BESTSELLER

LISA KLEYPAS

EDITURA MIRON

SCANDAL ÎN PRIMĂVARĂ

... IUBIREA LOR IREZISTIBILĂ ŞI PASIONALĂ
DEPĂŞESTE CELE MAI SĂLBATICE FANTEZII...

LISA KLEYPAS

SCANDAL ÎN PRIMĂVARĂ

Scandal in Spring

Editura Miron, 2006

PROLOG

— Am luat o hotărâre legată de viitorul lui Daisy, şi-a anunţat Thomas Bowman soţia şi fiica. Deşi unui Bowman nu-i place să se recunoască înfrânt, nu mai putem ignora realitatea.

— Care este realitatea, tată? întrebă Daisy.

— Nu eşti făcută pentru aristocraţia britanică, încruntat, Bowman adăugă: sau poate că nobilimea nu este făcută pentru tine. Investiţia făcută în căutarea de soţi n-a prea meritat. Ştii ce înseamnă asta, Daisy?

— Că nu sunt o marfă de valoare? încercă ea să ghicească.

Nici n-ai fi zis că Daisy împlinise douăzeci şi doi de ani, că era o femeie în toată firea. Micuţă,

subţire, cu părul închis la culoare, îşi păstrase agilitatea şi exuberanţa unui copil, în timp ce alte femei de vârsta ei deveniseră deja nişte matroane sobre. Părea o păpuşa abandonată, de porţelan, aşa cum stătea ghemuită în fotoliu. Pe Bowman îl deranja s-o vadă mereu cu o carte în poală, ţinând un deget între pagini; ca să ştie unde a rămas. Era evident că de-abia aştepta ca el să termine ce avea de spus, ca să-şi poată continua lectura.

— Lasă cartea jos, spuse el.

— Bine, tată. Daisy deschise cartea, ca să vadă la ce pagină rămăsese, după care o puse deoparte. Chiar şi acest gest îl enervă pe Bowman. Cărţi, cărţi… la vederea lor îşi amintea imediat de eşecul fiicei lui în ale căsătoriei.

Trăgând dintr-un trabuc, Bowman se aşeză pe un scaun din salonul apartamentului de hotel pe care-l ocupau de mai bine de doi ani. Soţia lui, Mercedes, era aşezată pe un scaun fragil, lângă el. Bowman era un bărbat masiv, rotund ca un butoi, mereu nemulţumit. Era complet chel, dar avea o mustaţă groasă, ca o perie, ca şi cum toată

energia necesară creşterii părului i se consumase, atrasă fiind de buza superioară.

La începutul căsniciei lor, Mercedes fusese o fată subţirică, iar de-a lungul anilor se subţiase şi mai mult. Părul lung, negru, era mereu strâns într-un coc sever. Încheieturile îi erau atât de fragile, încât Bowman le-ar fi putut frânge cu un simplu gest. Chiar şi când stătea complet nemişcată, ca acum, Mercedes dădea impresia unei energii nervoase, continue.

Bowman nu regretase niciodată că o alesese de soţie pe Mercedes – ambiţia ei de fier corespundea întru totul cu ambiţia lui. Era o femeie neobosită, colţuroasă chiar, care se străduia mereu pentru locul familiei el în societate. Mercedes era cea care insistase să le aducă pe fete în Anglia, atunci când îşi deduse seama că nu putea pătrunde în elita New York-ului.

— Vom trece peste capetele lor, pur şi simplu, spusese ea, hotărâtă. Şi chiar reuşise cu fata cea mare, Lillian.

Lillian reuşise cumva să-şi adjudece premiul cel mare, pe Lordul Westcliff, al cărui pedigree era aur curat. Contele era o mare achiziţie pentru familia lor. Dar acum Bowman era nerăbdător să se întoarcă în America. Iar dacă Daisy ar fi avut de gând să ia un soţ cu titlu nobiliar, ar fi făcut-o până atunci. Venise vremea să pună piciorul în prag.

Gândindu-se la cei cinci copii ai săi, Bowman se întreba cum de-i semănau cu toţii atât de puţin.

Şi el şi Mercedes erau doi oameni hotărâţi, şi cu toate astea cei trei fii ai lor erau de-a dreptul placizi, acceptau totul aşa cum era. Lillian era singura care părea să moştenească ceva din spiritul agresiv al lui Bowman… dar era femeie, deci era de-a dreptul o risipă.

Şi apoi era Daisy. Dintre toţi copiii lui, pe ea Bowman o înţelegea cel mai puţin. De mică, atunci când i se spunea câte o poveste, ea nu trăgea niciodată concluziile corecte. Punea întrebări care nu aveau legătură cu ce i se părea lui relevant. Când îi explicase de ce investitorii care nu riscau

aveau parte de dobânzi moderate, Daisy îl întrerupsese, spunând:

— Nu-i aşa că ar fi minunat dacă păsările colibri ar putea da petreceri, iar noi am fi atât de mici încât am putea fi invitaţi?

De-a lungul anilor, eforturilor lui Bowman de a o schimba pe Daisy li s-a răspuns cu o rezistenţă dârză. Ei îi plăcea felul ei de-a fi şi pace.

Dat fiind că Bowman era de-a dreptul enervat de felul impredictibil de a fi al fiicei sale, nici nu-l mai mira că bărbaţii dispuşi să o ia de nevastă nu se prea înghesuiau. Ce fel de mamă avea să fie, dacă ar fi vorbit încontinuu de zâne alunecând pe-un curcubeu în loc să le bage copiilor în cap reguli stricte?

Mercedes interveni în discuţie, cu vocea pierită de consternare.

— Dar, dragă domnule Bowman, sezonul nu s-a încheiat. Sunt de părere că Daisy a făcut progrese excelente. Lordul Westcliff i-a făcut cunoştinţă cu câţiva tineri care s-au arătat foarte interesaţi să-i devină cumnaţi.

— Mi se pare, spuse Bowman, încruntat, că tinerii aceia sunt mai degrabă atraşi în a se înrudi cu Westcliff, decât de a o avea pe Daisy drept soţie.

O ţintui pe Daisy cu privirea: are vreunul din ei de gând să te ceară?

— De unde să ştie ea? spuse Mercedes.

— Femeile ştiu întotdeauna lucrurile astea. Răspunde-mi, Daisy. Există vreo posibilitate să te ceară vreunul de nevastă?

Fata ezită, apoi răspunse franc:

— Nu, tată.

— Aşa mă gândeam şi eu. Îşi încrucişă degetele groase şi le privi autoritar pe cele două femei. Faptul că nu ai deloc succes a devenit supărător, fiica mea. Când mă gândesc la cheltuielile cu toate rochiile şi zorzoanele… la plictiseala îndurată la baluri… Mai mult decât atât, toate astea m-au reţinut în Anglia, în timp ce e nevoie de mine la New York. Iată de ce m-am hotărât să-ţi aleg eu soţul.

— Şi la cine te gândeşti, tată?

— La Matthew Swift.

Ea îl privi de parcă înnebunise.

Mercedes inspiră adânc.

— Nu se poate, domnule Bowman! N-are niciun sens! Ce avantaj am avea noi sau Daisy dacă s-ar căsători cu el? Domnul Swift nu este aristocrat şi nici nu are avere…

— Este un Swift şi este din Boston, contracară Bowman. E o familie de vază. Are un nume bun, şi ce e mai important, Swift îmi este devotat. Are o minte ageră şi e un afacerist abil. Pe el îl vreau de ginere. Vreau ca el să moştenească compania, la timpul cuvenit.

— Dar ai trei fii care s-o moştenească. E dreptul lor, prin naştere! spuse Mercedes, scandalizată.

— Nici unuia dintre ei nu-i pasă de afacerea mea. Şi nici n-au de gând să se implice. Gândindu-se la Matthew Swift, care înflorise sub tutela lui în ultimii zece ani, Bowman se simţi cuprins de mândrie. Băiatul îi semăna mai mult decât oricare dintre copiii lui. Niciunul dintre ei nu are ambiţia

şi sângele lui rece, continuă Bowman. El va fi tatăl moştenitorilor mei.

— Ţi-ai ieşit complet din minţi! strigă Mercedes.

Daisy interveni, cu un calm care-l descumpăni pe tatăl ei:

— Trebuie să subliniez că în toate acestea este necesară şi contribuţia mea. Mai ales în problema moştenitorilor. Şi te asigur că nimic pe lumea asta nu m-ar putea determina să am copii cu un bărbat pe care nici măcar nu-l plac.

— Credeam că te-ai gândit ca măcar acum să fii şi tu de folos cuiva, mormăi Bowman. Întotdeauna contracara prin forţă orice încercare de răzvrătire. Credeam că vrei şi tu să ai bărbatul tău, casa ta, în loc să continui să duci o viaţă de parazit.

Daisy se trase înapoi, de parcă ar fi pălmuit-o.

— Nu sunt un parazit!

— Da? Atunci explică-mi în ce fel beneficiază lumea asta de prezenţa ta. Ce-ai făcut tu pentru cineva, oricine-ar fi el, în viaţa ta?

Forţată de tatăl ei să-şi justifice existenţa, Daisy rămase tăcută, privindu-l împietrită.

— Ţi-am dat un ultimatum, spuse Bowman. Găseşte-ţi un bărbat acceptabil până la sfârşitul lui mai. Dacă nu, te măriţi cu Swift.

CAPITOLUL 1

— N-ar fi trebuit să-ţi povestesc ce s-a întâmplat, spuse Daisy în aceeaşi seară, în timp ce măsura cu pasul, în sus şi-n jos, salonul. N-ar trebui să te tulbure nimic, dată fiind starea ta. Dar dacă nu spuneam cuiva simţeam că explodez, lucru care te-ar fi tulburat, cred, şi mai tare.

Sora ei mai mare îşi ridică fruntea de pe umărul protector al soţului ei.

— Povesteşte-mi, spuse Lillian, luptând din greu cu un nou val de greaţă. Sunt tulburată doar atunci când oamenii se ascund de mine. Stătea pe un fotoliu, sprijinindu-se de Westcliff, care îi întindea o linguriţă cu îngheţată de lămâie. Ea închise ochii în timp ce înghiţea; genele lungi şi negre îi adumbriră obrajii palizi.

— Te simţi mai bine? o întrebă Westcliff cu blândeţe, ştergându-i o picătură care i se prelingea în colţul gurii.

Lillian dădu din cap, era tot mai palidă.

— Da, îmi e mai bine, cred. Of! Roagă-te să

fie băiat, Westcliff. Va fi singurul tău moştenitor. Eu nu mai trec niciodată prin aşa ceva…

— Deschide gura, zise el şi-i întinse încă o linguriţă de îngheţată.

În orice altă zi, pe Daisy ar fi impresionat-o această scenă de familie… se întâmpla foarte rar ca cineva s-o vadă pe Lillian atât de vulnerabilă sau pe Marcus atât de blând şi de preocupat. Dar Daisy era atât de absorbită de propriile probleme încât nici nu-i observa.

— Tata mi-a dat un ultimatum! izbucni ea. În seara asta…

— Aşteaptă puţin, zise Westcliff, încercând să se îndrepte. Soţia lui se sprijini şi mai puternic de el, lăsând ca o mână să i se odihnească pe pântec. El îi murmură ceva, cu faţa cufundată în părul ei negru, iar ea îi răspunse cu un oftat.

Oricine ar fi fost martor la tandreţea cu care Westcliff îşi învăluia soţia n-ar fi putut să nu remarce cât de mult se schimbase el, cel care era recunoscut pentru răceala firii sale. Devenise mai puţin distant – zâmbea mai mult, râdea mai des –

iar standardele sale legate de comportamentul în societate deveniseră mai puţin rigide. Ceea ce era un lucru bun, mai ales pentru cel care o avea drept soţie pe Lillian şi drept cumnată pe Daisy.

Ochii lui Westcliff, atât de întunecaţi la culoare încât păreau de-a dreptul negri, se strânseră uşor, privind în direcţia lui Daisy. Deşi nu scoase vreun cuvânt, Daisy înţelese din privirea lui că dorea s-o protejeze pe Lillian de orice sau oricine i-ar fi tulburat liniştea.

Deodată, Daisy se simţi ruşinată pentru că alergase la ei, să le povestească cât de nedrept fusese tatăl ei. Ar fi trebuit să-şi ţină problemele pentru ea. Când colo, venise într-un suflet la sora ei mai mare, ca un copil răsfăţat. Dar când Lillian deschise ochii şi o privi cu căldură, zâmbind. O mie de amintiri din copilăria lor părură că plutesc prin aer. Intimitatea dintre cele două surori era ceva mai puternic decât orice încercare a unui soţ protector.

— Haide, spune-mi. Ce-a zis căpcăunul? o întrebă Lillian, cuibărindu-se lângă Westcliff.

— Dacă nu-mi găsesc un soţ până la sfârşitul lui mai, mi-l alege el. Şi ghici cine e! Poţi ghici?

— Nici nu-mi pot imagina că ar putea agrea pe cineva, spuse Lillian.

— Ba are un preferat, replică Daisy. Singura persoană din lume cu care tata e de acord *sută la sută.*

Până şi Westcliff începea să pară interesat de subiect.

— Îl cunosc?

— O să-l cunoşti curând, zise Daisy. Tata i-a trimis vorbă să vină încoace. Va sosi săptămâna viitoare la Hampshire, să participe la vânătoarea de la moşie.

Westcliff încercă să-şi amintească toate numele pe care Thomas Bowman le adăugase recent pe lista invitaţilor la vânătoarea de primăvară.

— Americanul? întrebă el. Domnul Swift?

— Da.

Lillian o fixă pe Daisy cu privirea. Apoi, cu un oftat, îşi îngropă faţa în pieptul lui Westcliff. La

început, Daisy se temu că avea să izbucnească în plâns, dar curând îşi dădu seama că Lillian doar chicotea, fără să se poată abţine:

— Nu se poate… cât poate fi de absurd… nu e posibil…

— Nu ţi s-ar mai părea la fel de amuzant dacă *tu* ar trebui să te măriţi cu el, se strâmbă Daisy.

Westcliff îşi muta privirea de la una din surori la cealaltă.

— Dar ce e în neregulă cu domnul Swift? Din câte mi-a spus tatăl tău, e un tip respectabil.

— Totul e în neregulă cu el, spuse Lillian, râzând.

— Dar tatăl tău îl stimează mult, spuse Westcliff.

— Tata se simte măgulit. Swift se străduieşte să-i semene şi se agaţă de fiecare cuvânt al lui.

Contele se gândi la vorbele soţiei sale în timp ce îi întinse iar o linguriţă de îngheţată. Ea scoase un sunet de plăcere când îngheţata îi alunecă pe gât.

— Tatăl tău exagerează când spune că

domnul Swift e inteligent? o întrebă Westcliff pe Daisy.

— E inteligent, recunoscu ea. Dar nu poţi purta o discuţie cu el. Îţi pune o mie de întrebări, se aşteaptă să-i dai o mie de detalii, dar el nu spune nimic.

— Poate e timid, spuse Westcliff.

Venise rândul lui Daisy să izbucnească în râs.

— Te asigur, domnule, că nu e deloc timid. Este… făcu o pauză, căutându-şi cuvintele.

Răceala înnăscută a lui Matthew Swift era însoţită de un aer de superioritate care-l făcea de-a dreptul nesuferit. Nu-i puteai spune nimic – el le ştia pe toate. Daisy crescuse într-o familie care nu agrea compromisul, aşa că nu era prea dornică să aibă în preajmă încă o persoană rigidă şi certăreaţă.

După părerea ei, faptul că se integra atât de bine în familie nu era un argument în favoarea lui.

Poate că Swift ar fi fost mai uşor de tolerat dacă ar fi fost cât de cât fermecător sau atrăgător. Dar nu fusese binecuvântat nici măcar cu un pic

de graţie. Nu avea nici simţul umorului. Şi mai era şi disproporţionat: foarte înalt şi deşirat. Îşi aminti cum îi atârna haina pe umerii largi; părea că înăuntrul ei nu se afla nimic.

— Cred că ar fi mai uşor să-ţi spun că n-am *niciun motiv* să-l plac, în loc să-ţi înşir toate câte nu-mi plac la el.

— Nu e nici măcar atrăgător, recunoscu Lillian. E un pachet ambulant de oase. Atinse uşor pieptul puternic al soţului ei, ca un semn de adoraţie mută faţă de fizicul lui puternic.

Westcliff părea amuzat.

— Are totuşi şi vreo calitate?

Ambele surori căzură pe gânduri.

— Are o dantură frumoasă, spuse Daisy într-un final.

— De unde ştii? o întrebă. Lillian. Că nu zâmbeşte niciodată.

— Judecata voastră e prea severă, spuse Westcliff. Poate că domnul Swift s-a mai schimbat de când nu l-ai văzut…

— Nu într-atât încât să accept să mă mărit cu

el, zise Daisy.

— Nici nu trebuie, dacă nu-l vrei, spuse Lillian, vehementă, strângându-i mâna soţului ei. Nu-i aşa, Westcliff?

— Aşa e, iubito, murmură el.

— Şi nu-i aşa că nu-l vei lăsa pe tata să o ia pe Daisy de lângă mine? insistă Lillian.

— Bineînţeles că nu. Totul se negociază pe lumea asta.

Lillian se lipi de el, încrezătoare.

— Vezi? i se adresă lui Daisy. Nu trebuie să-ţi faci probleme. Totul e sub control. După care căscă lung.

Văzând că pe sora ei o fura somnul, Daisy zâmbi. Pe deasupra capului lui Lillian, ea îi întâlni privirea lui Westcliff şi-i făcu semn că voia să plece. El îi răspunse dând din cap iar privirea i se întoarse imediat spre Lillian, care era deja pe jumătate adormită. Daisy nu se putu împiedica să nu se întrebe dacă şi pe ea avea s-o privească vreodată cu atâta dragoste un bărbat.

Daisy era convinsă că Westcliff avea să

încerce s-o ajute, chiar şi numai de dragul lui Lillian. Ştia însă că, oricâtă influenţă ar fi avut contele, tatăl ei putea fi inflexibil.

Deşi avea să i se împotrivească din toate puterile tatălui ei, Daisy simţea totuşi că nu avea prea multe şanse.

Se opri în prag, privind îngrijorată la perechea care rămăsese aşezată. Lillian adormise deja, cu capul sprijinit pe pieptul lui Westcliff. Acesta îi surprinse privirea îngrijorată.

— Tata… începu Daisy, apoi îşi muşcă limba. Westcliff era partenerul de afaceri al tatălui său. Nu se cădea să i se plângă tocmai lui. Dar expresia lui blândă o încurajă să continue. M-a numit parazit, spuse ea în şoaptă, ca să n-o deranjeze pe Lillian. Mi-a zis că n-am făcut niciodată nimic pentru nimeni.

— Şi tu ce i-ai răspuns? o întrebă Westcliff.

— Nu mi-a venit nimic în minte. Westcliff îi făcu semn să se apropie, iar ea îl ascultă. Spre mirarea ei, îi luă mâna într-a lui şi o strânse uşor. Contele, de obicei foarte circumspect, nu mai

făcuse niciodată un asemenea gest.

— Daisy, spuse el cu blândeţe, majoritatea vieţilor nu se remarcă prin realizări deosebite. Ci se măsoară într-un număr infinit de fapte mărunte. De fiecare dată când faci un gest frumos faţă de cineva sau îi aduci un zâmbet pe faţă, viaţa ta capătă sens. Nu te îndoi niciodată de valoarea ta. Lumea ar fi un loc mult mai pustiu fără Daisy Bowman.

Puţini oameni ar îndrăzni să spună că Stony Cross Park nu e unul dintre cele mai frumoase locuri din Anglia. Proprietatea din Hampshire era foarte vastă, cu păduri aproape de nepătruns, pajişti pline de flori, iar pe malul râului Itchen se înălţa conacul impozant din piatră de culoarea mierii.

Totul era plin de viaţă. Mugurii de primăvară răsăreau din covorul de frunze uscate, printre stejari şi cedri, pe când în părţile mai întunecate ale pădurii înfloreau clopoţeii.

Pajiştile erau pline de greieri care săreau printre primule şi creţişoare, în timp ce fluturi cu

aripi transparente, albastre, se roteau deasupra petalelor albe, delicate, ale nuferilor. Mirosea a primăvară, aerul era înmiresmat, iar pajiştile erau de un verde crud.

După o călătorie de douăsprezece ore cu trăsura, comparată de Lillian cu o călătorie prin iad, familiile Westcliff şi Bowman, însoţite de prietenii lor, ajunseră în sfârşit la Stony Cross Park.

În Hampshire, cerul avea altă culoare, era de un albastru mai deschis – şi era mai multă linişte. Nu se auzea zgomot de trăsuri sau de potcoave lovind pavajul, nu erau nici vânzători ambulanţi, nici cerşetori, nu se auzeau sirenele fabricilor – nimic din toată agitaţia asurzitoare a oraşului. Aici auzeai numai ciripit de măcăleandru, zgomotul făcut de ciocănitoare şi din când în când cel făcut de mişcarea rapidă, ca de săgeată, a câte unui pescăruş verde.

Lillian, căreia cândva traiul la ţară i se păruse groaznic de plicticos, se bucura acum că venise la moşie. Îi pria atmosfera de la Stony Cross Park,

iar după prima noapte petrecută aici arăta deja mult mai bine. Acum, că nu-şi mai putea ascunde sarcina cu rochii largi, cu talia înaltă, nu mai putea să apară în public. Aici, ia moşie, se bucura de o relativă, libertate, deşi avea să se limiteze la un număr restrâns de prieteni.

Spre marea sa bucurie, Daisy se instalase în dormitorul ei preferat. Acesta îi aparţinuse cândva surorii lordului Westcliff, lady Aline, care locuia acum în America împreună cu soţul şi cu fiul ei. Dormitorul avea şi un cabinet minuscul care fusese adus din Franţa, dintr-un castel din secolul XVII şi recreat identic. I se adăugase doar o sofa, perfectă pentru citit sau moţăit.

Ghemuită pe sofa, cu o carte în braţe, Daisy se simţea ia adăpost de restul lumii. Dacă ar fi putut să rămână aici, la Stony Cross, pentru totdeauna, alături de sora ei Imediat ce gândi asta, îşi dădu seama că nici aşa n-ar fi fost complet fericită. Voia să-şi trăiască propria viaţă… să aibă bărbatul ei, copiii ei.

Era pentru prima oară, din câte-şi amintea

Daisy, că ea şi mama ei erau aliate. Le unise dorinţa de a împiedica această căsători a ei cu odiosul Matthew Swift.

— Ce mizerabil! exclamase Mercedes. Sunt convinsă că el i-a băgat în cap tatălui tău această idee. Am bănuit dintotdeauna că…

— Ce anume? o întrebă Daisy, dar Mercedes îşi lipi strâns buzele.

În timp ce studia lista invitaţilor, Mercedes îi spuse lui Daisy că urmau să sosească câţiva tineri prezentabili.

— Chiar dacă nu sunt primii născuţi, provin din familii cu titlu nobiliar, spuse Mercedes. Şi nu se ştie niciodată… Câteodată se mai întâmplă şi nenorociri… o boală fatală, un accident. Pot muri laolaltă câţiva membri ai aceleiaşi familii, iar soţul tău se poate trezi că preia titlul. Încrezătoare în calamitatea care avea să-i schimbe viaţa lui Daisy, Mercedes reîncepu să studieze atentă lista Daisy aştepta nerăbdătoare sosirea lui Evie şi a lui St. Vincent, spre sfârşitul săptămânii. Îi era nespus de dor de Evie, mai ales de când Annabelle era

ocupată cu bebeluşul ei iar Lillian n-o mai putea însoţi în plimbările ei.

În cea de-a treia zi de la sosirea în Hampshire, Daisy se hotărî să pornească la plimbare de una singură. O porni pe o cărare care-i era cunoscută din vizitele anterioare. Era îmbrăcată într-o rochie de muselină albastră, înflorată, purta o pereche de ghete potrivite pentru drum şi o pălărioară de paie cu panglici lungi.

Pe când traversa o pajişte inundată de apă, printre flori galbene de rostopască şi flori roşii de roua-cerului, Daisy se gândea la problema ei.

De ce-i era atât de greu să-şi găsească un bărbat?

Nu că n-ar fi vrut să se îndrăgostească. De fapt, era atât de receptivă la această idee, încât i se părea de-a dreptul nedrept că nu-şi găsise încă perechea. Se străduise! Dar întotdeauna ceva nu se potrivea.

Dacă domnul avea vârsta potrivită, sigur era fie nepăsător, fie prea preţios. Dacă era blând şi

interesant, fie avea vârsta bunicului ei, fie avea vreo problemă, mirosea urât sau o scuipa ori de câte ori îi vorbea.

Daisy ştia că nu era vreo frumuseţe. Era minionă şi slăbuţă şi deşi primise complimente pentru ochii ei sau părul întunecat, contrastând plăcut cu pielea albă; auzise de prea multe ori cuvinte precum „ca un elf sau „poznaşă” la adresa ei. Femeile care semănau cu un elf nu atrăgeau acelaşi număr de pretendenţi precum cele care erau comparate cu Venus.

I se spusese adesea şi că petrecea prea mult timp citind, ceea ce era probabil adevărat. Dacă i s-ar fi permis, Daisy şi-ar fi petrecut întreaga zi citind şi visând. Orice bărbat de bun-simţ ar fi ajuns la concluzia că nu ar fi fost o soţie potrivită, că nu ş-ar fi ocupat de casă aşa cum se cuvine. O concluzie cât se poate de corectă.

Lui Daisy chiar nu-i păsa ce anume trebuia să conţină o cămară sau de cât săpun era nevoie în ziua când se spălau rufele. O interesau mai mult romanele, poezia, istoria, tot ce-i permitea să

zboare pe aripile fanteziei. Obişnuia să se uite pe geam, fără ţintă, în timp ce imaginaţia o purta în aventuri exotice, călătorind pe un covor fermecat, traversând oceane, căutând comori pe Insule tropicale.

Înfiorau, inspiraţi de poveştile cu eroi curajoşi, cu porniri nobile. Iar aceşti bărbaţi imaginari erau mult mai interesanţi decât cei reali… vorbeau cu cuvinte alese, excelau în duelurile cu spada şi ştiau să le fure doamnelor câte o sărutare.

Bineînţeles că Daisy nu era atât de naivă încât să creadă că asemenea bărbaţi existau cu adevărat, dar trebuia să recunoască că, în comparaţie cu ei, bărbaţii reali erau… *anoşti.*

Îşi ridică faţa spre soarele blând care-şi arunca un mănunchi de raze printre frunzele copacilor. Daisy cânta un cântec alert, numit „Fata bătrână de la mansardă”:

"Hai, veniţi, bogaţi, săraci.

Mai deştepţi sau prostănaci.

Să vină orice bărbat că eu nu m-am măritat”.

Curând ajunse acolo unde dorea: la o fântână la care mai venise de câteva ori, însoţită de alte fete de vârsta ei, tot nemăritate. Era o fântână a dorinţelor. Tradiţia spunea că aici locuia un spirit care îţi îndeplinea orice dorinţă, dacă aruncai un ac. Exista însă şi un pericol: dacă te apropiai prea mult, spiritul te putea trage în fântână şi-i deveneai soţie, pentru totdeauna.

Până acum, Daisy îşi pusese dorinţe doar în numele prietenelor ei – şi toate se împliniseră.

Acum avea nevoie ca magia să funcţioneze şi pentru ea.

Îşi scoase pălăria şi o aşeză pe jos, apoi se apropie de fântână şi privi în apa tulbure. Îşi strecură mâna în buzunar şi scoase o hârtie în care erau înfipte mai multe ace.

— Spirit al fântânii, eu n-am avut norocul să-mi găsesc soţul visat, aşa că te las pe tine. Nu-ţi pun nicio condiţie, nu-ţi cer nimic în mod special. Vreau doar să-l găseşti pe bărbatul potrivit mie. Şi să ştii că nu am idei preconcepute.

Aruncă acele în fântână. Metalul străluci prin

aer, înainte să atingă suprafaţa agitată a apei şi să se scufunde în apa tulbure.

— Ar fi bine ca toate acele să se concentreze pe aceeaşi dorinţă, spuse ea. Rămase câteva clipe cu ochii închişi, gândindu-se. Sunetul scos de o pitulice care prindea o insectă din zbor acoperi sunetul apei.

Din spatele ei se auzi un trosnet, ca o creangă ruptă.

Daisy se întoarse şi văzu un bărbat apropiindu-se de ea. Era la numai câţiva metri depărtare. Crezuse că era singură şi când colo cineva era atât de aproape. Inima îi bătea cu putere.

Era la fel de înalt şi de vânjos ca şi soţul lui Annabelle. Părea însă mai tânăr – probabil nu împlinise încă treizeci de ani.

— Iartă-mă, spuse el încet, surprinzându-i expresia. N-am vrut să te sperii.

— Nu m-ai speriat, minţi ea, chiar dacă pulsul i se accelerase nebuneşte. Am fost doar… puţin surprinsă.

El se apropie de ea, ţinându-şi mâinile în buzunare.

— Am sosit în urmă cu câteva ore. Mi s-a spus că ai ieşit la plimbare.

I se părea cunoscut. Şi el o privea de parcă s-ar fi aşteptat ca Daisy să-l recunoască. Dar ei i se întâmpla adesea să uite persoane cărora le fusese prezentată.

— Eşti oaspetele lordului Westcliff? încercă ea disperată să şi-l amintească.

O privi amuzat.

— Da, domnişoară Bowman.

Ştia şi cum o cheamă. Daisy îl privi şi mai intrigată. Nu-şi imagina cum de putuse să uite un bărbat atât de atrăgător. Avea trăsături puternice, bine conturate. Era prea masculin ca să poată fi numit frumos. Un bărbat remarcabil. Ochii lui albaştri contrastau cu pielea bronzată. Avea ceva extraordinar, ca o forţă care o făcu să se dea un pas înapoi.

El se aplecă să o privească şi atunci ea îşi dădu seama că era tuns mult mai scurt decât

obişnuiau europenii. Era tuns în stil american. De fapt, şi vorbea cu accent american. Iar mirosul proaspăt pe care îl simţea acum… dacă nu se înşela… era cel *al săpunului Bowman*?

Brusc, Daisy îşi dădu seama cine era. Genunchii aproape că-i cedară.

— *Tu eşti,* murmură ea, uimită. Se afla în faţa lui Matthew Swift.

CAPITOLUL 2

Probabil că s-a clătinat uşor, de vreme ce el a întins braţele şi a prins-o.

— Domnule Swift, spuse ea, încercând instinctiv să se retragă.

— Erai cât pe ce să cazi în fântână. Hai, vino cu mine.

Strânsoarea lui era blândă dar şi fermă în acelaşi timp. O trase departe de fântână. Supărată că fusese îndepărtată aproape cu forţa, Daisy se încordă. Unele lucruri nu se schimbă niciodată, îşi spuse ea. Matthew Swift era la fel de dominator ca întotdeauna.

Nu se putea însă abţine să nu-l privească insistent. Dumnezeule, nu mai văzuse niciodată o asemenea transformare! Fostul „pachet ambulant de oase” devenise un bărbat vânjos, care emana căldură şi vigoare. Purta un costum elegant, cu o croială lejeră, care îi punea în valoare muşchii.

Diferenţele nu erau numai de ordin fizic. Maturitatea îl făcuse mai încrezător, mai conştient

de calităţile lui. Daisy şi-l aminti din ziua în care începuse să lucreze pentru tatăl ei: un oportunist costeliv îmbrăcat într-un costum scump, dar prost croit, cu pantofi ponosiţi.

— Aşa gândesc familiile bune din Boston, spusese tatăl ei, cu indulgenţă, atunci când pantofii lui ajunseseră să fie comentaţi în familia lor. Pantofii sau paltonul trebuie să te ţină o viaţă, indiferent câtă avere ai avea.

Daisy se smulse din strânsoarea lui.

— Te-ai schimbat, spuse ea, încercând să se adune.

— Tu nu, îi replică el. Nu-şi putea da seama dacă era un compliment sau o critică. Ce făceai aici?

— Eram… Am vrut să… Daisy căută în van o explicaţie plauzibilă. E o fântână a dorinţelor.

Expresia lui serioasă nu se schimbă, deşi în ochii albaştri îi apăru o luminiţă amuzată.

— Să înţeleg că efectul e garantat?

— Toţi localnicii vin aici. E o fântână legendară.

Se uita fix la ea exact în felul în care-i displăcea ei. Nu-i scăpa niciun detaliu. Daisy simţi cum se îmbujorează, sub privirea lui pătrunzătoare.

— Şi ce dorinţă ţi-ai pus?

— E ceva intim.

— Din câte te cunosc eu, ar putea fi orice.

— Nu mă cunoşti deloc, replică ea. Doar ideea că tatăl ei ar fi măritat-o cu un bărbat care se înşela amarnic în privinţa ei… o înnebunea. Căsătoria lor ar fi fost o afacere, un schimb de bani şi de obligaţii. Dar şi o dezamăgire. Era convinsă că nici el nu era foarte atras de ea. Nu s-ar fi căsătorit cu o

— Fată ca ea dacă n-ar fi fost la mijloc compania tatălui ei.

— Poate că nu, încuviinţă Swift, dar vorbele îi păreau false. El era de părere că o cunoştea prea bine. Privirile li se întâlniră, sfidătoare.

— Dacă e vorba de o fântână legendară, spuse Swift, n-aş vrea să ratez o asemenea ocazie. Scoase din buzunar o monedă din argint. Trecuse

ceva vreme de când Daisy nu mai văzuse bani americani.

— Ar trebui să arunci un ac, zise ea.

— N-am.

— Dar asta e o monedă de cinci dolari, spuse Daisy. Doar n-ai de gând să o arunci?

— N-o arunc. O consider o investiţie. Mai bine mi-ai spune cum trebuie să procedez atunci când îmi pun dorinţa. N-aş vrea să irosesc atâţia bani.

— Îţi baţi joc de mine.

— Nicidecum. Dar pentru că n-am mai făcut aşa ceva până acum, mi-ar prinde bine un sfat. Aşteptă răspunsul ei, dar când deveni evident că acesta nu avea să sosească, zâmbi. Bine, o s-o arunc oricum.

Atunci reacţionă şi Daisy. Deşi era absolut evident că-şi bătea joc de ea, nu se putu abţine. O dorinţă nu era ceva lipsit de importanţă, mai ales când era însoţită de o monedă de cinci dolari. La naiba!

Se apropie de fântână şi spuse:

— Mai întâi ţii moneda în palmă până se

încălzeşte.

Swift se apropie şi mai mult de ea.

— Şi apoi?

— Închizi ochii şi te concentrezi asupra a ceea ce-ţi doreşti. Trebuie să fie o dorinţă personală. Să nu fie legată de vreo fuziune sau vreo investiţie bancară.

— Eu nu mă gândesc la altceva decât la afaceri.

Daisy îl privi sceptică iar el îi răspunse cu un zâmbet fugar.

Oare-l mai văzuse cândva zâmbind? O dată, poate chiar de două ori. Îşi amintea vag una dintre aceste ocazii, când buna lui dispoziţie fusese trădată de o grimasă. Dar zâmbetul lui de-acum era altfel, dezarmant şi ispititor… un strop de căldură care-o făcu să se întrebe ce fel de om se ascundea sub aparenţa sobră.

Daisy se simţi uşurată când zâmbetul lui dispăru iar fata îi redeveni împietrită, ca întotdeauna.

— Închide ochii, îi reaminti ea. Şterge-ţi totul

din minte, cu excepţia dorinţei.

El îşi coborî pleoapele, dându-i ocazia să-l studieze fără ca el să observe. Nu mai părea un băieţel… trăsăturile îi erau puternic conturate, nasul un pic prea lung, maxilarul trăda încăpăţânare.

Swjă arăta însă mult mai bine. Trăsăturile colţuroase erau îndulcite de genele lungi, negre şi de gura senzuală.

— Şi acum ce fac? murmură el, rămânând cu ochii închişi.

Daisy era îngrozită de dorinţa care o cuprinsese… să se apropie de el şi să-i exploreze obrajii cu vârfurile degetelor.

— Când ţi s-a fixat în minte o imagine, reuşi ea să spună, deschizi ochii şi arunci moneda în fântână.

Fără să se uite spre fântână, el aruncă moneda chiar în centrul ei.

Daisy simţi cum inima începe să-i bată cu putere, aşa cum i se întâmplase când citise pasajele mai deocheate din *Logodna lui Penelope,*

în care o fecioară fusese răpită de un bărbat rău, care o ferecase într-un turn până când ea avea să accepte să renunţe la virtute.

Daisy îşi dăduse seama că romanul era o prostioară încă de când îl citise, dar asta nu-i răpise din plăcerea lecturii. Chiar fusese dezamăgită când Penelope fusese salvată de Reginald, eroul cu părul de aur, care nu era nici pe departe la fel de interesant ca ticălosul.

Bineînţeles că perspectiva de a fi încuiată într-un turn fără cărţile ei nu i se părea deloc atrăgătoare. Dar monologurile ameninţătoare ale ticălosului despre frumuseţea lui Penelope şi dorinţele lui, forţa cu care el voia să o facă a lui se dovediseră de-a dreptul incitante.

Ce noroc pe ea că Matthew Swift se transformase într-atât încât să semene leit cu ticălosul din imaginaţia lui Daisy!

— Ce dorinţă ţi-ai pus? îl întrebă ea.

— E ceva personal, zâmbi el.

Ea îşi ridică pălăria. Trebuia să scape de prezenţa lui iritantă.

— Eu mă întorc, îi spuse peste umăr. La revedere, domnule Swift. Plimbare plăcută în continuare.

Spre uimirea ei, el o ajunse din câţiva paşi.

— Te însoţesc.

— Mai bine nu, spuse ea fără să-l privească.

— De ce nu? Doar mergem în aceeaşi direcţie.

— Pentru că mie îmi place să mă plimb în tăcere.

— Voi tăcea, atunci. Mergea în continuare cot la cot cu ea.

Daisy îşi dădu seama că nu avea rost să mai obiecteze, de vreme ce el era atât de hotărât, aşa că strânse din buze. Peisajul era la fel de frumos ca întotdeauna, dar plăcerea de a-l admira i se risipise.

Nu era deloc surprinsă că Swift nu-i luase în seamă obiecţiile. Fără îndoială că aşa avea să fie şi călătoria lor. N-ar fi contat ce-şi dorea ea. Ar fi ignorat-o şi ar fi făcut oricum numai ce voia el.

Probabil că el o crezuse la fel de maleabilă ca

atunci când era doar un copil. La cât era de arogant, probabil crezuse că ea avea să-i fie recunoscătoare că se gândise să o ia de soţie. Se întrebă dacă el avea să se mai obosească să o ceară, măcar. Probabil avea să-i arunce un inel în poală şi să-i spună să şi-l pună pe deget.

Îşi continuau plimbarea tăcută, iar Daisy se abţinea să nu o rupă la fugă. Swift avea picioarele atât de lungi că un singur pas de-al lui era cât doi de-ai ei. Daisy se simţi cuprinsă de resentimente.

Plimbarea era simbolică pentru viitorul lor. Oricât de repede ar fi înaintat ea, nu-l putea întrece.

Într-un final se hotărî să rupă tăcerea.

— Tu i-ai dat ideea tatălui meu? explodă ea.

— Ce idee?

— De ce faci pe naivul? Ştii bine la ce mă refer.

— Nu, nu ştiu.

Se părea că el îşi dorea ca jocul să continue.

— Înţelegerea dintre tine şi tata. Te însori cu mine ca să-i moşteneşti compania.

Swift se opri atât de brusc încât în alte circumstanţe ar fi bufnit-o râsul. Părea să se fi izbit de un perete invizibil. Daisy se opri la rândul ei şi se întoarse cu faţa spre el, cu mâinile încrucişate la piept.

El părea descumpănit.

— Eu… îşi drese glasul ca să poată continua. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Nu ştii? spuse Daisy, uimită.

Presupusese deci greşit. Tatăl ei nu-i dezvăluise şi lui Swift planurile lui.

Dacă s-ar fi putut muri de ruşine, Daisy ar fi pierit pe loc.

Foşnetul frunzelor păru mult amplificat de tăcerea care urmă. Deşi îi era imposibil să citească gândurile, Daisy era convinsă că Swift analiza acum rapid toate posibilităţile.

— Tata mi-a spus asta şi părea că totul era aranjat, zise ea. Am crezut că aţi discutat în timpul ultimei lui vizite la New York.

— Nu mi-a spus niciodată aşa ceva. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte să mă însor cu

tine. Şi n-am ambiţia de a moşteni compania.

— La tine totul se rezumă la ambiţie.

— Asta aşa e, spuse el privind-o îndeaproape. Dar nu trebuie neapărat să mă căsătoresc cu tine ca să-mi asigur viitorul.

— Tata părea convins că ai fi încântat să-i devii ginere. Şi asta pentru că ţii mult la el.

— Am învăţat multe de la el, veni răspunsul, atât de predictibil.

— Sunt sigură de asta. Ai primit de la el multe lecţii care să-ţi fie de ajutor în lumea afacerilor. Dar niciuna care să-ţi fie de folos în „afacerea” care se numeşte viaţă.

— Văd că dezaprobi felul în care face afaceri tatăl tău.

— Doar faptul că şi-a închinat lor viaţa şi sufletul, ignorându-i pe cei care îl iubesc.

— Dar asta ţi-a permis să trăieşti în lux, remarcă el. Inclusiv şansa de a te căsători cu un nobil britanic.

— Nu mi-am dorit niciodată să trăiesc în lux! Am vrut doar o viaţă liniştită.

— Să stai singură într-o bibliotecă şi să citeşti? spuse Swift. Să te plimbi prin grădină? Să te bucuri de compania prietenilor?

— Da!

— Cărţile sunt scumpe. La fel şi casele frumoase, cu grădini. Te-ai gândit vreodată că cineva trebuie să plătească pentru ca tu să duci o viaţă liniştită?

Daisy tresări. Această întrebare semăna mult cu acuzaţiile tatălui ei.

Swift îi surprinse reacţia. Expresia i se schimbă, începu să spună ceva, dar Daisy îl întrerupse:

— Nu e treaba ta să ştii cum îmi petrec eu viaţa sau cine plăteşte. Şi nu-mi pasă de părerile tale. N-ai niciun drept să mi le impui şi mie.

— Ba da, dacă viitorul meu e legat de al tău.

— Nu este!

— Ipotetic vorbind.

Oh, cât îi ura Daisy pe cei care se legau de fiecare cuvânt al celuilalt!

— Căsătoria noastră nu va fi decât ipotetică!

Tata mi-a dat răgaz până în mai să-mi găsesc un soţ – şi o să-l găsesc!

Swift o privi cu interes.

— Pot chiar să ghicesc ce fel de bărbat îţi cauţi. Cu părul deschis la culoare, aristocrat, sensibil, mereu bine-dispus şi cu mult timp la dispoziţie…

— Da, îl întrerupse ea, întrebându-se cum reuşea el să facă în aşa fel, încât acea descriere să pară atât de prostească.

Mi-am închipuit eu. Suficienţa, din tonul lui îi puse nervii la încercare. Singurul motiv pentru care o fată care arată ca tine nu şi-a găsit un soţ timp de trei sezoane este că ai stabilit nişte criterii imposibile. Nu te mulţumeşti decât cu bărbatul perfect. De aceea încearcă tatăl tău să-ţi forţeze mâna.

Pentru moment, ea rămase descumpănită de cuvintele lui „care arată ca tine”. De parcă ar fi fost vreo mare frumuseţe. Hotărî! lucru, le rostise cu sarcasm.

— Nu-mi doresc bărbatul perfect, rosti ea

printre dinţi. Spre deosebire de sora ei, care putea să înjure cu o fluenţă remarcabilă, lui Daisy îi era greu să vorbească atunci când era nervoasă. Ştiu prea bine că aşa ceva nu există.

— Atunci cum de n-ai – reuşit să-ţi găseşti un bărbat? Până şi sora ta a făcut-o.

— Cum adică „până şi sora mea”?

— *Mary Lillian, îţi dau un milion.* Fraza îi amuzase pe cei din cercurile înalte din Manhattan. De ce crezi că în New York nimeni nu s-a înghesuit, în ciuda dotei imense? Pentru că este coşmarul oricărui bărbat.

Asta a pus capac.

— Sora mea e o bijuterie, iar Westcliff a avut suficient bun-gust să vadă asta. El s-ar fi putut căsători cu oricine, dar a vrut-o pe ea. Să te văd dacă ai curajul să repeţi ce mi-ai spus mie în faţa contelui! Se răsuci pe călcâie şi o porni pe cărare, mergând cât putea de repede.

Swift o ajunse imediat, mergând nonşalant, cu mâinile în buzunare.

— Sfârşitul lui mai, murmură el. Cam scurt

timpul. Sunt numai două luni. Cum o să găseşti atât de repede un pretendent?

— O să mă aşez într-un colţ cu o plăcuţă de gât, dacă va fi nevoie.

— Îţi urez succes, sincer. În niciun caz n-aş vrea să câştig prin neprezentare, domnişoară Bowman.

— Nu vei câştiga nicicum! Stai liniştit, nimic pe lumea asta nu mă va face să accept să-ţi fiu soţie! îmi pare rău de biata femeie care se va alege cu tine – nu-mi imaginez cine ar putea merita un bărbat atât de rece, de îngâmfat…

— Aşteaptă. Tonul lui se îmblânzise. Încerca să fie conciliant. Daisy.

— Nici să nu-mi rosteşti numele!

— Ai dreptate. A fost o impoliteţe. Îmi cer scuze. De fapt voiam să spun că nu e căzui să fim ostili. Suntem puşi în faţa unui fapt cu consecinţe grave pentru amândoi. Trebuie să ne purtăm civilizat şi să găsim o soluţie acceptabilă.

— Există o singură soluţie, zise ea. Să-i spui tatălui meu că refuzi categoric să te căsătoreşti cu

mine. Promite-mi asta şi o să mă port civilizat.

Swift se opri, obligând-o pe Daisy să facă la fel. Ea se întoarse spre el, ridicând o sprânceană, întrebător. Doar nu era o promisiune greu de făcut, dat fiind tot ce-i spusese mai devreme. El o privi însă lung. Deşi rămăsese cu mâinile în buzunare, îi simţea încordarea din corp. De parcă ar fi încercat să audă ceva.

O cercetă rapid din priviri. Strălucirea ciudată din ochii lui o înfioră. O pândea aşa cum un tigru îşi pândeşte prada, îşi spuse că Îl cercetă la rândul ei, încercând disperată să-i citească gândurile.

— Nu, spuse el cu blândeţe, de parcă şi-ar fi spus-o doar lui.

Daisy clătină din cap. Buzele i se uscaseră, aşa că trebui să şi le umezească cu vârful limbii ca să poată vorbi. O enerva faptul că el îi urmărea orice mişcare.

— Nu, adică nu te însori cu mine? îl întrebă ea.

— Nu, adică nu-ţi promit că n-o să mă însor.

Spunând asta, o porni înaintea ei, pe alee.

— Încearcă să te chinuie, îi spuse Lillian atunci când Daisy îi povesti întreaga întâmplare. Stăteau în salonul de la etaj, împreună cu cele două prietene apropiate, Annabelle Hunt şi Evie, lady St. Vincent. Se cunoscuseră cu doi ani în urmă, patru fete de măritat care, dintr-un motiv sau altul, nu găsiseră un pretendent acceptabil.

În societatea victoriană se considera că femeite, mai superficiale şi cu mai puţină minte, nu puteau lega prietenii de aceeaşi calitate cu bărbaţii. Numai bărbaţii ştiau să fie loiali, numai ei puteau avea relaţii oneste şi de înalt nivel spiritual.

Lui Daisy toate astea i se păreau o prostie. Ea şi celelalte fete rămase nemăritate… ei bine, foste… aveau completă încredere una în cealaltă. Se ajutau, se încurajau, fără vreo urmă de gelozie. Daisy le iubea pe Annabelle şi pe Evie aproape la fel de mult ca şi pe Lillian. Îşi imagina cum, peste ani, aveau să pălăvrăgească despre nepoţi, la un ceai cu biscuiţi.

— Nu pot să cred că domnul Swift nu ştia nimic, continuă Lillian. E un mincinos. S-a înţeles cu tata să-i moştenească compania.

Lillian şi Evie şedeau în fotolii tapisate cu brocart, lângă fereastră, în timp ce Daisy şi Annabelle stăteau pe podea, înfăşurate în fustele ample. O fetiţă cu cârlionţi negri se târa printre ele, făcând din când în când câte o pauză să scormonească covorul, cu degetele-i minuscule:

Era Isabelle, fetiţa lui Annabelle şi a lui Simon Hunt. Avea zece luni şi cu siguranţă nu mai exista un alt copil într-atât de iubit ca ea.

În ciuda tuturor aşteptărilor, domnul Hunt nu fusese deloc dezamăgit că primul lui născut fusese fată. O adora, nu se ruşina să o ţină în braţe în public şi să o alinte. Erau puţini taţi care mai făceau aşa ceva. Hunt îi spusese chiar lui Annabelle că-şi dorea să mai aibă câteva fiice, în viitor, pentru că ambiţia lui dintotdeauna fusese să fie iubit de mai multe femei.

Aşa cum era de aşteptat, copilul era foarte frumos – ar fi fost de-a dreptul imposibil ca

Annabelle să aibă altceva decât un copil excepţional.

Daisy luă fetiţa în braţe şi o alintă puţin, după care o lăsă din nou pe covor.

— Trebuia să-l auzi, zise ea. Era de o aroganţă incredibilă. Mi-a spus chiar că e vina mea bă nu m-am măritat încă. Că mi-am fixat standarde prea înalte. Mi-a ţinut o prelegere despre cât de scumpe sunt cărţile şi modul meu de viaţă.

— Doar n-a îndrăznit! exclamă Lillian, înroşindu-se de furie.

Daisy regretă imediat că-i spusese toate astea. Doctorul îi recomandase lui Lillian să nu se enerveze, mai ales în ultimele luni de sarcină. Cu un an în urmă, ea rămăsese însărcinată, însă pierduse sarcina. Fusese o pierdere grea pentru ea, ţinând mai ales cont de constituţia ei robustă.

În ciuda asigurărilor doctorului că nu ea era de vină pentru asta, Lillian fusese melancolică timp de câteva săptămâni după aceea. Dar cu sprijinul lui Westcliff şi al prietenilor, Lillian şi-a

revenit, treptat.

Acum că era din nou însărcinată, era mult mai atentă. Din nefericire pentru ea, nu făcea parte din categoria femeilor care înfloresc în timpul sarcinii. Îi era greaţă în permanenţă şi era adesea prost dispusă.

— Nu admit aşa ceva! exclamă Lillian. N-o să te măriţi cu Matthew Swift, iar pe tată o să-l ia naiba dacă încearcă să te ia din Anglia!

Daisy puse o mână pe genunchiul surorii ei, ca să o calmeze. Încercă să-i zâmbească, privind-o în ochi.

— Totul va fi bine, spuse ea. Ne gândim noi la ceva. Va trebui s-o facem. Fuseseră mult prea apropiate, mulţi ani. În absenţa afecţiunii părinţilor, UJtian şi Daisy se iubiseră şi se sprijiniseră reciproc.

Evie era cea mai puţin vorbăreaţă dintre ele. Se bâlbâia uşor, atunci când era nervoasă sau foarte emoţionată. Când se cunoscuseră, cu doi ani în urmă, Evie se bâlbâia atât de rău, încât era de-a dreptul frustrant să porţi o discuţie cu ea.

Dar de când nu mai locuia cu abuzivul ei tată şi se căsătorise cu lordul St. Vincent, devenise mai încrezătoare.

— A-ar accepta domnul Swift să-i aleagă altcineva mireasa? Evie îşi îndepărtă o şuviţă de păr roşu care îi alunecase pe frunte. Dacă ceea ce a spus e adevărat, c-că nu are pro-probleme financiare, atunci de ce s-ar căsători cu Daisy?

— Nu e vorba doar de bani, replică Lillian, foindu-se în fotoliu ca să-şi găsească o poziţie mai confortabilă. Tata l-a transformat pe Swift într-un fel de fiu al lui, de vreme ce niciunul dintre fraţii noştri nu s-au dovedit a fi cum vrea el.

— Cum vrea el? întrebă Annabelle uimită. Se aplecă să sărute un deget de la piciorul copilului, provocându-i un chicotit.

— Devotat companiei, îi explică Lillian. Eficient şi lipsit de scrupule. Care să pună interesele companiei mai presus decât orice altceva. E o limbă specială, în care comunică numai ei. Fratele nostru Ransom a încercat să-şi găsească un loc în companie, dar tata îl compara

mereu cu domnul Swift.

— Iar domnul Swift era mereu în avantaj, spuse Daisy. Bietul Ransom!

— Ceilalţi doi fraţi ai noştri nici nu s-au mai obosit să încerce, zise Lillian.

— C-cum rămâne cu adevăratul tată al domnului Swift? întrebă Evie. Nu-l deranjează?

— Ei bine, asta mi s-a părut mereu curios, îi răspunse Daisy. Domnul Swift provine dintr-o familie de vază din New England. S-au stabilit iniţial în Plymouth, iar câţiva au ajuns în Boston pe la 1700. Puţini dintre descendenţii lor au reuşit însă să-şi păstreze averile. Aşa din zice tata, durează o

— Întreagă generaţie să faci avere şi doar o secundă să o cheltui. Şi nu-ţi mai rămâne decât numele. Bineînţeles, când e vorba de o familie din Old Boston, ceea ce durează la alţii trei generaţii, la ei durează zece, totul e mult mai lent.

— Divaghezi, dragă, o întrerupse Lillian. Întoarce-te la subiect.

— Scuze, zâmbi Daisy. Ei bine, noi credem că

e o anume răceală între domnul Swift şi rudele lui, pentru că nu vorbeşte niciodată despre ele. Şi se duce foarte rar în Massachusetts, în vizită. Chiar dacă tatăl lui ar avea ceva împotrivă, n-am avea cum să aflăm.

Cele patru femei tăcură câteva clipe, gânditoare.

— O să-i găsim pe cineva lui Daisy, spuse Evie. Acum, că nu trebuie neapărat să fie primul născut din familie, ne va fi mult mai uşor. Sunt mulţi domni de familie bună, dar care nu au t-titlu nobil.

— Şi domnul Hunt are multe cunoştinţe necăsătoritei, zise Annabelle. Ar putea să le facă cunoştinţă.

— Vă mulţumesc, zise Daisy, dar nu-mi place ideea de a mă mărita cu un industriaş fără inimă. N-aş putea fi fericită cu el. Făcu o pauză şi continuă: nu m-am referit la domnul Hunt.

Annabelle râse.

— Nu i-aş numi pe toţi bărbaţii care au o profesie nişte industriaşi fără inimă. Câteodată,

domnul Hunt poate fi foarte sensibil.

Celelalte o priviră bănuitoare. Nu şi-l puteau imagina astfel pe soţul lui Annabelle, un uriaş cu trăsături aspre. Domnul Hunt era inteligent şi fermecător, dar părea la fel de tandru ca un elefant îndrăgostit de un ţânţar.

— Te credem pe cuvânt, spuse Lillian. Să revenim… Evie, îl întrebi tu pe lord St. Vincent dacă nu cumva cunoaşte vreun domn potrivit pentru Daisy? Acum, că „potrivit” a devenit un cuvânt mai larg, poate găseşte ceva. Doar are informaţii despre toţi bărbaţii din Anglia care au ceva bani la dispoziţie.

— Îl voi întreba, zise Evie, hotărâtă. Sunt sigură că vom găsi câţiva candidaţi prezentabili.

Devenit proprietar al exclusivistului club *Jenner’s,* club înfiinţat cu mult timp în urmă de tatăl lui Evie, lordul St. Vincent îl adusese rapid la un nivel foarte ridicat, cum nu mai fusese vreodată. St. Vincent conducea clubul cu mare stricteţe, întocmind meticulos dosare despre vieţile personale şi averile fiecărui membru.

— Vă mulţumesc, zise Daisy, sinceră. Mă întreb… crezi că lordul St. Vincent ar putea afla câte ceva despre trecutul misterios al domnului Rohan? Poate e un lord irlandez sau ceva de genul acesta.

Urmă o scurtă tăcere. Daisy era conştientă de plivirile pe care şi le aruncau sora şi prietenele ei. Îi păru imediat rău că-l pomenise pe cel care îl ajuta pe lord să conducă clubul.

Rohan era un tânăr oacheş cu ochi strălucitori. Se văzuseră o singură dată, iar atunci Rohan îi furase un sărut. Trei săruturi, mai exact. Erau pe departe cea mai erotică experienţă din viaţa ei.

Rohan o tratase ca pe o femeie matură şi nu ca sora mai mică a cuiva. Ar fi trebuit să-l pălmuiască, dar de atunci visa neîncetat la el.

— Nu prea cred, draga mea, spuse Evie cu blândeţe.

Daisy zâmbi larg, ca şi cum ar fi făcut o glumă:

— Bineînţeles că nu-l Dar ştii ce imaginaţie

am… îmi plac misterele.

— Trebuie să ne concentrăm pe ce este important, Daisy, îi replică Lillian. Gata cu fanteziile, cu poveştile… şi cu Rohan. A fost doar un divertisment.

Impulsul ei iniţial a fost să-i dea un răspuns tăios, aşa cum o făcea ori de câte ori Lillian făcea pe şefa. Totuşi, în timp ce o privea în ochii de culoarea scorţişoarei, la fel cu ai ei, sesiză o umbră de panică. Se simţi nevoită să o liniştească.

— Ai dreptate, zise, forţându-se să-i zâmbească. Nu trebuie să-ţi faci griji. Aş face orice ca să pot rămâne cu tine. M-aş mărita chiar şi cu un bărbat pe care nu-l iubesc.

Urmă 0 altă tăcere.

— Îţi vom găsi un bărbat pe care să-l poţi iubi, spuse Evie. Şi să sperăm că afecţiunea va fi reciprocă şi va spori în timp. Zâmbi, şugubăţ. Câteodată se mai întâmplă şi-aşa.

CAPITOLUL 3

— Înţelegerea dintre tine şi tata…

Ecoul vocii lui Daisy îi răsună în minte la mult timp după ce se despărţi de ea. Avea de gând să-l ia pe Thomas Bowman deoparte, cu prima ocazie şi să-l întrebe despre ce naiba era vorba. Dar cum oaspeţii continuau să sosească, probabil că avea să o facă abia pe seară.

Matthew se întreba dacă bătrânul Bowman chiar se gândise să-l însoare cu Daisy. *Dumnezeule!* De-a lungul anilor, Matthew se gândise adesea la Daisy, dar niciodată la căsătorie. I se păruse o posibilitate atât de îndepărtată, încât nici nu merita să o ia în calcul. Aşa că nu o sărutase niciodată, nici măcar nu se plimbaseră împreună… Ştia prea bine că urmările aveau să fie dezastruoase.

Secretele trecutului lui îi bântuiau prezentul şi-i puneau în pericol viitorul. Matthew ştia că falsa identitate pe care şi-o crease putea fi oricând

descoperită. Era nevoie doar de cineva care să pună câteva lucruri cap la cap… sau de cineva care să-l recunoască. Daisy merita un soţ onest, nu unul care îşi construise viaţa din minciuni.

Asta nu-l împiedica însă pe Matthew să n-o dorească. O dorise dintotdeauna cu ardoare. Era dulce, inventivă, excesiv de rezonabilă dar şi absurd de romantică. Ochii ei întunecaţi ascundeau vise nebănuite. Avea momente în care era prea ocupată cu gândurile ei ca să se mai concentreze la ce făcea. Întârzia adesea la cină pentru că lectura o absorbise. Rătăcea adesea degetarul sau papucii. Şi-i plăcea să privească stelele. O văzuse într-o noapte pe balcon, privind visătoare, cu profilul conturat de cerul înstelat. De-atunci îşi clorea să o strângă în braţe şi să o acopere cu sărutări.

Matthew şi-o imaginase de prea multe ori lângă el, în pat. Dacă asta avea să se întâmple, avea să fie atât de tandru… ar fi divinizat-o. Ar fi făcut orice ca să-i fie pe plac. Tânjea să-i mângâie părul, să-i sărute umerii delicaţi. Să-i adoarmă în

braţe. Îşi dorea toate astea… şi mult mai mult.

Îl uimea că nimeni nu-i ghicire sentimentele. Daisy ar fi trebuit să-şi dea seama doar din felul în care o privea. Din fericire pentru el, n-o făcuse. Îl tratase ca pe oricare alt angajat al tatălui ei, iar el îi fusese recunoscător pentru asta.

Ceva se schimbase, totuşi. Se gândi la felul în care îl privise Daisy mai devreme. La uimirea ei. Se schimbase într-adevăr atât de mult?

Îşi îndesă mâinile în buzunare şi intră în Stony Creek Manor. Nu dăduse niciodată mare atenţie felului în care arăta. Trebuia doar să fie curat şi să se tundă atunci când era nevoie. Fusese crescut în stil New England, rigid, fără vanitate, fără să pună preţ pe ceea ce era nou sau la modă.

În ultimii ani însă Thomas Bowman insistase ca Matthew să meargă la croitorul lui din Park Avenue şi să-şi facă din când în când manichiura, ca un gentlentan adevărat. Tot la insistenţele lui, Matthew îşi angajase o bucătăreasă şi o menajeră, ceea ce însemna că în ultima vreme mâncase mult

mai bine. Arăta acum mult mai matur. Se întrebă dacă îi plăcuse lui Daisy – şi imediat se forţă să nu se mai gândească la asta, să nu-i mai pese.

Dar felul în care îl privise azi… ca şi cum îl vedea pentru prima dată…

Nu-l privise aşa în niciuna din vizitele lui acasă, pe Fifth Avenue. Îşi aminti ziua în care se cunoscuseră, la o cină privată la care lua parte doar familia.

Sufrageria imensă era scăldată de luminile unui candelabru, de cristal, pereţii erau acoperiţi cu un tapet gros, cu motive aurii. Pe un întreg perete erau patru oglinzi mari, mult mai mari decât ce văzuse el până atunci.

Erau prezenţi doi dintre băieţi, ambii mult mai solizi decât el. Mercedes şi Thomas Bowman stăteau fiecare la câte un capăt al mesei. Cele două fete, Lillian şi Daisy erau aşezate una lângă alta, foarte aproape, cu farfuriile aproape lipite.

Thomas Bowman făcuse conversaţie cu ambele fiice, ignorându-le uneori, alteori criticându-le aspru.

Fiica cea mare, Lillian, îi răspundea de fiecare dată cu obrăznicie.

Daisy, care avea pe-atunci cincisprezece ani, îşi privea tatăl cu suspiciune dar şi cu amuzament, lucru care părea să-l deranjeze peste măsură. Cu pielea ei albă, ochii de culoarea scorţişoarei şi zâmbetul ştrengar, Daisy Bowman părea coborâtă dintr-o pădure fermecată, plină de creaturi mitice.

Îşi dăduse imediat seama că orice conversaţie la care lua şi Daisy parte putea să aibă turnuri neaşteptate. Se amuzase discret când Thomas Bowman o pedepsise aspru pe Daisy, de faţă cu toată lumea, pentru ultima ei ispravă. În ultimul timp, casa Bowman se umpluse de şoareci, iar în curse nu se prindea niciunul.

Unul dintre servitori îi spusese că Daisy se strecura noaptea prin toată casa şi închidea cursele, ca şoarecii să nu fie ucişi.

E adevărat, fiica mea? mormăise Bowman, fixând-o cu privirea.

— E posibil, încuviinţase ea. Dar mai există o explicaţie.

— Care?

— Cred că adăpostim cei mai inteligenţi şoareci din New York!

Din clipa aceea, Matthew n-a mai ratat nicio invitaţie din partea lui Bowman, nu numai pentru că astfel îi făcea o plăcere lui Bowman, cât şi pentru şansa de a o revedea pe Daisy. O privea pe furiş, conştient că nu putea exista nimic între ei, iar toate momentele petrecute cu ea, în care ea era de o politeţe rece, erau pentru el adevărate momente de fericire.

Lăsând deoparte aceste gânduri, Matthew înaintă în casă. Nu mai călătorise până acum în străinătate, dar exact aşa îşi imaginase Anglia, cu grădini îngrijite, având în fundal dealuri verzi, cu sate rustice şi domenii grandioase.

Gasa şi mobila erau vechi, uşor roase pe la colţuri, dar aveai impresia că în orice colţ se află câte o statuetă nepreţuită sau un tablou prezentat în cine ştie ce carte de istorie a artei. Iarna cam trăgea curentul, dar totul se rezolvase cu o mulţime de covoare şi draperii groase.

Când Thomas Bowman – sau mai degrabă secretara lui – îi scrisese că îi solicita să supravegheze deschiderea unei filiale în Anglia, primul lui impuls fusese să refuze. Îşi dorea o nouă provocare, noi responsabilităţi. Dar să fie aproape de Daisy era prea mult. Prezenţa ei era ca o promisiune de nesfârşite dorinţe neîmpărtăşite.

În ultimele rânduri ale scrisorii, în care i se povestea pe scurt despre membrii familiei, ceva îi atrăsese atenţia lui Matthew.

Există motive să credem, scrisese secretara, că cea mai mică dintre fete nu a avut succes în a-şi găsi un soţ acceptabil. De acea domnul Bowman a hotărât să se întoarcă cu toţii la New York dacă nu se logodeşte până la sfârşitul primăverii…

Asta îl descumpănise pe Matthew. Dacă Daisy se întorcea la New York, el putea rămâne exilat în Anglia. Avea să accepte postul din Bristol şi să aştepte să vadă dacă Daisy reuşea să-şi găsească un soţ. Dacă da, avea să-şi găsească rapid un înlocuitor şi să se întoarcă la New York.

Totul era bine, atâta timp cât erau despărţiţi

de un ocean.

Trecând prin holul principal, Matthew îl văzu pe lordul Westcliff. Era însoţit de un bărbat masiv, cu părul negru, care aducea cu un pirat, în ciuda hainelor elegante. Trebuia să fie Simon Hunt, partenerul de afaceri al lui Westcliff şi cel mai bun prieten al său. Hunt avusese un imens succes financiar, deşi era fiul unui măcelar, fără vreo legătură de sânge cu aristocraţia.

— Domnule Swift, i se adresă Westcliff. Mi se pare că te-ai întors cam repede din plimbare. Nu ţi-au fost pe plac peisajele?

— Sunt încântătoare, domnule, îi răspunse Matthew. M-am întors pentru că m-am întâlnit întâmplător cu domnişoară Bowman.

— Ah, rosti Westcliff, impasibil. Fără îndoială că a fost surprinsă.

Şi nu în mod plăcut, era subtextul. Matthew îi înfruntă privirea fără să clipească.

— Cred că am putea spune că a fost doar una dintre surprizele recente, răspunse Matthew, încercând să afle dacă Westcliff era la curent cu

posibila lor căsătorie aranjată.

Lordul ridică din sprâncene abia perceptibil, ca şi cum remarca i se păruse interesantă, dar nedemnă să primească un răspuns.

— La *naiba,* îşi zise Matthew, admirativ.

Westcliff se întoarse spre bărbatul de lângă el.

— Hunt, aş vrea să ţi-l prezint pe Matthew Swift, americanul despre care ţi-am vorbit ieri. Swift, el este Simon Hunt.

Dădură mâna. Hunt era cu cinci-zece ani mai mare decât Matthew şi părea un adversar de temut. Era aspru, încrezător, rezistent la tensiuni, dar şi la pretenţiile afectate ale celor din aristocraţie.

— Am aflat de succesul pe care l-ai avut cu *Consolidated Locomotive Works,* îi zise Matthew lui Hunt. La New York există un mare interes pentru fuziunea unei firme engleze renumită pentru meşteşugarii ei cu una americană, tehnologizată.

Hunt zâmbi sardonic.

— Oricât aş vrea eu să-mi arog toate meritele, modestia mă forţează să recunosc că Westcliff a avut şi el o contribuţie. El şi cumnatul lui îmi sunt parteneri.

— O combinaţie de succes, din câte se vede.

— E talentat. Se pricepe să flateze. Îl angajăm? îl întrebă Hunt pe Westcliff.

Westcliff zâmbi, amuzat.

— Mă tem că socrul meu ar avea ceva de obiectat. Are nevoie de talentele lui să construiască o fabrică şi să deschidă o reprezentanţă în Bristol.

Matthew se hotărî să abată discuţia într-o altă direcţie.

— Am auzit de ultimele discuţii din Parlament despre naţionalizarea căilor ferate, spuse către Westcliff. M-ar interesa părerea ta.

— Dumnezeule, nu-l provocat zise Hunt.

— Ultimul lucru de care am avea nevoie este ca guvernul să preia controlul asupra industriei. Dumnezeu să ne ferească de intervenţia politicienilor! Guvernul ar administra căile ferate

la fel de prost ca şi toate celelalte. Iar monopolul ar elimina concurenţa. De aici tarife mai mari, ca să nu mai pomenesc de…

— De faptul că niciunul dintre noi nu este de acord ca guvernul să ne reducă profitul, în viitor.

Westcliff îl privi aspru.

— Eu mă gândeam la interesul societăţii, în ansamblu.

— Ce potrivească: în acest caz, interesul general coincide cu al tău.

Matthew se forţă să nu zâmbească.

— După cum vezi, domnul Hunt nu ratează nicio ocazie să nu mă ironizeze, spuse Westcliff.

— Ridiculizez pe toată lumea, răspunse Hunt. Tu erai doar ţinta cea mai apropiată.

Westcliff se întoarse spre Matthew şi spuse:

— Noi mergem pe terasa din spate, la o ţigară. Vii şi tu?

Matthew clătină din cap.

— Nu fumez.

— Nici eu, zise Westcliff. Mai fumam câte un trabuc, când şi când, dar mirosul îi face rău soţiei

mele.

Lui Matthew îi trebuiră câteva momente să-şi dea seama cine era soţia lui. Lillian Bowman. Ce ciudat! Furioasa, certăreaţa Lillian era acum Lady Westcliff.

— Noi mai stăm de vorbă cât fumează Hunt, îi spuse Westcliff. Haide, vino.

„Invitaţia" nu părea să admită un refuz, dar Matthew încercă, totuşi.

— Mulţumesc, dar ar trebui să discut ceva urgent cu…

— Cu domnul Bowman, bănuiesc.

La naiba, îşi spuse Matthew. *Ştie*. Îşi dădea seama din privirea lui Westcliff. Era la curent cu intenţia acestuia de a-l însura cu Daisy… şi avea şi propria opinie, ceea ce nu era deloc surprinzător.

— Vei discuta mai întâi cu mine, continuă el.

Matthew privi spre Simon Hunt, în ai cărui ochi nu reuşi să citească nimic.

— Sunt sigur că pe domnul Hunt l-ar plictisi o discuţie despre treburile personale ale cuiva…

— Nicidecum! zise Hunt. Îmi place să fiu la

curent cu treburile altora. Mai ales cu cele personale.

Cei trei se îndreptară spre terasa care dădea spre o grădină imensă, brăzdată de alei din pietriş şi mărginite cu gard viu, atent tuns. În depărtare se vedea o veche livadă de peri. Aerul care venea dinspre grădină purta parfumul florilor, iar din când în când se auzea ropotul făcut de un râu învolburat.

Matthew se aşeză, încercând să pară cât mai relaxat. Împreună cu Westcliff îl privi pe Hunt cum tăia capătul trabucului cu un briceag. Matthew rămase tăcut, aşteptându-l pe Westcliff să înceapă.

De când ştii de planul lui Bowman în ceea ce vă priveşte pe tine şi pe Daisy? zise Westcliff, abrupt.

Îi răspunse fără ezitare:

— De vreo oră şi cincisprezece minute.

— Deci n-a fost ideea ta?

— Nicidecum, îl asigură Matthew.

— Ai avea multe de câştigat în urma acestui aranjament.

— Dacă am şi eu vreun talent pe lumea asta, este acela de a face bani, zise Matthew, prozaic. Nu trebuie să mă înşor ca să-i obţin.

— Mă bucur să aud asta. Mai am o întrebare, dar mai întâi aş vrea să-mi clarific poziţia. Ţin mult la cumnata mea şi mă consider protectorul ei. Îi cunoşti bine pe toţi membrii familiei Bowman, ştii cât sunt de apropiate cele două surori. Dacă Daisy este nefericită, soţia mea suferă, iar eu nu voi permite asta.

— Am înţeles, spuse Matthew, sec. Ce ironie, să i se pună în vedere să stea departe de ea, când el îşi propusese să facă orice pentru a evita căsătoria tor. Era tentat să-i spună lui Westcliff să se ducă naibii. Îşi ţinu însă gura şi rămase neclintit.

— Daisy este o fată aparte, continuă Westcliff. E o romantică. Dacă va fi obligată să accepte o căsătorie lipsită de dragoste, va fi distrusă. Merită un soţ care să o preţuiască pentru ceea ce este şi care să o apere de realităţile crude. Un soţ care să-i permită să viseze.

Era surprinzător să audă asemenea cuvinte din gura lui Westcliff, cunoscut drept un bărbat pragmatic şi foarte echilibrat.

— Care era întrebarea, domnule?

— Îmi dai cuvântul tău că nu te însori cu cumnata mea?

Matthew îi susţinu privirea. Poate că nu era tocmai înţelept să te pui cu cineva ca Westcliff, care nu era obişnuit să fie contrazis. Dar Matthew petrecuse mulţi ani lângă Thomas Bowman şi îl înfruntase, cu toate accesele lui de Jurie, în timp ce toţi ceilalţi fugiseră din calea lui.

Deşi Bowman era necruţător şi sarcastic, ştia să-i respecte pe cei care îi rămâneau alături. Drept pentru care lui Matthew îi revenise sarcina de a fi aducătorul de veşti rele, pe care toţi ceilalţi se temeau să i le spună.

Aşa se antrenase Matthew şi de aceea încercarea lui Westcliff de a-l domina nu avu niciun efect.

— Mă tem că nu, domnule, îi răspunse Matthew, politicos.

Lui Simon Hunt îi căzu trabucul din mână.

— Deci nu-mi dai cuvântul tău? îl întrebă din nou Westcliff, neîncrezător.

— Nu. Matthew se aplecă, luă trabucul şi i-l întinse lui Hunt, care încerca să-l prevină din priviri.

— Şi de ce nu? Nu vrei să-ţi pierzi poziţia în compania lui Bowman?

— El nu-şi poate permite să mă piardă acum, zâmbi Matthew, încercând să nu pară arogant. Ştiu mai multe despre producţie, administraţie şi marketing decât oricine altcineva din companie. Şi i-am câştigat încrederea bătrânului. Aşa că nu mă va concedia, chiar dacă refuz să mă însor cu fiica lui.

— Atunci îţi va fi foarte uşor, zise contele. Dă-mi cuvântul tău, Swift. *Acum.*

Un altul ar fi fost intimidat de tonul lui autoritar.

— M-aş putea gândi, rosti Matthew, sec, dacă mi s-ar oferi un stimulent. De exemplu, dacă mi-aI promite postul de conducere al întregii divizii şi

mi i-ai garanta, să zicem… trei ani.

Westcliff îl privi cu neîncredere.

Simon Hunt rupse tăcerea apăsătoare care se lăsase, izbucnind în râs:

— E tare! Ascultă-mă pe mine, Westcliff, trebuie să-l angajăm la *Consolidated.*

— Am şi un preţ pe măsură, spuse Matthew, provocându-i lui Hunt un alt hohot de râs.

Chiar şi Westcliff zâmbea.

— La naiba, murmură. Nu-ţi fac nicio ofertă, încă. Trebuie să mă conving că eşti omul potrivit acolo.

— Se pare că suntem într-un impas, zise Matthew. Deocamdată.

Se priviră, înţelegându-se să reia discuţia mai târziu. Matthew era curios, dar totodată ştia că mai multe nu putea afla, pentru moment. Măcar le dăduse de înţeles că nu putea fi intimidat uşor. Şi că avea mai multe alternative.

Mai ales că… nu-şi putea da cuvântul în privinţa unei înţelegeri între el şi Bowman… care nici nu exista.

CAPITOLUL 4

— Ce nume mai e şi ăsta, Daisy? spuse Bowman ceva mai târziu, păşind în sus şi-n jos în camera de primire de lângă dormitorul său. Se înţelesese cu Matthew să se vadă acolo după cină, în timp ce ceilalţi oaspeţi rămăseseră jos. E un nume frivol. *Dă-i un nume cum trebuie, un nume practic,* i-am spus soţiei mele. Jane sau Constance sau aşa ceva. În loc de asta, ea a ales Marguerite… un nume *franţuzesc,* auzi!… după o verişoară din partea mamei ei. Şi totul s-a înrăutăţit când Lillian, care avea pe atunci doar patru ani, a aflat că Marguerite era numele unei flori neînsemnate. De-atunci Lillian i-a spus Daisy Margareta, şi aşa a rămas.

În timp ce Bowman tuna şi fulgera, Matthew se gândea că numele i se potrivea perfect. Chiar era asemenea unei flori delicate şi totuşi rezistente, cu petale albe. Era rezistentă pentru că rămăsese neschimbată, în ciuda familiei ei.

— Va trebui bineînţeles să „îndulcesc” oferta, spuse Thomas Bowman. Te cunosc suficient de

bine ca să ştiu că ţi-ai alege un alt gen de femeie, una cu simţ practic, nu o visătoare ca Daisy. De aceea…

— Nu e nevoie să plusaţi, îl întrerupse Matthew. Daisy este… este – *frumoasă, fermecătoare* – acceptabilă. Căsătoria cu o femeie ca domnişoara Bowman ar trebui să fie o răsplată în sine.

— Bine, mormăi Bowman, fără să-l creadă întru totul. Ai răspuns ca un gentleman. Aş vrea totuşi să te recompensez sub forma unei dote generoase, a unor acţiuni la companie şi aşa mai departe. Vei fi foarte mulţumit, te asigur. Cât priveşte aranjamentele pentru nuntă…

— N-am spus că accept, îl întrerupse Matthew.

Bowman se opri în loc şi-l privi întrebător.

— Pentru început, continuă prevăzător Matthew, este posibil ca domnişoara Bowman să-şi găsească un pretendent în următoarele două luni.

— Niciunul nu va fi de calibrul tău, zise Bowman.

Matthew îi replică, uşor amuzat.

— Mulţumesc. Nu cred însă că domnişoara Bowman vă împărtăşeşte opinia.

Bătrânul făcu un gest de lehamite.

— Bah. Femeile sunt la fel de schimbătoare ca şi vremea în Anglia. O poţi convinge să te placă. Trimite-i flori, fă-i complimente… şi mai bine, dă-i câteva citate din afurisitele alea de cărţi cu poezii pe care le citeşte. O femeie poate fi sedusă foarte uşor, Swift. Nu trebuie decât să…

— Domnule Bowman, îl întrerupse Matthew uşor alarmat. Dumnezeule, atât mai lipsea, să primească

— Lecţii de tehnici de seducţie de la patronul lui. Cred că mă descurc şi fără sfaturi. Nu e asta problema.

— Dar care?… Ah. Bowman îi zâmbi cu subînţeles. Am priceput.

— Ce anume? îl întrebă Matthew.

— Te temi de reacţia mea dacă vei decide, mai târziu, că fata mea nu este potrivită dorinţelor tale. Atâta timp cât vei fi discret, nu vei auzi de la

mine niciun cuvânt.

Matthew oftă şi se frecă la ochi. Se simţea obosit, dintr-odată. Se întâmplaseră prea multe de când vasul lui ancorase la Bristol.

— Vreţi să spuneţi că o să vă prefaceţi că nu ştiţi nimic, dacă eu îmi voi înşela soţia? Era mai degrabă o afirmaţie decât o întrebare.

— Noi, bărbaţii, suntem supuşi tentaţiilor. Uneori mai călcăm strâmb. Aşa se face, de când lumea.

— Eu nu fac asta, zise Matthew sec. Eu îmi respect cuvântul, atât în afaceri cât şi în viaţa personală, iar când îi promit unei femei că-i voi fi credincios, îmi respect promisiunea. Indiferent de tentaţii.

Bowman mustăci, amuzat.

— Eşti încă foarte tânăr. Ai voie să ai scrupule.

— Iar cei mai în vârstă nu? îl necăji uşor Matthew.

— Unele te costă cât nu fac. Dar vei descoperi şi tu toate astea, într-o zi.

— Sper să nu. Matthew se cufundă într-un fotoliu, cu faţă în mâini.

După câteva clipe, Bowman continuă:

— Ar fi chiar atât de groaznic să o iei pe Daisy de soţie? Tot va trebui să te însori cândva. Iar ea nu vine cu mâna goală. Compania, de exemplu. O vei conduce tu, când eu nu voi mai fi.

— Oricum o să ne îngropi pe toţi, murmură Matthew.

Bowman râse.

— Vreau ca ţie să-ţi revină compania, insistă el. Era pentru prima oară când discutau atât de franc despre acest subiect. Îmi semeni mai mult decât oricare dintre fiii mei. Compania va fi mai bine condusă de către tine decât de către oricine altcineva. Ai un dar… ai abilitatea de a intra într-o cameră şi de a-i lua pe toţi pe sus… nu ţi-e teamă de nimeni şi toţi o ştiu şi te stimează pentru asta. Căsătoreşte-te cu fiica mea, Swift, şi construieşte-mi fabrica, aici. Când te vei întoarce, îţi voi pune New York-ul la picioare.

— Ai putea include şi Long Island? Nu e chiar

atât de mare.

Bowman îi ignoră întrebarea sarcastică.

— Am pentru tine ambiţii care nu mai ţin de companie. Am legături cu oameni influenţi care te-au remarcat. Te voi ajuta să obţii orice-ţi doreşti… tot ce-ţi poate trece prin minte. Iar preţul nu este prea mare. Însoară-te cu Daisy şi dăruieşte-mi câţiva nepoţi. E tot ce-ţi cer.

— Asta e tot, repetă Matthew, năucit.

Când Matthew începuse să lucreze pentru Bowman, în urmă cu zece ani, nu se aşteptase ca acesta să-i devină ca un al doilea tată. Bowman era ca un butoi plin cu exploziv, scund, rotofei, iute la mânie. Ştiai când urma una din tiradele lui doar uitându-te la chelia lui, care devenea stacojie. Avea o mare uşurinţă în a lucra cu cifre, iar când avea de-a face cu oamenii, era abil şi calculat. Era şi generos cu cei care îi făceau pe plac şi ştia să-şi onoreze promisiunile şi obligaţiile.

Matthew învăţase multe de la el. Cum să profite de slăbiciunea adversarului, când să insiste şi când să se retragă… mai învăţase că în afaceri

era bine să-ţi dezlănţui agresivitatea, atâta timp cât nu depăşeşti limitele. Oamenii de afaceri din New York

— Cei adevăraţi, nu diletanţii – nu te respectau dacă nu dădeai dovadă de o oarecare insolenţă.

În acelaşi timp, Matthew învăţase să-şi domolească impulsurile, să fie diplomat, după ce înţelesese că a câştiga o confruntare nu înseamnă neapărat să iasă ca tine. Nu-i era uşor să fie fermecător dată fiind natura sa, dar învăţase şi asta, pentru că era un instrument necesar.

Thomas Bowman îl călăuzise pas cu pas, îndrumându-l atunci când nu era sigur de succes. Matthew îi era recunoscător pentru asta. Şi-l plăcea sincer pe Bowman, în ciuda defectelor lui. Pentru că avea dreptate: chiar semănau.

Cum de reuşise Bowman să aibă o fiică ca Daisy, era unul din marile mistere ale lumii.

— Am nevoie de un timp de gândire, spuse Matthew.

— La ce să te mai gândeşti? protestă

Bowman. Doar ţi-am spus deja… se opri văzând expresia lui

Matthew. Bine, bine. Nu trebuie să-mi dai pe loc răspunsul. Discutăm altă dată.

— Ai vorbit cu domnul Swift? îl întrebă Lillian pe Marcus, care intra în dormitor. Aţipise de câteva ori încercând să-l aştepte, iar acum se foia în pat, căutându-şi o poziţie confortabilă.

— Da, am vorbit, îi răspunse Marcus, dezbrăcându-şi traina. O lăsă pe braţul unui fotoliu stil Ludovic al XIV-lea.

— Am avut dreptate, nu-i aşa? E un om îngrozitor. Detestabil. Spune-mi ce ţi-a zis.

Marcus rămăsese cu privirea aţintită spre soţia lui, atât de frumoasă cu părul despletit şi cu ochii pe jumătate închişi, luptându-se să rămână trează.

— Nu încă, murmură el, aşezându-se pe pat. Acum vreau să te privesc.

Ea îi zâmbi şi-şi trecu mâna prin pe.

— Dar arăt îngrozitor…

— Nu-i adevărat. Eşti frumoasă. Îşi trecu

palmele peste rotunjimile trupului ei. Ce-aş putea face pentru tine? îi şopti.

— Oricine mă priveşte ar zice că ai făcut destul, pentru moment. Îl înlănţui cu braţele şi-i sprijini capul de pieptul ei. Westcliff, îi şopti ea în păr, n-aş fi putut purta copilul altcuiva.

— E bine de ştiut.

— Mă simt atât de mare… e al naibii de incomod. E rău dacă spun că nu-mi place să fiu însărcinată?

— Bineînţeles că nu, murmură Marcus, cu faţa îngropată în decolteul ei. Nici mie nu-mi place.

Ea zâmbi şi îi dădu drumul din îmbrăţişare. Se aşeză confortabil între perne.

— Vreau să ştiu ce ţi-a zis domnul Swift, sperietoarea ambulantă de ciori.

— Nu l-aş numi chiar sperietoare. Se pare că s-a mai schimbat de când nu l-ai mai văzut.

— Hmm. Lillian era neplăcut surprinsă. Este însă la fel de neatrăgător.

— Nu am suficientă competenţă să judec asta,

dat fiind că frumuseţea masculină nu m-a preocupat niciodată. Dar nu cred că cineva ar putea spune despre el că mi e atrăgător.

— Aşa zici tu?

— Aşa cred că ar spune lumea.

Lillian îi întinse o palmă în faţa ochilor:

— Câte degete am ridicat?

— Trei, răspunse Marcus, amuzat Ce vrei să faci, iubita mea?

— Îţi verificam vederea. Cred că a cam început să te lase. Uite, urmăreşte-mi degetul…

— De ce nu-l urmăreşti tu pe al meu? o întrebă el, ridicându-i cămaşa de noapte.

Ea îi prinse mâna şi-l privi în ochi.

— Marcus, fii serios. E în joc viitorul lui Daisy!

Marcus se trase înapoi.

— Foarte bine.

— Povesteşte-mi ce v-aţi spus.

— L-am informat scurt pe domnul Swift că nu voi permite nimănui să o facă nefericită pe Daisy. Şi i-am cerut să-mi dea cuvântul lui că nu se va

căsători cu ea.

— Îţi mulţumesc, Doamne! oftă uşurată Lillian.

— M-a refuzat.

— Ce-a făcut? Nimeni nu îndrăzneşte să te refuze pe tine.

— Se pare că domnul Swift nu ştia asta.

— Ai de gând să faci ceva, Marcus, nu-i aşa? Nu vei permite ca Daisy să fie măritată cu forţa cu Swift.

— Liniştеşte-te, draga mea. Daisy nu va fi obligată să se mărite împotriva voinţei ei. Totuşi… ezită Marcus, întrebându-se dacă era bine să-i spună adevărul până la capăt. Părerea mea despre Matthew Swift e diferită de a ta.

— Părerea mea contează. Îl cunosc mai demult.

— L-ai cunoscut cu ani în urmă. Oamenii se mai schimbă, Lillian. Cred că mare parte din ce ne-a spus tatăl tău despre el e adevărată.

— *Ettu,* Marcus?

Îi zâmbi şi se băgă sub pilotă. Îi găsi un

picior, îl trase spre el şi începu s-o mângâie cu vârfurile degetelor. Ea oftă şi se cuibări mai bine între perne.

Marcus se gândea la tot ce aflase până atunci despre Swift. Era un tânăr inteligent, abil şi manierat. Genul de om care gândeşte înainte de a deschide gura. Marcus se simţise mereu în largul lui în compania acestui gen de oameni.

La prima vedere, el şi Daisy nu erau o pereche potrivită. Dar Marcus nu era întru totul de acord cu Lillian, care era de părere că Daisy trebuia să se mărite cu un bărbat la fel de romantic şi de sensibil ca ea. O astfel de uniune nu ar fi avut echilibru. La urma urmei, fiecărei nave îi trebuie o ancoră.

— Trebuie s-o trimitem pe Daisy la Londra, cât mai repede, zise Lillian. Este vârf de sezon şi ea stă îngropată aici, în Hampshire, departe de baluri şi serate.

— Ea a ales să vină, îi aminti Marcus, căutându-i celălalt picior. Nu şi-ar ierta-o niciodată dacă ar rata naşterea copilului nostru.

— Lasă asta. Mai bine ratează naşterea şi cunoaşte un tânăr acceptabil. Timpul trece, se va mărita cu Matthew Swift, va pleca cu el la New York şi n-o voi mai revedea niciodată…

— M-am gândit şi la asta, spuse Marcus. Tocmai de aceea am invitat câţiva tineri la Stony Cross Park, la vânătoare.

— Ai făcut tu asta?

— Am făcut o listă împreună cu St. Vincent şi am analizat calităţile fiecărui candidat. Am ales doisprezece. Oricare dintre ei ar fi potrivit pentru sora ta.

— Oh, Marcus, eşti cel mai deştept şi mai minunat…

El n-o lăsă să continue cu laudele, amintindu-şi de lista făcută.

— St. Vincent e tare cusurgiu, să ştii. Dacă era femeie, niciun bărbat nu ar fi fost suficient de bun.

— Nici nu există aşa ceva. De aceea noi femeile spunem: „Ţinteşte sus şi mulţumeşte-te cu ce-ai găsit”.

— Aşa ai făcut şi tu? se îmbufnă el.

Ea zâmbi.

— Nu, domnul meu. Eu am ţintit sus şi am primit ceea ce nici nu aş fi putut spera.

Soarele nici nu răsărise când un grup de oaspeţi care doreau să pescuiască păstrăvi luaseră deja micul dejun pe terasa din spate şi plecaseră, îmbrăcaţi cu toţii în costume din tweed. Slujitori somnoroşi îi urmau, ducând undiţe, coşuri şi cutii din lemn pline cu momeli şi ustensile. Aveau să lipsească aproape toată dimineaţa, aşa că doamnele îşi puteau continua somnul.

Toate doamnele, cu excepţia lui Daisy. Adora să pescuiască, dar ştia că avea nevoie de per* misiunea domnilor pentru a fi acceptată în grup. În trecut se ducea la pescuit însoţită doar de sora ei, dar acum acest lucru era imposibil.

Daisy se străduise să le convingă pe Evie şi Annabelle să vină cu ea la lacul artificial pe care Westcliff îl aproviziona cu păstrăvi, dar niciuna nu se arătase entuziasmată.

— O să vă distraţi de minune! le spusese

Daisy. Vă învăţ eu să pescuiţi – e chiar uşor. Nu-mi spuneţi că preferaţi să rămâneţi în casă într-o dimineaţă atât de frumoasă de primăvară!

Se dovedi însă că lui Annabelle îi surâdea ideea de a dormi până târziu. Şi pentru că soţul lui Evie se hotărâse să nu mai meargă la pescuit, Evie rămase cu el, în pat.

— Te-ai fi distrat mult mai bine la pescuit, cu mine, îi spusese Daisy.

— Nu cred, răspunsese Evie, hotărâtă.

Supărată şi simţindu-se cumva abandonată, Daisy luă micul dejun de una singură şi o porni apoi către lac, cu undiţa preferată, cea cu vârful din os de balenă.

Era o dimineaţă superbă. Înflorise salvia. Daisy străbătu o pajişte plină de piciorul-cocoşului şi de coada şoricelului. Ocoli un dud şi atunci observă pe malul lacului doi băieţi. Între ei era ceva… un animal sau o pasăre. Să fi fost o gâscă? Creatura protesta şi bătea violent din aripi.

— Hei, ce faceţi acolo? le strigă Daisy.

Văzând că au fost descoperiţi, băieţii o

rupseră la fugă.

Daisy se apropie de pasăre. Era o gâscă domestică uriaşă, cu pene gri şi ciocul portocaliu aprins.

— Biata de tine! zise Daisy văzând-o că avea un picior legat. Dar când se apropie mai mult, gâsca o atacă, fiind oprită de legătura de la picior. Daisy lăsă jos undiţa, spunând: Vreau doar să te ajut. Dar cu atitudinea! asta… încearcă să te linişteşti. Se apropie încă puţin şi văzu care era cauza problemei. Of, Doamnei Neisprăviţii ăia mici te puneau să pescuieşti în locul lor, aşa-i?

Gâsca dădu din cap, încuviinţând parcă.

De picior era înfăşurată guta, care avea la celălalt capăt o lingură de tablă găurită şi un ac. Dacă nu i-ar fi fost milă de biata gâscă, Daisy ar fi izbucnit în râs.

Era ingenios. Gâsca era lăsată să înoate pe lac, iar lingura avea să strălucească, pe post de momeală. Dacă vreun păstrăv ar fi fost atras de ea, s-ar fi agăţat în ac, iar gâscă l-ar fi adus la mal. Guta se agăţase însă de nişte rugi, transformând

pasărea în prizonieră.

Daisy îi vorbi cu blândeţe şi se mişcă cu grijă până la ea. Pasărea rămase nemişcată, ţintuind-o cu un ochi neg Ru, strălucitor.

— Aşa, bravo. Apucă guta. Doamne, cât eşti de mare! Ai răbdare până… au! Gâsca o lovise cu ciocul în braţ.

Daisy se trase înapoi. Locul începea să i se învineţească. Se răsti la ea:

— Creatură nerecunoscătoare! Ar trebui să te las aşa şi să plec.

Îşi freca locul dureros şi se întreba dacă ar fi putut folosi undiţa ca să descâlcească guta… dar asta tot nu rezolva problema: cum să desprindă lingura de pe piciorul gâştei? Trebuia să se întoarcă şi să cheme ajutoare.

Se aplecă să ridice undiţa când auzi un zgomot. Apoi pe cineva care fluiera un cântec cunoscut. Daisy se opri să asculte, amintindu-şi melodia. Era un cântec la modă la New York, chiar în anul plecării ei. *Sfârşitul unei zile perfecte.*

Cineva se îndrepta spre ea dinspre râu. Un

bărbat cu hainele pline de apă, cărând un coş cu peşti. Purta o haină sport din tweed care, udă fiind, îi punea în valoare trupul suplu. Pulsul i se acceleră. Îl recunoscuse.

Văzând-o, bărbatul se opri din fluierat. Ochii lui erau de un albastru mai intens decât cel al apei sau al cerului, puşi în evidenţă de chipul bronzat. Îşi scoase politicos pălăria în faţa ei. O clipă, razele soarelui se jucară cu şuviţele părului lui negru.

— La naiba, îşi zise Daisy. Nu numai pentru că era ultima persoană pe care dorea să o vadă, dar şi pentru că era nevoită să recunoască: Matthew arăta senzaţional. N-ar fi vrut să-l găsească atât de atrăgător. Nici să fie atât de curioasă în ceea ce-l privea. Era dornică să-i invadeze viaţa privată, să-i descopere secretele, plăcerile, temerile. Dar de ce nu i păruse interesant până acum? Fusese probabil imatură. Poate că nu el era cel care se schimbase, cică.

Swift se apropie cu grijă de ea.

— Domnişoară Bowman.

— Bună dimineaţa, domnule Swift. De ce nu eşti la lac, cu ceilalţi?

— Coşul meu e deja plin. Iar dacă continuam aşa, le-aş fi stricat plăcerea celorlalţi.

— Cât eşti de modest! Dar unde ţi-e undiţa?

— Mi-a luat-o Westcliff.

— De ce?

Matthew aşează coşul jos şi-şi puse pălăria pe cap.

— Am adus-o din America. E din nuc american, are vârful flexibil, din frasin de Kentucky, iar mulineta se acţionează cu un mâner-pârghie.

— Mulinetele nu funcţionează, spuse Daisy.

— Mulinetele britanice, o corectă Swift. Le-am mai îmbunătăţit, în State. Când m-a văzut Westcliff, aproape că mi-a smuls-o din mână. Acum pescuieşte cu ea.

Ştiindu-l pasionat de tehnologie pe cumnatul ei, Daisy zâmbi. Îi simţea privirea lui Swift şi deşi nu voia să-l privească la rândul ei, se surprinse făcând-o.

Era greu să nu şi-l amintească mereu pe tânărul odios pe care-l cunoscuse cândva şi să nu-l compare cu bărbatul bine-făcut de acum. Era ca un bănuţ nou din cupru, strălucitor, perfect. În lumina dimineţii, genele lungi îi adumbreau ochii. Ar fi vrut să-l atingă, să-l mângâie pe obraz, să-l facă să zâmbească, să-i urmărească conturul buzele cu vârful degetelor.

Tăcerea se prelungea. Până ce se auzi din nou gâsca.

Swift privi pasărea imensă.

— Văd că nu eşti singură.

Daisy îi explică ce făceau băieţii; iar el zâmbi:

— Deştepţi, puştii.

Lui Daisy nu i păru o remarcă plină de compasiune.

— Vreau să ajut pasărea, dar orr de câte ori mă apropii, mă ciupeşte. Dacă ar fi fost domestică, poate ar fi fost ceva mai receptivă.

— Gâştele sălbatice nu sunt recunoscute pentru temperamentul lor blând, îi spuse Swift. Mai ales masculii. Probabil încearcă să-ţi arate

cine e şeful.

— Mi-a arătat deja, zise ea, frecându-şi braţul.

Swift se încruntă la vederea, vânătăii de pe braţul ei.

— Te-a lovit? Lasă-mă să mă uit.

— Nu-i nimic, începu, ea, dar el se apropiase deja. Îi cuprinse încheietura cu degetele mâinii stângi, în timp ce cu dreapta o mângâia uşor acolo unde era vânătaia.

— Te învineţeşti foarte uşor, murmură el, aplecându-se spre ea.

Inima lui Daisy bătea necontrolat, rapid. El mirosea bine, a soare, a plante de apă. Iar pe deasupra mai era şi mirosul lui bărbătesc, aţâţător, dulce-acrişor. Ea îşi stăpâni cu greu pornirea de a se pipi de trupul lui… Dorinţele mute care o cuprinseseră o şocau.

Îşi ridică ochii spre faţa lui. Privirile li se întâlniră.

— Eu., se trase de lângă ei. Ce putem face?

— Cu gâsca? Ridică din umeri. Putem să-i

frângem gâtul şi s-o gătim diseară la cină.

Şi Daisy şi gâsca îl priviră ultragiate.

— Proastă glumă, domnule Swift;

— Dar n-am glumit.

Daisy se interpuse între el şi gâscă.

— Mă descurc şi singură. Poţi pleca.

— Nu te sfătuiesc s-o iei acasă, să-ţi ţină companie. Până la urmă tot o ş-o vezi în farfurie, dacă rămâi un timp suficient de îndelungat aici, la Stony Cross Park.

— Poţi să mă consideri ipocrită, dar aş prefera să nu mănânc o gâscă pe care am cunoscut-o.

Deşi Matthew nu schiţa niciun zâmbet, Daisy ştia că remarca ei îl amuzase.

— Să lăsăm deoparte întrebările filosofice şi să trecem la ceva practic: ce vrei să faci ca s-o eliberezi? O să te umpli de vânătăi.

— Nu şi dacă o ţii tu. Dacă reuşesc să ajung la lingură…

— Nu, replică Matthew ferm. Pentru nimic în lume.

— Niciodată nu mi-a plăcut expresia asta.

— Indiferent cum aş formula, un lucru e cert: n-am de gând să ajut o gâscă. Se aplecă după coş.

— Te rog, spuse Daisy.

Swift o privi lung.

— *Te rog,* repetă ea.

Niciun gentleman cu poate refuza o doamnă care a folosit de două ori aceste cuvinte.

Murmurând ceva indescifrabil, Swift puse din nou coşul jos.

Daisy zâmbi, mulţumită.

— Îţi mulţumesc.

— Îmi rămâi datoare.

— Normal, îi răspunse Daisy. Nici nu m-aş fi aşteptat să faci ceva gratis.

— Iar când îţi voi cere o favoare nu mă vei refuza, indiferent ce ţi-aş cere.

— Să fie ceva rezonabil. Doar nu crezi că aş accepta să mă mărit cu tine doar pentru că ai salvat o biată gâscă.

— Nu va fi vorba de căsătorie, crede-mă, spuse Swift, foarte serios. Îşi scoase cu greu haina

udă.

— Ce faci? îl întrebă mirată Daisy.

El păru exasperat.

— Doar n-o să las o afurisită de pasăre să-mi strice haina.

— Câtă grijă, pentru câteva pene.

— Nu e vorba de pene, răspunse el sec.

Daisy îl privi scoţându-şi şi vesta. Cămaşa albă, cambrată, i se lipise de pieptul viguros. Devenise aproape transparentă din cauză că se udase, lăsând să se vadă abdomenul ferm. Bretelele albe i se sprijineau pe umeri, coborând pe spatele puternic. Îşi aşeză cu grijă hainele pe coş, de teamă să nu le umple de noroi.

Cât de neobişnuită era întreaga situaţie! Gâsca captivă… Matthew Swift pe jumătate dezbrăcat… Daisy chicoti necontrolat. Degeaba duse repede mâna la gură – era prea târziu.

El clătină din cap, dar în final zâmbi. Daisy observase că zâmbetul lui nu dura niciodată prea mult. Se risipea la fel de repede precum apărea. Era ca şi când ai fi încercat să surprinzi un

fenomen rar, o stea căzătoare.

— Dacă povesteşti cuiva… vei plăti scump. Cuvintele sunau ameninţător, dar în tonul lui mai era ceva… o blândeţe… erotică. O străbătu un fior.

— Nu spun nimănui, zise Daisy repede. Şi eu aş fi pusă într-o lumină la fel de proastă.

Swift întinse mâna spre haină. Scoase din buzunar un briceag şi i-l întinse. Îşi imagina ea, sau într-adevăr degetele lui zăboviseră în palma ei?

— Ce să fac cu el? îl întrebă.

— Tai guta înfăşurată pe picior. Ai grijă, e foarte ascuţit. N-aş vrea să tai vreo venă, din greşeală.

— Nu-ţi fie teamă, n-o s-o rănesc.

— Eu mă gândeam la mine, nu la gâscă. Privi spre pasărea care dădea semne de nerăbdare. Dacă-mi îngreunezi misiunea, diseară vei fi deja pateu.

Gâsca îşi ridică ameninţător aripile, părând chiar mai mare decât era.

Swift se apropie cu paşi hotărâţi. Puse un

picior pe gută, restrângându-i păsării aria de mişcare. Aceasta începu să se zbată şi să sâsâie. Se opri pentru o clipă, înainte de a ataca decisiv, năpustindu-se spre el. Swift o prinse, încercând să-i evite ciocul. Un nor de pene se ridică în jurul lor.

— Să n-o sugrumi! strigă Daisy, văzându-l cum apucase pasărea de gât.

A avut noroc că răspunsul lui Swift a fost acoperit de sunetele scoase de pasăre şi de zgomotul făcut de aripi. Cumva, Swift reuşi să domolească gâsca. Era plin de pene din cap şi până în picioare.

— Treci încoace şi taie guta! se răsti la ea.

Ea îl ascultă grăbită. Îngenunche şi apucă gâsca de piciorul plin cu noroi. Pasărea se zbătea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, haide odată! îl auzi pe Swift. Apuc-o bine şi taie!

Dacă n-ar fi fost gâsca între ei Daisy i-ar fi aruncat câteva priviri tăioase. Apucă ferm piciorul şi tăie cu grijă guta, dintr-o singură mişcare. Swift avusese dreptate: briceagul era foarte bine

ascuţit.

— Gata, spuse ea triumfătoare, strângând briceagul. Poţi să-i dai drumul prietenei noastre înaripate, domnule Swift.

— Mulţumesc, îi răspunse el acid.

Dar când deschise braţele să o elibereze, pasărea reacţionă neaşteptat. Dornică de răzbunare, se întoarse spre el şi-l lovi direct în faţă.

— Au! Swift duse mâna la ochi, în timp ce gâsca se îndepărta, cu un gâgâit triumfător.

— Domnule Swift! Daisy se repezi spre el, îngrijorată. Încercă să-i dea mâna deoparte. Să vădi

— N-am nimic, spuse el, frecându-se la ochi.

— Să văd! repetă ea, luându-i capul între palme.

— La cină o să cer friptură de gâscă, murmură el, întorcându-şi faţă.

— N-o să faci asta. Daisy îi atinse cu blândeţe rana de lângă sprânceană, folosindu-şi mâneca pentru a şterge o picătură de sânge. Nu-i frumos

să-l mănânci pe cel pe care l-ai salvat. Încercă să-şi stăpânească râsul. Ai avut noroc că gâsca asta n-a prea avut precizie. Nu cred să ţi se învineţească ochiul.

— Mă bucur că ţi se pare amuzant, mormăi el. Să ştii că eşti plină de pene.

— Ca şi tine. Pene mici, gri şi albe, i se prinseseră în păr. Ea râse din nou şi începu să-i scoată penele dintre şuviţele groase, moi, care îi mângâiau degetele.

Întinse şi el mâna spre ea. Părul i se desfăcuse din acele cu care fusese prins. Cu mişcări blânde, el începu să culeagă penele, una câte una.

Rămaseră tăcuţi un minut-două, preocupaţi de ceea ce făceau. Daisy era atât de concentrată, încât la început nici nu realizase în ce poziţie stătea. Era pentru prima oară când era suficient de aproape încât să vadă cât de intens era albastrul ochilor lui. Şi textura pielii lui, catifelată, arsă uşor de soare.

Îşi dădu seama că el îi evita deliberat

privirea, hotărât să găsească şi cea mai mică pană din părul ei. Brusc, conştientiza că trupurile lor comunicau, clocoteau. Îi simţea forţa pe care o emana stând deasupra ei, respiraţia lui pe obrazul ei o ardea. Hainele îi erau ude, dar pielea lui era fierbinte ori de câte ori se atingea de pielea ei.

Rămaseră nemişcaţi în acelaşi timp, prinşi într-o semiîmbrăţişare. Fascinată, dezorientată, cu pulsul accelerat, Daisy se abandonă senzaţiilor. În părul lui nu mai erau demult pene, dar ea continua să-l mângâie.

Ar fi fost atât de uşor să o culce pe pământul umed, strivind-o sub greutatea, lui. Îşi ţinea genunchii strâns lipiţi, dar aceştia îi tremurau, voind parcă să se depărteze, mânaţi de un instinct primitiv.

Îi auzea respiraţia grea. El o prinse de braţe şi, cu o mişcare scurtă, o ridică.

Daisy încercă să se liniştească. Se aplecă în tăcere, ridică briceagul şi i-l întinse.

După ce-l puse în buzunar, Matthew păru preocupat de frunzele care i se lipiseră de

pantaloni.

— Cred că ar fi mai bine să mă furişez pe la intrarea servitorilor, spuse Daisy. Dacă mă vede mama, face sigur un atac de panică.

— Eu mă întorc la râu. Vreau să văd ce-a făcut Westcliff cu undita mea. Şi poate mai pescuiesc ceva.

Daisy se încruntă. Îi evita deliberat privirea.

— Credeam că ţi-a ajuns cât ai stat până la brâu în apa rece, pe ziua de azi, spuse ea.

— Se pare că nu, mormăi el, aplecându-se după vestă şi haină.

CAPITOLUL 5

Tulburată, Daisy se îndepărta de lacul artificial.

N-avea de gând să povestească nimănui cele întâmplate, chiar dacă i-ar fi făcut plăcere s-o amuze pe Lillian, relatându-i întâlnirea ei cu gâsca. Nu voia însă să spună nimănui că azi cunoscuse un alt Matthew Swift şi că se simţise periculos de atrasă de el, pentru scurt timp. Chiar nu era ceva important:

Deşi rămăsese o inocentă, Daisy înţelegea că trupul ei putea să-i răspundă unui bărbat, chiar dacă la mijloc nu era iubire. Aşa cum îi răspunsese cândva lui Cam. Rohan. O tulbura gândul că şi de Matthew Swift era atrasă în acelaşi fel. Erau doi bărbaţi atât de diferiţi, unul romantic, celălalt rezervat. Unul dintre ei era un ţigan tânăr care-i stârnise imaginaţia cu fantezii exotice… celălalt, era un om de afaceri ambiţios şi pragmatic.

Daisy văzuse o mulţime de tineri dornici de putere pe vremea când locuiau pe Fifth Avenue.

Erau în căutarea perfecţiunii, a unei soţii care să fie gazda perfectă la serate, să se îmbrace impecabil şi să producă nişte copii perfecţi, care aveau să se joace în linişte, la etaj, în timp ce tatăl negocia o nouă afacere în biroul de la parter.

Matthew Swift, mânat de o ambiţie fără seamăn şi de o minte strălucită, era fără îndoială cel mai exigent dintre ei. Îşi dorea cu siguranţă o soţie a cărei singură dorinţă era să-l ajute să-şi atingă scopurile şi pe care avea s-o critice aspru când făcea ceva care nu-i era pe plac. Nu-şi imagina viitorul lângă un bărbat ca el.

Exista însă şi un argument în favoarea lui: eliberase gâsca.

În vreme ce Daisy se spăla şi-şi schimba rochia, prietenele şi sora ei se adunaseră în salon, la ceai. Stăteau la una din mesele rotunde de la geam.

Ridicară privirile când Daisy intră în cameră.

Annabelle o ţinea pe Isabelle pe un umăr şi o freca uşor pe spate cu mişcări circulare. Mai erau ocupate câteva mese, în majoritate de femei. Erau

prezenţi şi vreo şase bărbaţi printre care şi lordul St. Vincent…

— Bună dimineaţa, le spuse Daisy veselă, îndreptându-se spre sora ei. Cum ai dormit, draga mea?

— Splendid. Lillian arăta minunat. Avea părut dat pe spate şi prins la baza gâtului, într-o plasă roz. Am dormit cu ferestrele deschise. Briza dinspre lac e atât de revigorantă! Ai fost la pescuit de dimineaţă?

— Nu, răspunse Daisy, încercând să pară dezamăgită. Doar m-am plimbat puţin.

Evie se aplecă spre Annabelle ca să-i ia copilul din braţe.

— Lasă-mă să o ţin eu. Fetiţa îşi rodea pumnişorul. Îi ies dinţii, sărăcuţa, îi explică ea lui Daisy.

— Toată dimineaţa s-a agitat, zise Annabelle. Daisy citi în ochii ei frumoşi, albaştri, cât era de obosită. Erau ochii unei tinere mame. Iar oboseala nu făcea decât să-i sporească frumuseţea. Era asemenea unei zeiţe, cu trăsături perfecte.

— Nu-i cam devreme pentru dinţi? întrebă Daisy.

— E o Hunt, spuse Annabelle sec. Iar cei din familia Hunt sunt foarte robuşti. Din câte am aflat de la soţul meu, majoritatea copiilor s-au născut având deja dinţi. Îşi privi îngrijorată copilul. Cred că ar trebui să mergem de-aici.

O mulţime de priviri dezaprobatoare erau aruncate în direcţia lor. Copiii, mai ales cei foarte mici, nu stăteau laolaltă cu adulţii. Erau aduşi pentru scurt timp, doar ca să fie arătaţi, în costumaşe cu volane şi panglici, după care erau trimişi înapoi în camera lor.

— Prostii, zise Lillian, cu voce tare. Isabelle nu plânge, nu ţipă. E doar puţin agitată. Cred că ar trebui să fim cu toţii puţin mai toleranţi.

— Să mai încercăm odată cu linguriţa, murmură Annabelle, cu vocea marcată de îngrijorare. Scoase o linguriţă din argint dintr-un bol cu gheaţă şi i se adresă lui Daisy: mama m-a sfătuit să încerc

— Cu asta. Spune că ar fi avut efect la fratele

meu, Jeremy.

Daisy se aşează lângă Evie, privind cum fetiţa muşca cu putere linguriţa. Îi dădură lacrimile şi feţişoara rotundă i se înroşi.

— Ar trebui să doarmă puţin, zise Annabelle. Dar o doare prea rău ca să poată adormi.

— Biata de ea!

În timp ce Evie încerca să liniştească copilul, în capătul celălalt al camerei se iscă rumoare. Intrarea cuiva provocase interes. Daisy se întoarse şi văzu silueta înaltă a lui Matthew Swift.

Deci nu se întorsese la râu. Probabil aşteptase până ce ea se îndepărtase, apoi se îndreptase spre conac, fără a fi obligat să o însoţească.

Ca şi tatăl ei, Swift o găsea prea puţin interesantă. Daisy îşi spuse că nu trebuia să-i pese, dar gândul o răni.

El se schimbase într-un costum gri închis, călcat impecabil, la care asortase o vestă albă şi o cravată neagră, cu un nod foarte conservator. Deşi în Europa era la modă ca bărbaţii să-şi lase părul

să crească ceva mai lung, se părea că stilul acesta nu ajunsese până în America. Matthew Swift era tuns scurt şi era proaspăt ras. Avea aerul unui băieţandru.

Daisy îl privea pe furiş în timp ce el făcea noi Cunoştinţe. Surprinse expresiile de încântare ale domnilor mai în vârstă şi pe cele pline de gelozie ale celor mai tineri. Şi felul în care îl priveau femeile…

— Dumnezeule! murmură Annabelle… Cine e?

— Domnul Swift, îi răspunse sec Lillian.

Annabelle şi Evie făcură ochii mari.

— Cel pe care-l d-descriai ca fiind un pachet de oa-oase? întrebă Evie.

— Cel care era la fel de incitant ca o farfurie de spanac ofilit?

Lillian se strâmbă. Îşi luă privirea de la Swift şi-şi mai puse puţin zahăr în ceai.

— Poate că nu este chiar atât de hidos precum vi l-am descris, recunoscu. Dar nu vă lăsaţi păcălite de aparenţe. Odată ce-l veţi

cunoaşte mai bine, vă veţi schimba complet părerea.

— C-cred că sunt aici vreo câteva do-domnişoare care chiar ar vrea să-l cunoască mai bine, remarcă Evie, făcând-o pe Annabelle să izbucnească în râs.

Daisy aruncă o privire rapidă peste umăr şi-i dădu dreptate. Doamnele se agitau, chicoteau şi-i întindeau câte o mână înmănuşată.

— Şi toată agitaţia asta numai pentru că e american, deci o noutate, bombăni Lillian. Dacă erau fraţii mei aici, nici nu l-ar fi băgat în seamă pe domnul Swift.

Daisy ar fi vrut să fie de acord, dar nu credea că vreunul dintre fraţii lor ar fi avut *aceiaşi* efect. Ei erau moştenitorii unei imense averi, dar nu aveau fineţea atent cultivată a domnului Swift.

— Se uită încoace, le anunţă Annabelle. S-a încruntat şi el ca şi ceilalţi. Copilul se agită prea tare. Trebuie să-l iau de aici…

— Nu plecaţi nicăieri, porunci Lillian. Este casa *mea,* iar tu eşti prietena *mea.* Cei pe care-i

deranjează zgomotul făcut de un copil sunt liberi să plece.

— Vine încoace, şopti Evie. Şşt.

Încordată, Daisy se uita fix la ceaşca de ceai.

Swift se apropie de masa lor. Se înclină politicos.

— Ce plăcere să vă revăd, doamnă, îi spuse lui Lillian. Vă rog să primiţi felicitările mele pentru căsătoria cu lordul Westcliff şi pentru… Ezită. Deşi era absolut evident că Lillian era însărcinată, ar fi fost o impoliteţe să pomenească asta…Arătaţi superb, continuă el.

— Sunt mare cât o magazie, îi răspunse sec Lillian.

Swift strânse din dinţi, ca să nu zâmbească.

— Dimpotrivă, spuse blând, ápoi privi spre Annabelle şi Evie. Amândouă aşteptau ca Lillian să facă prezentările.

Lillian se achită de sarcină fără prea mare tragere de inimă.

— Dânsul este domnul Swift. Vi le prezint pe doamna Simon Hunt şi pe lady St. Vincent.

Swift se aplecă să-i sărute mâna lui Annabelle. Ar fi procedat la fel şi cu Evie, dar ea ţinea în braţe copilul. Isabelle se agita din ce în ce mai mult. Trebuiau neapărat să facă ceva.

— Ea este fiica mea, Isabelle, se scuză Annabelle. Îi dau dinţii.

Scăpăm repede de el, îşi spuse Daisy. Bărbaţii erau îngroziţi de plânsetele copiilor.

— Ah. Swift începu să se caute prin buzunare, dând la iveală o întreagă colecţie. Ce Dumnezeu avea acolo? îl urmări cum scotea pe rând briceagul, o bucată de gută, o batistă curată.

— Ce faci? îl întrebă Evie, zâmbind.

— Încerc să improvizez. Puse o bucată de gheaţă în batistă, o înfăşură strâns şi o legă cu puţină gută. Puse briceagul la loc în buzunar şi se aplecă spre fetiţă.

Evie făcuse ochii mari. Cele patru femei priveau mirate cum Swift o luă în braţe pe Isabelle, cu mişcări pricepute. Îi dădu batista cu gheaţă, pe care o duse imediat la gură, fără să contenească din plâns.

Fără să ia în seamă privirile tuturor, Swift se apropie de fereastră, murmurându-i ceva copilului. Părea că-i spune o poveste. După un minut-două, copilul se linişti.

Când Swift se întoarse la masă, Isabelle era pe jumătate adormită, dar nu dădea drumul batistei.

— Vai, domnule Swift! exclamă Annabelle recunoscătoare, luându-şi copilul în braţe. Ce idee bună! Mulţumesc.

— Dar ce-i spuneai acolo? îl întrebă Lillian.

— I-am povestit despre înţelegerea de la Buttonwood, din 1792. Cu lux de amănunte;

— Ce înţelegere? întrebă Daisy, intervenind în discuţie.

Swift îi aruncă o privire lipsită de orice expresie. Pentru o clipă, Daisy se întrebă dacă cele întâmplate ceva mai devreme erau reale, dacă nu cumva visase. Dar pielea ei mai păstra încă senzaţia trupului lui puternic lipit de al ei.

— În urma acestei înţelegeri s-a înfiinţat Bursa din New York, zise Swift. La început,

domnişoara Isabelle a părut interesată de subiect, dar când am ajuns la structura taxelor şi-a cam pierdut interesul.

— Înţeleg. Ai plictisit bietul copil. De aceea l-a luat somnul.

— Şi nu m-ai auzit vorbind despre crahul din ’37. E mai ceva ca laudanum-ul.

Daisy chicoti, privind în ochii lui albaştri, strălucitori. El îi zâmbi, la fel de fugar. Figura i se îmblânzise.

O mai privi preţ de câteva clipe, de parcă ceva din ochii ei îl fascina. Se întoarse brusc şi se înclină:

— Vă las să vă savuraţi ceaiul. Doamnelor, mi-a făcut plăcere. Privi spre Annabelle şi adăugă cu un ton grav: aveţi o fetiţă minunată, doamnă. O să-i trec cu vederea că nu mi-a apreciat, prelegerea despre afaceri.

— Sunteţi foarte amabil, domnule, îi răspunse Annabelle, amuzată.

Swift se îndreptă spre celălalt capăt al încăperii, în timp ce ele se prefăceau a fi ocupate:

mai puneau zahăr în ceai, deşi nu era nevoie, îşi rearanjau şervetul din poală.

Evie vorbi prima:

— Ai avut dreptate, i se adresă lui Lillian. E absolut îngrozitor.

— Da, încuviinţă Annabelle. Când îl vezi, primele cuvinte care îţi trec prin minte sunt „spanac ofilit”.

— Tăceţi, amândouă, le spuse Lillian şi muşcă dintr-o felie de pâine prăjită.

Lillian insistă ca Daisy să o însoţească după-amiază pe pajiştea dinspre est, acolo unde majoritatea tinerilor jucau bile. În nod normal, pe Daisy n-ar fi deranjat-o, dar tocmai ajunsese la un pasaj captivant din noul roman despre o guvernantă pe nume Honoria, care se Întâlnise în mansardă cu o fantomă. *Cine eşti?* întrebase Honoria, holbându-se la fantoma care semăna izbitor cu fostul ei iubit, lordul Clayworth.

— La naiba! se plânse Daisy. Tocmai ajunsesem la partea cea mai interesantă!

— Chiar în clipa aceasta pe pajişte sunt cel

puţin şase tineri care participă la joc, îi replică Lillian. E mai interesant să fii acolo, decât să stai singură şi să citeşti.

— Dar nu ştiu să joc!

— E perfect. Roagă-i să te înveţe. Dacă există un Ijjeru pe care să-l prefere bărbaţii, acela este să-i explice unei femei ce are de făcut.

Se apropiară de terenul de joc, la marginea căruia fuseseră aşezate, scaune şi mese pentru privitori. Un grup de jucători rostogoleau câteva bile mari din lemn, izbucnind în râs ori de câte ori una dintre ele cădea în şanţul de la marginea terenului.

— Hmm, mormăi Lillian. Competiţia a început deja. Daisy le recunoscu pe cele trei femei la care se referea sora ei: domnişoara Cassandra Leighton, lady Miranda Dowden şi Elspeth Higginson. N-aş fi vrut să invit nicio femeie nemăritată la Hampshire, spuse Lillian, dar Westcliff a zis că ar bate la ochi. Din fericire, eşti mai frumoasă decât ele. Chiar dacă eşti scundă.

— Nu sunt scundă, protestă Daisy.

— Eşti minionă.

— Nici cuvântul acesta nu-mi place. Mi se pare trivial.

— Tot mai bine decât pipernicită, zise Lillian. Şi e singurul cuvânt care-mi mai vine în minte când vreau să-ţi descriu statura. Zâmbi văzând-o cum se strâmba. Nu mai face faţa asta, dragă. Poţi să-l alegi pe oricare dintre tinerii aceştia şi… *la naiba!*

— Ce e?

— Joacă şi *el.*

Nu era nevoie să întrebe cine era *el…* tonul lui Lillian îi dezvăluise identitatea.

Privind spre grup, Daisy îl văzu pe Matthew Swift la marginea terenului, alături de alţi tineri, supraveghind măsurarea distanţelor dintre bile. Ca şi ceilalţi, era îmbrăcat cu pantaloni deschişi la culoare, cămaşă albă şi vestă. Era suplu, în formă, iar postura lui emana încredere.

Nimic nu scăpa privirii lui. Părea să ia jocul foarte în serios. Matthew Swift era genul de bărbat care nu se mulţumea cu puţin, chiar dacă

era vorba doar de un joc.

Daisy era sigură că viaţa lui de zi cu zi era o competiţie. Iar asta nu se potrivea cu tinerii privilegiaţi din Boston sau New York, Cunoscuţi de-ai ei, care erau conştienţi că nu erau nevoiţi să muncească nici măcar o zi din viaţa lor. Se întrebă dacă el făcuse vreodată ceva doar aşa, de plăcere.

— Încearcă să vadă cine a aruncat bila cel mai aproape de cea albă din capăt, îi explică Lillian.

— Cum de ştii atâtea despre joc? o întrebă Daisy.

Lillian zâmbi.

— Westcliff m-a învăţat să joc. E atât de bun că preferă să stea pe margine, pentru că ar câştiga mereu.

Se apropiară de scaunele pe care erau aşezaţi Westcliff, Evie, lordul St. Vincent, un general în vârstă şi soţia acestuia. Daisy încercă să se aşeze şi ea, dar Lillian o îmbrânci spre terenul de joc.

— Du-te! o îndemnă cu acelaşi ton cu care şi-ar fi trimis câinele după un băţ.

Oftând, Daisy aruncă o privire spre romanul neterminat şi înaintă. Îi cunoscuse deja pe vreo trei dintre tineri, cu alte ocazii. Pe domnul Hollingberry, un bărbat plăcut la vreo treizeci de ani, cu faţa rotundă, puţin durduliu dar totuşi atrăgător. Şi pe domnul Mardling, cu o constituţie atletică, părul blond, ondulat şi ochi verzi.

Erau şi doi bărbaţi pe care nu-i mai văzuse până atunci la Stony Cross. Domnul Alan Rickett, cu alură de şcolar, cu ochelari şi hainele mereu uşor boţite… şi domnul Llandrindon, un domn frumos, de statură medie.

Llandrindon se apropie imediat de Daisy, oferindu-se să-i explice regulile jocului. Daisy încercă să nu se uite peste umăr la domnul Swift, care era înconjurat de femei. Acestea chicoteau, flirtau, îl întrebau cum să ţină bila, câţi paşi să facă înainte de a o arunca.

Swift nu părea să o fi văzut pe Daisy. Dar în clipa în care ea se întoarse să ia o bilă din grămadă, simţi ca o arsură în ceafă. Ştiu că el o privea.

Daisy regreta că-l rugase să o ajute să elibereze gâsca. Acel episod declanşase ceva care-i scăpase de sub control. *Eşti ridicolă,* îşi spuse Daisy. *Joacă!* Se strădui să asculte cu atenţie explicaţiile lordului Llandrindon.

Văzând ce se petrecea pe teren, Westcliff comentă cu voce joasă:

— Se înţelege bine cu Llandrindon, se pare. E promiţător. El e de vârsta potrivită, e educat şi mereu bine dispus.

Lillian îl studia atentă pe Llandrindon, de la distanţă. Era şi de înălţimea potrivită, nu era prea înalt pentru Daisy.

— Are un nume tare ciudat. Mă întreb de unde e de loc.

— Din Thurso, îi răspunse lordul St. Vincent. Evie era aşezată între ei, despărţindu-i.

Lillian şi St. Vincent încheiaseră recent un armistiţiu, după o serie de conflicte din trecut. Deşi nu-l plăcuse niciodată, Lillian hotărâse să-l tolereze pe St. Vincent, vechi prieten de-al lui Weştdiff.

Lillian ştia că soţul ei ar fi renunţat la prietenia cu St. Vincent, de dragul ei. Dar îl iubea prea mult ca să-i ceară asta. Iar prezenţa lui îi era benefică lui Westcliff. Era isteţ, plin de umor şi reuşea să aducă un soi de echilibru în viaţa lut Westcliff, atât de solicitantă.

Marcus era unul dintre cei mai puternici oameni din Anglia şi avea nevoie de oameni care să nu-l ia foarte în serios.

Un alt argument în favoarea lui St. Vincent era că părea a fi un soţ bun pentru Evie. Părea s-o idolatrizeze, chiar. Nimeni nu şi i-ar fi imaginat împreună: pe Evie cea timidă şi pe St. Vincent, libertinul fără inimă. Între ei se născuse însă o atracţie puternică.

St. Vincent era un bărbat sigur pe el, sofisticat, de o frumuseţe atât de izbitoare, încât oamenilor li se tăia respiraţia privindu-l. A fost însă de ajuns un singur cuvânt din partea lui Evie. Chiar dacă relaţia lor era mai tăcută, mai puţin deschisă decât cele ale soţilor Hunt sau Westcliff, pe ei îi lega o pasiune intensă.

Atâta vreme cât Evie era fericită, Lillian avea să fie amabilă cu St. Vincent.

— Thurso, repetă Lillian, suspicioasă, uitându-se spre soţul ei. Nu pare a fi în Anglia.

Cei doi se priviră cu subînţeles. Marcus îi răspunse:

— E în Scoţia.

Lillian se încruntă:

— În Scoţia? Dar nu are deloc accent!

— Şi-a petrecut copilăria în Anglia, la internat, apoi a studia! la Oxford, zise St. Vincent.

— Hmm. Lillian nu ştia prea multe despre Scoţia, iar de Thurso nu auzise chiar niciodată. Unde este exact acest Thurso? Chiar lângă graniţă?

— Mult mai la nord. Lângă insulele Orkney, îi explică Westcliff.

— În extremitatea nordică a continentului? Lui Lillian nu-i venea să creadă. Făcu un efori să-şi păstreze tonul coborât. Era furioasă. De ce n-o trimiţi mai bine în Siberia? Ar fi oricum mai cald! Dumnezeule! Cum de l-aţi ales pe Llandrindon

dintre atâţia candidaţi?

— Am fost nevoiţi, protestă St. Vincent. Are trei moşii şi o herghelie de cai pur-sânge. Iar când vine la club, profitul dintr-o singură noapte este de peste cincizeci de mii.

— Este deci un cheltuitor, se întristă Lillian.

— Cu atât mai potrivit pentru Daisy, zise St. Vincent. Cândva va avea nevoie de banii voştri.

— Nu mă interesează argumentele voastre. Ideea era ca sora mea să rămână în *această* vară. Cât de des ne vom vedea, dacă ea va locui în afurisita aia de Scoţie?

— E totuşi mai aproape decât America, remarcă Westcliff.

Lillian se întoarse spre Evie, căutând un aliat:

— Spune şi tu ceva, Evie!

— Nu contează de unde este lordul Llandrindon, spuse ea cu blândeţe. Pentru că Daisy nu se va mărita cu el.

— Ce te face să crezi asta? o întrebă Lillian.

— E doar o senzaţie.

În dorinţa de a termina partida ca să se poată

întoarce la romanul ei, Daisy prinsese rapid regulile. Primul jucător arunca bila albă cât mai departe, spre marginea terenului, având grijă să nu cadă în şanţ. Trebuia apoi să arunci trei bile cât mai aproape de cea albă.

Era dificil, din cauză că bilele erau teşite pe o parte în mod deliberat, aşa că nu se rostogoleau niciodată în linie dreaptă. Însă Daisy reuşise rapid să compenseze asimetria bilelor, orientând partea teşită mai spre stânga sau mai spre dreapta, după cum eră nevoie. Se grăbea să termine partida şi să se întoarcă la Honoria şi la fantomă.

Pentru că la joc participau femei şi bărbaţi în număr egal, echipele erau formate din doi jucători. Daisy făcea echipă cu Llandrindon, care era un jucător priceput.

— Joci foarte bine, domnişoară Bowman, exclamă lordul Llandrindon. Sigur n-ai mai jucat până acum?

— Niciodată, îi răspunse Daisy veselă. Ridică o bilă şi o întoarse cu partea teşită spre dreapta. Cred că explicaţiile tale sunt de vină. Făcu doi paşi

spre linia de aruncare* se lăsă spre spate şi aruncă hotărâtă bila. Aceasta lovi o bilă a adversarilor, îndepărtând-o, şi se opri la cinci centimetri de bila albă. Câştigaseră runda.

— Bravo, zise domnul Rickett, ştergându-şi ochelarii. Şi-i puse din nou la ochi, îi zâmbi lui Daisy şi continuă: te mişti cu multă graţie, domnişoară Bowman. E o plăcere să vezi atâta îndemânare.

— Nu cred că e vorba de îndemânare. Mai degrabă e norocul începătorului.

Lady Miranda, o tânără blondă, subţire, cu tenul asemenea porţelanului îşi examina cu îngrijorare mâinile:

— Cred că mi-am rupt o unghie.

— Vino să te aşezi, sări Rickett. Era atât de preocupat, că ai fi zis că-şi rupsese mâna, nu doar o unghie.

Daisy îşi zise că ar fi fost mai bine să fi pierdut deliberat runda, ca să nu fi fost nevoită să mai joace una. L-ar fi nedreptăţit însă pe partenerul ei. Iar lordul Llandrindon părea foarte

încântat de succesul lor.

— Să vedem care ne vor fi adversarii în runda finală, spuse Llandrindon.

Priviră spre cele două perechi rămase în competiţie: domnul Swift şi domnişoara Leighton jucau împotriva domnului Mardling şi a domnişoarei Higginson. Domnul Mardling era un jucător inconstant, care alterna lovituri excepţionale cu altele stângace, în timp ce domnişoara Higginson era mai constantă. Cassandra Leighton juca îngrozitor, iar acest lucru o amuza enorm. Chicotise pe toată durata jocului, dar acest lucru nu părea să-l deranjeze pe Matthew Swift.

Swift era un jucător agresiv care-şi calcula cu grijă fiecare aruncare. Daisy îl observă lovind hotărât bilele adversarilor, pentru a le îndepărta.

— E un jucător formidabil, comentă lordul Llandrindon. Crezi că-l putem învinge? o întrebă pe Daisy.

Brusc, Daisy uită de romanul care o aştepta. Era nerăbdătoare să joace împotriva lui Matthew.

Swift.

— Va fi dificil. Dar putem încerca, nu-i aşa?

Llandrindon râse.

— Bineînţeles.

Swift şi domnişoara Leighton câştigară runda. Adversarii lor părăsiră terenul în aplauzele tuturor.

Cei patru jucători rămaşi în competiţie se apropiară de linia de aruncare. Fiecare echipă urma să arunce patru bile, câte două de fiecare jucător. Când Daisy se întoarse cu faţa spre Matthew, el o privi de parcă abia atunci o vedea pentru prima oară. Privirea lui directă, provocatoare, făcu ca inima lui Daisy să-i sară din piept. O şuviţă îi căzuse pe frunte, iar pe obrajii bronzaţi se zăreau câteva broboane de sudoare.

— Să dăm cu banul, să vedem cine începe, sugeră lordul Llandrindon.

Swift încuviinţă, luându-şi privirea de la Daisy.

Cassandra Leighton ţipă încântată, pentru că ei erau primii. Cu multă îndemânare, Swift

rostogoli bila albă, plasând-o într-o poziţie excelentă.

Domnişoara Leighton ridică o bilă şi o ţinu lângă pieptul generos, în încercarea de a-i atrage atenţia partenerului ei – o suspecta Daisy.

— Trebuie să mă sfătuieşti, domnule Swift. Îi arunca priviri neajutorate. Să arunc cu partea teşită spre dreapta sau spre stânga?

Swift veni lângă ea şi-i rearanjă bila în mână. Domnişoara Leighton radia din cauza atenţiei pe care i-o dădea el. El o sfătui în şoaptă, arătându-i cum să arunce. Cassandra se aplecă spre el până ce capetele aproape că li se atinseră. Daisy era tot mai iritată. Parcă o strângea ceva de gât.

Într-un final, Swift se îndepărtă. Domnişoara Leighton făcu câţiva paşi graţioşi şi aruncă bila. Dar lovitura a fost slabă, iar bila s-a oprit chiar în mijlocul terenului. Jocul urma să fie mai dificil de-acum, asta dacă cineva nu avea să-şi sacrifice una dintre lovituri pentru a o îndepărta.

— Dă-o naibii de treabă! mormăi Daisy.

Domnişoara Leighton nu se mai oprea din

chicotit:

— Oh, Doamne! Am stricat totul, nu-i aşa?

— Chiar deloc, îi răspunse Swift. Provocările sunt cele cârd înfrumuseţează jocul.

Iritată, Daisy se întrebă de ce era el atât de drăguţ cu domnişoara Leighton. Nu părea genul de bărbat care să fie atras de o femeie prostuţă.

— E rândul tău, îi zise Llandrindon, întinzându-i o bilă.

Ea o cuprinse cu degetele, rotind-o până ce simţi că o ţinea bine. Se uită spre bila albă, imaginându-şi traiectoria pe care ar fi vrut să o urmeze bila ei. Făcu trei paşi, se lăsă spre spate şi aruncă cu putere. Bila făcu o mişcare semicirculară, evitând-o pe cea a domnişoarei Leighton, şi se opri chiar în faţa bilei albe.

— Extraordinar! exclamă Llandrindon, în timp ce toţi spectatorii aplaudau.

Daisy se uită rapid spre Matthew. El zâmbea slab, dar o privea pătrunzător. Timpul se opri în loc. Lui Daisy nu i mai întâmplase să fie privită astfel de un bărbat.

— Ai vrut să arunci aşa? o întrebă Swift cu blândeţe. Sau ai avut noroc?

— Aşa am vrut, îi răspunse Daisy.

— Mă îndoiesc.

— De ce? izbucni Daisy.

— E imposibil ca o novice ca tine să calculeze şi să reuşească o asemenea aruncare.

— Îmi pui la îndoială onestitatea, domnule? Fără să-i aştepte răspunsul, Daisy strigă spre sora ei, care îi privea: Lillian, am mai jucat eu vreodată acest joc?

— Niciodată, răspunse Lillian cu emfază.

Daisy se întoarse spre Swift şi-l ţintui provocator cu privirea.

— Ca să reuşeşti o asemenea lovitură ar trebui să calculezi unghiul sub care să arunci, rezistenţa ierbii, punctul de întoarcere al bilei. Să iei în calcul şi posibilitatea Unei pale de vânt din faţă. Iar pentru toate astea e nevoie de experienţă.

— Aşa joci tu? îl întrebă Daisy. Eu doar îmi imaginez cum aş vrea să se rostogolească bila şi arunc.

— Noroc şi intuiţie? O privi superior. Nu poţi câştiga astfel o partidă.

Daisy se dădu un pas înapoi şi îşi încrucişă braţele.

— E rândul tău.

Swift se aplecă şi ridică o bilă. Se apropie de linia de aruncare şi privi atent terenul. Chiar decât era uşor vexată, Daisy simţi un fior de plăcere privindu-l. Examinându-şi această senzaţie se întrebă cum de el ajunsese să aibă o asemenea influenţă asupra ei. Doar la vederea lui o treceau fiorii.

Swift aruncă bila cu o mişcare hotărâtă. Traiectoria ei o reproduse întocmai pe cea a bilei lui Daisy; o lovi pe aceasta şi-i luă locul, în faţa bilei albe.

— Mi-a aruncat bila în şanţ, protestă Daisy. Are voie?

— Da. E cam fără scrupule, dar e permis, spuse Llandrindon. Termenul corect este „bilă moartă”.

— Bila mea e moartă? întrebă Daisy

indignată.

Swift se întoarse spre ea:

— Niciodată să nu-i provoci adversarului doar o rană minoră.

— Numai tu îl puteai cita pe Machiavelli în timpul unui joc de bile, zise Daisy printre dinţi.

— Scuze, zise lordul Llandrindon, politicos. Cred că este rândul meu. Văzând că niciunul nu-i dădea atenţie, ridică din umeri şi se îndreptă spre linie. Bila lui se opri după ce trecu de cea albă.

— Eu joc doar la câştig, îi spuse Swift lui Daisy.

— Dumnezeule mare! exclamă Daisy exasperată. Parc-ai fi tata. Te-ai gândit vreodată că toţi ceilalţi

— Pot juca doar de amuzament? Că poate fi un mod plăcut de a-ţi petrece timpul? Chiar totul trebuie să se asemene unui conflict pe viaţă şi pe moarte?

— Dacă nu joci ca să câştigi ce rost are să mai joci?

Văzând că Swift nu-i mai dădea deloc atenţie,

Cassandra interveni:

— Cred că e rândul meu, domnule Swift. Eşti amabil să-mi aduci o bilă?

Swift se conformă fără ca măcar să o privească. Atenţia îi era atrasă de expresia lui Daisy. Părea tensionată.

— Poftim, zise el scurt şi-i întinse Cassandrei bila.

— M-ai putea sfătui… începu domnişoara Leighton, dar vocea i se stinse. Daisy şi Swift continuau să se ciorovăiască.

— În regulă, domnule Swift, zise Daisy cu răceală. Dacă trebuie neapărat ca totul să se transforme într-un război, ei bine, de război vei avea parte. Vom juca pe puncte. Nici nu-şi dădu seama dacă el se apropiase de ea sau că de el, cert era că stăteau foarte aproape. El se aplecă spre ea:

— Nu mă poţi învinge, îi şopti Swift. Eşti o novice şi pe deasupra eşti femeie. Ar fi nedrept să joc fără handicap.

— O ai ca parteneră pe domnişoara Leighton.

Mi se pare un handicap suficient. Dar ce vrei să insinuezi? Că femeile nu pot juca la fel de bine ca bărbaţii?

— Nu insinuez. Spun de-a dreptul.

Daisy era scandalizată. Îi venea să-l trântească la pământ.

— *Război,* repetă ea în timp ce-şi relua locul pe teren.

Chiar şi după mulţi ani partida a rămas catalogată drept cel mai sângeros război purtat vreodată pe terenul de ia Stony Cross. Au ajuns la treizeci de puncte, apoi la cincizeci, după care Daisy a pierdut şirul. Se luptau pentru fiecare centimetru de teren. Îşi calculau fiecare lovitură de parcă de ea ar fi depins soarta unei naţiuni. Dar cei mai mult se străduiau să arunce în şanţ bila adversarului.

— E moartă! strigă Daisy după o lovitură bine executată.

— Trebuie să-ţi reamintesc, domnişoară Bowman, că scopul acestui joc nu este să mă dai pe mine afară de pe teren. Ci să arunci cât mai

aproape de bila albă.

— Aş arunca dacă te-ai da naibii din calea mea şi nu m-ai bloca mereul la auzul limbajului ei, domnişoara Leighton se înecă. Ei nu-i stătea în obicei să vorbească urât. Numai că în condiţiile de faţă nu mai reuşea să-şi păstreze calmul.

— Dacă nu mă mai dai afară de pe teren nu te mai dau nici eu, se oferi Swift.

Daisy se gândi puţin la oferta lui. Îi făcea însă prea mare plăcere să-i trimită bilele în şanţ.

— În niciun caz!

— Foarte bine. Ridică o bilă şi o aruncă cu atâta putere, încât cealaltă cedă cu un zgomot scurt.

Daisy rămase cu gura căscată văzându-şi bila desfăcută în două.

— Mi-ai spart-o! exclamă ea, strângând din pumni. Şi nici măcar nu era rândul tău! Era rândul domnişoarei Leighton!

— Nu-i nimic, zise Cassandra. Sunt mulţumită dacă aruncă în locul meu… e un jucător atât de bun şi… se opri, dându-şi seama că nu o asculta

nimeni.

— E rândul tău, îi spuse Swift lordului Llandrindon, care părea uimit de turnura pe care o luase jocul.

— Ba nu! Daisy îi smulse bila din mână. E un gentleman adevărat şi nu te-ar da afară din teren. Dar eu nu sunt!

— Cu siguranţă nu eşti un gentleman, încuviinţă Swift.

Daisy se apropie de linie şi aruncă bila cu toată puterea. Aceasta lovi bila lui Swift, care se opri în şanţ. Îi aruncă o privire răzbunătoare, la dare el îi răspunse cu un rânjet.

— Eşti capabilă de performanţe remarcabile, domnişoară Bowman, remarcă Llandrindon. N-am mai văzut un începător care să se descurce atât de bine. Cum de reuşeşti să imprimi de fiecare dată traiectoria perfectă?

— Acolo unde este dorinţă dificultăţile nu pot învinge, răspunse ea, atentă la expresia lui Swift. El se crispă, semn că recunoscuse citatul din Machiavelli.

Şi partida continuă. Şi continuă. Începuse deja să se însereze. Rând pe rând plecară lordul Llandrindon, domnişoara Leighton şi majoritatea privitorilor. Şi Westcliff ar fi vrut să se retragă, dar Daisy şi Swift îi tot cereau să-i arbitreze, pentru că doar în judecata lui aveau încredere.

Trecu o oră, apoi încă una. Erau prea absorbiţi de joc ca să ia în seamă foamea sau oboseala. La un moment dat începură chiar să se complimenteze reciproc, deşi cam printre dinţi. Swift îi lăudă una dintre lovituri, ea admira felul în care el calcula traiectoria, cu capul uşor aplecat şi ochii strânşi. Era fascinată. Rareori i se mai întâmplase ca viaţa ei reală să fie, mult mai palpitantă decât fanteziile pe care i le oferea lectura.

Dar de data aceasta era.

— Copii – le spuse Westcliff ridicându-se de pe scaun şi întinzându-se – pentru mine e deja prea mult. Puteţi continua dacă vreţi, dar eu plec.

— Şi cine va mai arbitra? protestă Daisy.

— Oricum de mai bine de jumătate de oră n-a

mai ţinut nimeni scorul, îi răspunse el. Aşa că nu mai aveţi nevoie de mine.

— Ba avem, spuse Daisy şi se întoarse spre Swift. Cât e scorul?

— Nu ştiu. O privi amuzat. Cred că ai învins.

— N-am nevoie de favorurile tale. Ai mai multe puncte, asta e. Ştiu să-mi accept înfrângerea. Face parte din regula jocului.

— Dar nu-ţi fac nicio favoare. Am fost egali până… îşi scoase ceasul din buzunar… până acum două ore.

— Dar apoi mi se pare că ai luat conducerea.

— Iar după a treia rundă ai egalat…

— Ajunge! se auzi de pe margine vocea lui Lillian. Plecase la un moment dat să se odihnească iar acum îi găsea tot aici. V-aţi pândit toată după-amiaza, ca nişte copoi, iar acum vă certaţi pentru că nii ştiţi cine a învins. Dacă nu vă opreşte nimeni, veţi continua până la miezul nopţii. Daisy, eşti plină de praf iar părul îţi e răvăşit. Du-te imediat în casă şi aranjează-te. *Acum!*

— Nu e nevoie să ţipi, îi răspunse Daisy cu

blândeţe şi o urmă.

Swift se aplecă să pună bilele la locul lor.

— Lasă-le, îi zise Westcliff. Vor face ordine servitorii. Tu mai bine pregăteşte-te de cina care se va servi peste o oră.

Matthew lăsă bilele şi îl însoţi pe Westcliff spre casă. Urmări cu privirea silueta fragilă a lui Daisy până ce aceasta dispăru.

Westcliff îi surprinsese privirea.

— Ai un fel aparte de a curta o femeie, comentă el. Nu m-aş fi gândit s-o bat pe Daisy la bile ca să-i atrag atenţia. Se pare că a funcţionat.

Matthew, nu-şi ridică ochii din pământ:

— Dar nu-i fac curte domnişoarei Bowman.

— Înseamnă că v-am interpretat eu greşit pasiunea pentru joc.

Matthew îl privi defensiv:

— Recunosc că mă intrigă. Dar asta nu înseamnă că vreau să mă însor cu ea.

— Surorile Bowman sunt foarte periculoase. Mai întâi îţi atrag atenţia şi ţi se par cele mai provocatoare persoane din câte ai cunoscut. Mai

apoi descoperi însă că, indiferent cât de tare te scot din minţi, abia aştepţi să le revezi. E ca o boală incurabilă, care avansează lent, cuprinzând întreg corpul. După care începe să ţi se facă dor. Orice altă femeie ţi se pare insipidă, plicticoasă. O doreşti, dar în acelaşi timp simţi că te înnebuneşte. Te gândeşti numai la ea…

— N-am idee despre ce vorbeşti, îl întrerupse Matthew. Pălise. Nu avea de gând să cedeze în faţa unei boli incurabile. Un bărbat are mai multe opţiuni. Indiferent ce-ar fi crezut Westcliff, nu era mai mult decât o dorinţă fizică. O dorinţă imensă, care te aducea în pragul nebuniei… care putea fi învinsă doar prin puterea minţii.

— Dacă spui tu… îi zise Westcliff, fără să pară prea convins.

CAPITOLUL 6

Matthew stătea în faţa oglinzii şi îşi înnoda atent cravata. Îi era foame, dar gândul de a se aşeza la masa lungă, formală, îi dădea un sentiment de nelinişte. Se simţea ca şi cum ar fi păşit pe o scândură subţire, suspendată în aer, la mare înălţime, iar un singur pas greşit i-ar fi putut fi fatal.

Pentru nimic în lume n-ar fi trebuit să accepte provocarea lui Daisy, n-ar fi trebuit să joace atâtea ore jocul acela blestemat.

Numai că Daisy îi păruse atât de adorabilă! în timpul jocului, toată atenţia ei se concentrase asupra lui. I se păruse tentant. Era cea mai provocatoare, cea mai tulburătoare femeie din câte cunoscuse.

Cât şi-ar fi dorit să fie a lui! Matthew se mira că Llandrindon sau ceilalţi mai puteau judeca limpede în prezenţa ei.

Era timpul să redevină stăpân pe situaţie. Avea de gând să facă orice îi stătea în putere s-o

arunce în braţele lui Llandrindon. Dintre toţi burlacii prezenţi, lordul scoţian era cel mai potrivit. Llandrindon şi Daisy aveau să ducă o viaţă liniştită, ordonată, şi chiar dacă el ar mai fi călcat pe de lături, ca orice bărbat de lume, Daisy ar fi fost prea ocupată cu familia şi cărţile ei ca să observe. Iar dacă ar fi observat, totuşi, ar fi învăţat să închidă ochii, refugiindu-se în visare.

Dar Llandrindon nu avea să aprecieze niciodată ce dar inimaginabil era acela de a o avea pe Daisy în viaţa lui.

Morocănos, Matthew coborî şi se alătură celorlalţi oaspeţi eleganţi care aşteptau în hol. Doamnele purtau rochii viu colorate, cu broderii, mărgele şi dantele. Domnii erau îmbrăcaţi în costume negre, sobre, ca un fundal neutru pentru toaletele doamnelor.

— Vino aici, Swift, îl întâmpină Bowman bucuros. Vreau să le spui acestor domni care sunt ultimele estimări legate de producţie. Lui Bowman orice moment i se părea potrivit pentru a discuta afaceri. Ascultător, Matthew li se alătură celor

şase bărbaţi care stăteau într-un colţ şi începu să „recite” cifrele solicitate de şeful său.

Una dintre abilităţile sale era cea de a memora lungi şiruri de cifre. Îi plăceau cifrele, le înţelegea secretele, iubea felul în care ceva foarte complex putea fi redus la ceva foarte simplu. În matematică, spre deosebire de viaţă, există întotdeauna o soluţie, un răspuns clar.

În timp ce le vorbea, Matthew o zări pe Daisy lângă Lillian şi prietenele ei.

Daisy purta o rochie de culoarea untului, strânsă pe talia subţire cu panglici de satin, măiestrit împletite. Decolteul bordat cu satin îi scotea în evidenţă forma frumoasă a sânilor. Avea părul strâns într-un coc, dar câteva şuviţe spiralate îi cădeau libere pe gât şi umeri. Arăta perfect, o fiinţă delicată, ca o operă de artă care nu trebuie atinsă.

Matthew ar fi vrut să-i desfacă rochia, să o înlănţuie cu panglicile, să-i sărute pielea albă, sfârcurile, să o facă să suspine…

— Chiar crezi, îl auzi pe Mardling, că piaţa

mai are unde să se dezvolte? La urma urmei, discutăm de clasa de jos. Indiferent de naţionalitate, un lucru e cert: nu le place să se spele.

Matthew îşi îndreptă atenţia spre bărbatul înalt, spilcuit, al cărui păr blond strălucea în lumina candelabrelor. Nu era o întrebare maliţioasă, era sigur de asta. Cei care făceau parte din clasele privilegiate aveau prejudecăţi legate de cei săraci, şi asta dacă se oboseau măcar să-i ia vreodată în seamă.

— Cifrele ne indică, spuse Matthew, că atunci când săpunul va fi fabricat şi vândut la un preţ rezonabil, piaţa va înregistra o creştere de trei procente pe an. Toţi oamenii vor să se spele, indiferent de clasă. Problema este că săpunul de calitate e un produs de lux, greu de obţinut.

— Producţie de masă… spuse Mardling, gânditor. Ceva nu-mi place aici: mi se pare o modalitate de a-i lăsa pe săraci să-i imite pe cei superiori lor.

Matthew îşi roti privirea spre ceilalţi. Spre

Bowman, care se înroşise la faţă – acesta nu era niciodată un semn bun – spre Westcliff, care rămânea tăcut, cu o expresie de nepătruns.

— Exact asta şi este, domnule Mardling, spuse Matthew grav. Producţia de masă în domeniul săpunului sau hainelor le dă celor săraci şansa de a trăi la aceleaşi standarde cu ceilalţi. E o chestiune de sănătate, dar şi de demnitate.

— Şi cum ne vom mai da seama care cine este? protestă Mardling.

Matthew îi aruncă o privire întrebătoare.

— Mă tem că nu înţeleg.

Llandrindon se alătură conversaţiei.

— Cred că Mardling vrea să spună că nu vom mai putea face diferenţa între o vânzătoare şi o doamnă din lumea bună dacă amândouă vor fi curate şi bine îmbrăcate. Iar dacă un gentleman nu le va putea deosebi după înfăţişare, cum va şti cum să se poarte cu ele?

Uimit de snobismul întrebării, Matthew îşi cântări bine răspunsul.

— Eu sunt de părere că unei femei trebuie să-

i arăţi respect, indiferent de statutul social.

— Bine zis, spuse Westcliff, în timp ce Llandrindon se pregătea să-l contrazică.

Mardling insistă:

— Westcliff, chiar nu vezi niciun rău în a-i încuraja pe săraci să-şi depăşească clasa socială? în a le permite să pretindă că între noi şi ei nu este nicio diferenţă?

— Singurul râu pe care-l văd este cei de a-i descuraja pe oamenii care doresc mai mult, de teamă că ne vom pierde superioritatea, spuse Westcliff.

Această declaraţie îl făcu pe Matthew să-l placă şi mai mult pe conte.

Preocupat de problema vânzătoarei ipotetice, Llandrindon i se adresă lui Mardling:

— Nu te teme, Mardling. Indiferent Cât de bine îmbrăcată ar fi o femeie, un gentleman îşi dă seama care îi este statutul. O lady are vocea suavă, frumos modulată, în timp ce o vânzătoare vorbeşte cu accent vulgar, iar vocea îi e stridentă.

— Bineînţeles, răsuflă Mardling uşurat. Se

prefăcu cuprins de un fior. O vânzătoare bine îmbrăcată şi vorbind cu accent *cockney…* ca şi cum ar zgâria cu unghiile o placă de ardezie.

— Aşa este, râse Llandrindon. Ca o margaretă într-un buchet de trandafiri.

Comentariul nu fusese făcut cu vreo intenţie. Se lăsă tăcerea, iar Llandrindon realiză că o insultase fără să vrea pe fiica lui Bowman, sau mai degrabă îi insultase numele.

— Margareta este o floare versatilă, rupse Matthew tăcerea. Unică în prospeţimea şi simplitatea ei. Cred că s-ar potrivi oricărui aranjament floral.

Ceilalţi murmurară aprobator:

— Aşa e…

— Chiar aşa…

Lordul Westcliff îi aruncă lui Matthew o privire aprobatoare.

Ceva mai târziu, Matthew descoperi că locul său la masă era la stânga lui Westcliff. Nu ştia dacă acesta fusese aranjamentul iniţial sau era o schimbare de ultim moment. Remarcă însă

privirile surprinse ale celorlalţi, care observaseră că i se oferise locul de onoare.

Mascându-şi surprinderea, Matthew observă că Bowman îl privea cu mândrie paternă… iar Lillian îi arunca discret soţului ei priviri ucigaşe…

După o cină fără incidente, oaspeţii se împărţiră în grupuri. Câţiva domni ieşiră la o ţigară şi un pahar de Porto pe terasa din spate, unele doamne doreau ceai, în timp ce altele se îndreptară spre salon, să stea de vorbă sau să joace ceva.

Matthew se îndrepta spre terasă când simţi o bătaie uşoară pe umăr. Era Cassandra Leighton, care îl privea cu subînţeles.

— Insist să ne însoţeşti în salon, domnule Swift. Nu admit niciun refuz. Lady Miranda şi cu mine ne-am gândit să jucăm un joc pe care-l vei găsi captivant. Îi făcu cu ochiul. E un adevărat complot, înţelegi?

— Un complot, repetă Matthew precaut.

— Da, chicoti ea. Am decis ca în seara asta să fim puţin vicioase.

Lui Matthew nu-i plăcuseră niciodată jocurile de salon, care presupuneau o anumită frivolitate de care el nu era în stare. În plus, era cunoscut faptul că în înalta societate britanică purtările scandaloase erau frecvente. Matthew avea o aversiune înnăscută faţă de scandal. Iar dacă avea să se rase implicat într-unul, măcar să fi avut un motiv serios şi nu un joc imbecil de salon.

Înainte să răspundă, observă cu coada ochiului… ceva galben. Era Daisy, ţinându-l de braţ pe Llandrindon. Se îndreptau spre salon.

Logica ar fi trebuit să-i spună lui Matthew că dacă Daisy avea să se poarte scandalos în compania lui Llandrindon, era doar treaba ei. Dar latura primitivă a minţii lui reacţionă posesiv. Picioarele îl purtau spre salon, fără să vrea.

— Minunat, spuse Cassandra Leighton luându-l de braţ. O să ne distrăm de minune.

Făcuse o descoperire care-l neliniştea. Dorinţele primare îi puteau pune stăpânire pe trup. O însoţi încruntat pe Cassandra, care sporovăia nimicuri.

Câţiva tineri se adunaseră deja în salon. Râdeau şi discutau. În aer plutea anticiparea care îi avertiza că urmau să ia parte la ceva... obraznic...

Matthew rămase în prag, căutând-o cu privirea pe Daisy. Stătea aşezată lângă şemineu iar Llandrindon se aplecase peste mânerul fotoliului ei...

— Primul joc, spuse lady Miranda, este un tur de "Animale”. Aşteptă ca valul de chicoteli să se stingă înainte de a continua. Pentru cei care nu cunosc regulile: e foarte simplu. Fiecare doamnă va alege un partener de sex masculin. Fiecare domn va trebui să imite un anume animal: cline, porc, măgar. Doamnele vor ieşi din cameră şi vor fi legate la ochi. Când se vor întoarce, vor încerca să-şi găsească partenerii. Domnii le vor ajuta - scoţând sunetele corecte. Cea care-şi va găsi ultima partenerul va primi o pedeapsă.

Matthew ura jocurile care aveau drept unic scop să-ţi baţi joc de unul dintre participanţi. Era genul de situaţie pe care ar fi vrut să o evite cu

orice preţ.

Observă că Daisy nu chicotea, ca toate celelalte. Părea hotărâtă. Se străduia să facă parte din grup, să se comporte ca femeile prostuţe din jurul ei. La naiba! Nu era de mirare că nu se căsătorise, dacă astfel se presupunea că trebuiau să se comporte fetele de măritat.

— Vei fi partenerul meu, domnule Swift, îi spuse domnişoara Leighton.

— Este un privilegiu, îi răspunse Matthew politicos. Ea chicoti, de parcă el spusese ceva foarte amuzant. Matthew nu mai cunoscuse o altă femeie care să chicotească atât de des.

O pălărie cu bileţele circula printre jucători. Matthew luă unul şi-l citi.

— Vacă, îşi informă partenera, care se hlizi iar. Matthew se simţea ca un idiot.

Doamnele ieşiră din încăpere. Bărbaţii ocupară poziţii strategice, râzând pe înfundate, anticipând momentul când aveau să fie pipăiţi de doamnele legate la ochi. Începură să se antreneze:

— Mi-au!

— Ham-ham!

— Oac!

Urmară hohote de râs. Când intrară doamnele, camera răsună de sunete animalice. Parcă era o grădină zoologică. Doamnele îşi căutau partenerii.

Împiedicându-se ba de unul care răgea, ba de altul care schelălăia.

Matthew se ruga ca Westcliff, Hunt sau – ferească Dumnezeu!

— Bowman să nu intre în cameră şi să-l vadă aşa. Ar fi murit de ruşine.

Demnitatea lui primi o lovitură mortală. Se auzi vocea Cassandrei:

— Unde este domnul Vacă?

— Muuu, făcu el, fără tragere de inimă.

Chicotelile Cassandrei pluteau în aer. O văzu cum înainta, pipăind fiecare bărbat pe lângă care trecea.

— Domnule Vacă! Am nevoie de ajutor! strigă domnişoara Leighton.

Matthew oftă.

— Muuu.

— Încă o dată!

Din fericire, Cassandra era legată ia ochi şi nu-i vedea privirile ucigaşe.

— Muuu.

Chicoteli. Şi iar chicoteli. Domnişoara Leighton se apropia cu braţele întinse spre el, li, cuprinse talia, apoi mâinile începură să coboare… Matthew o prinse de încheieturi.

— L-am găsit pe domnul Vacă? întrebă ea, lipindu-se de el.

Matthew o îndepărtă cu o mişcare fermă.

— Da.

— Bravo mie! strigă ea, scoţându-şi legătura.

Şi alte perechi se regăsiseră. Animalele tăceau, unul după altul. Se mai auzea un singur sunet… un sunet stângaci, ca vibraţia provocată de o insectă. Să fi fost un greier?

Matthew întinse gâtul să vadă cine făcea acel zgomot şi cine era nefericita-i parteneră. Se auziră câteva râsete prietenoase. Daisy îşi scotea legătura de la ochi, în timp ce lordul Llandrindon

ridica din umeri, în semn de scuză.

— Un greier nu face aşa! protesta Daisy, îmbujorată şi amuzată. Parcă ţi-ai fi dres glasul!

— Atât m-am priceput! spuse Llandrindon neputincios.

Dumnezeule! Matthew închise ochii. *Trebuia* să fie Daisy!

Situaţia nu-i era însă pe plac Cassandrei.

— Vai, ce păcat!

— Asta el spuse lady Miranda, trecând între Daisy şi Llandrindon. Urmează pedeapsa, draga mea.

Zâmbetul lui Daisy păli.

— Care e pedeapsa?

— Se numeşte „Fata de măritat”, îi explică lady Miranda. Trebuie să stai la perete şi să extragi din pălărie numele unui domn. Dacă acesta refuză să te sărute, rămâi la perete şi tragi alt nume. Şi tot aşa, până când unul acceptă.

Daisy se strădui să zâmbească, dar era palidă.

La naiba! îşi spuse Matthew.

Era o dilemă gravă. Incidentul putea da naştere unui scandal. Nu putea permite asta. De dragul familiei ei, de dragul ei. Şi al lui… dar nu voia să se gândească la asta acum.

Făcu un pas înainte dar domnişoara Leighton îl prinse de braţ. Unghiile lungi i se înfipseră în mânecă.

— Nu te băga, îl avertiză ea. Toţi jucătorii trebuie să accepte pedeapsa. Zâmbea, dar în ochi i se citea o duritate care nu-i plăcu lui Matthew. Părea să savureze fiecare clipă.

Periculoase fiinţe, femeile.

Matthew privi împrejur, citind anticiparea de pe feţele bărbaţilor. Niciunul nu ar fi ratat ocazia să o sărute pe Daisy Bowman. Matthew ar fi vrut să o scoată din încăpere, dar nu putea decât să o privească alegând un bilet, cu degete tremurânde.

Daisy desfăcu biletul şi-l citi în tăcere, încruntată. Se auziră un oftat sau două, de nerăbdare. Ea rosti numele fără a ridica privirea:

— Domnul Swift. Şi aruncă rapid biletul înapoi în pălărie.

Lui Matthew inima îi bătea cu putere. Nu era foarte sigur că situaţia se îmbunătăţise. Din contră, părea să se fi înrăutăţit exponenţial.

— Imposibil, şuieră Cassandra. Nu se poate să fi fost tu.

Matthew o privi absent.

— De ce nu?

— Pentru că nu ţi-am scris numele pe niciun bilet.

— A făcut-o probabil altcineva, spuse el şi-şi desprinse braţul din încleştarea ei.

O rumoare străbătu încăperea când el se apropie de ea. Daisy se controla admirabil, dar obrajii i se coloraseră. Trupul fragil îi era încordat ca un arc. Se străduia să afişeze un zâmbet nepăsător, dar Matthew observă că o venă la gât i se zbătea violent. Ar fi vrut s-o sărute acolo, să o mângâie cu limba.

Se opri în faţa ei, susţinându-i privirea şi încercând să-i citească gândurile.

Totuşi, care dintre ei era în avantaj acum?

Părea că el… şi totuşi ea îi strigase numele.

Îl alesese pe el. *De ce?*

— Te-am auzit în timpul jocului. Păreai o vacă cu probleme la stomac.

— Judecând după rezultat, vaca mea a fost mai reuşită decât greierele lui Llandrindon.

— Nici n-ai fi zis că e greier. Mai degrabă cineva care-şi drege vocea.

Părea atât de încurcată, dar atât de adorabilă, încât abia se abţinu să n-o lă în braţe. Spuse:

— Hai să terminăm şi cu asta, da?

Îşi dorea ca Daisy să nu fi roşit din nou. Obrajii îi erau asemenea unor maci.

Toată asistenţa inspiră adânc când Matthew se apropie de ea. Trupurile aproape că li se atingeau. Cu buzele întredeschise, Daisy îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Matthew îi căută mâna şi i-o sărută.

Daisy deschise mirată ochii.

Se auziră câteva râsete şi câteva strigăte copilăreşti.

— Mi-ai spus ce vă mai devreme că ai dori să-

ţi vezi sora, domnişoară Bowman, zise Matthew blând dar şi ferm în acelaşi timp. Te pot conduce la ea?

— Dar nu poţi plecai strigă Cassandra Leighton din celălalt capăt al camerei. Abia am început!

— Nu încă, mulţumesc, îi răspunse Daisy. Sunt sigură că sora mea poate să mai aştepte puţin, cât timp mă mai distrez aici.

Matthew o privi scrutător. Văzând cum i se schimbase expresia ştiu că ea înţelesese.

Vino acum cu mine, îi poruncea el din priviri. Fără comentarii!

Îşi dădu seama că Daisy ar fi vrut să-l refuze dar nu îndrăznea:

— Pe de altă parte… aproape că se înecă, l-am promis că luăm ceaiul împreună.

Matthew îi oferi braţul său:

— Domnişoară Bowman, îţi stau la dispoziţie.

Se auziră câteva proteste, după care grupul începu să organizeze un nou joc. Cine putea şti ce alt scandal se pregătea să izbucnească în salon.

Dar atâta vreme cât nici el şi nici Daisy nu erau implicaţi, lui Matthew nu-i mai păsa.

De îndată ce ajunseră pe hol, Daisy îşi trase braţul. Făcură câţiva paşi şi ajunseră în pragul bibliotecii. Văzând că înăuntru nu era nimeni, Daisy, intră fără să scoată vreun cuvânt.

Matthew o urmă şi închise uşa în urma lor. Nu se cuvenea, dar era mai bine decât să fie auziţi din hol.

— De ce-ai făcut asta? îl întrebă Daisy.

— De ce te-am luat de la joc? Tonul lui devenise aspru. N-ar fi trebuit să fii acolo, o ştii prea bine.

Daisy era atât de furioasă, încât ochii îi aruncau scântei.

— Şi unde ar fi trebuit să fiu, domnule Swift? în bibliotecă „singură, citind?

— Mai bine decât să stârneşti un scandal.

— Nu, n-ar fi fost mai bine. Acolo era locul meu, făcând ceea ce fac şi ceilalţi. Era perfect până ai venit tu şi ai stricat totul.

— Eu? Lui Matthew nu-i venea să creadă. *Eu*

ţi-am stricat seara?

— Da.

— În ce fel?

Ea îl privi acuzator.

— Nu m-ai sărutat.

— Eu... îl luase pe nepregătite. Matthew o privea uimit. Ba te-am sărutat.

— Mi-ai sărutat mână, se strâmbă Daisy. Asta nu. Înseamnă nimic.

— Ar trebui să-mi fii recunoscătoare.

— Pentru ce?

— Nu e evident? Ţi-am salvat reputaţia.

— Dacă mă sărutai, reputaţia mea ar fi avut de câştigat, ripostă Daisy. Dar m-ai respins în public, ceea ce înseamnă că Llandrindon, Mardling şi ceilalţi ştiu acum că e ceva în neregulă cu mine.

— Dar nu te-am respins!

— Aşa a părut, mojicule!

— Nu sunt mojic. Aş fi fost dacă te-aş fi sărutat în public. Matthew făcu o pauză, apoi adăugă iritat: nu e nimic în neregulă cu tine. De ce

spui asta?

— O să rămân fată bătrână. Şi nimeni nu vrea să mă sărute.

Era prea mult. Daisy Bowman era furioasă pe el pentru că nu făcuse ceea ce dorea şi visa de atâţia ani. Se purtase *onorabil,* la naiba! Iar ea era supărată, în loc să-i fie recunoscătoare.

— ...sunt chiar *atât* de dezagreabilă? repeta Daisy. De indezirabilă?

El o dorea de prea mult timp. Îşi repetase de mii de ori motivele pentru care nu o putea avea. Îi fusese mult mai uşor atâta vreme cât ştia că ea îl detesta, că nu putea spera. Dar posibilitatea ca sentimentele ei să se fi schimbat, îl năucise.

— ...nu ştiu să atrag bărbaţii, ca celelalte femei, perora Daisy. Şi când în sfârşit aveam şi eu şansa să capăt ceva experienţă, tu... Se opri, încruntată. Ce e cu tine? De ce arăţi aşa?

— Cum?

— De parcă te-ar durea ceva.

Durere... Da. Genul de durere pe care o simte un bărbat care a tânjit ani întregi după o femeie şi

care atunci când s-a trezit singur cu ea trebuie să o asculte cum se plânge că n-a sărutat-o, când tot ce şi-ar dori cu adevărat ar fi să-i smulgă hainele şi să o posede chiar acolo, pe podea.

Voia să capete experienţă? Matthew era gata să-i ofere o experienţă unică. Întreg trupul îi fremăta. Încercă să se controlez e, concentrându-se asupra, ritmului respiraţiei. Respiră. Dar era groaznic de excitat…

Nici nu şi-a dat seama când a luat-o în braţe. Era suplă, uşoară, asemenea unei feline. O putea ridica atât de uşor, o putea sprijini de perete şi…

Daisy făcuse ochii mari de uimire.

— Ce faci?

— Vreau să-mi răspunzi la o întrebare, reuşi Matthew să spună. De ce ai rostit numele meu acolo?

O succesiune de emoţii o asaltară: surprindere, vinovăţie, jenă… Era roşie ca focul.

— Nu ştiu ce vrei să spui. Numele tău era pe bilet. N-am avut încotro şi…

— Minţi, îi spuse Matthew. Numele meu nu

era pe acel bilet. Şi totuşi l-ai rostit. *De ce?*

Ştiau amândoi că putea exista un singur motiv. Matthew închise ochii. Îşi simţea sângele fierbinte pulsând în vene!

Îi auzi vocea tremurată.

— Am vrut doar să ştiu cum… cum…

Îl ispitea, brutal. Matthew încercă să-i dea drumul din îmbrăţişare, dar mâinile nu-l mai ascultau. Se simţea prea bine aşa. Îi privi gura frumoasă, curbura delicioasă a buzei inferioare. *Un singur sărut,* îşi zise cu disperare. Numai atât. Dar odată pornit… nu ştia dacă se mai putea opri.

— Daisy… Abia dacă reuşea să fie coerent. Dar trebuia să dezamorseze situaţia. Îi voi spune tatălui tău… cu prima ocazie… că nu mă voi căsători cu tine, în niciun caz.

Ea nici nu-l privi.

— De ce nu i-ai spus-o de la început?

Pentru că-şi dorise ca ea să-l remarce.

Pentru că dorise să se prefacă, chiar şi pentru scurt timp, că ceea ce nici nu îndrăznise să viseze îi era de fapt la îndemână.

— Am vrut să te necăjesc, îi spuse el.

— Ei bine, ai reuşit!

— Nu mă pot însura cu tine.

— Pentru că nu sunt dezirabilă.

— Daisy, încetează.

— Nu merit nici măcar un sărut…

— Gata, răbufni Matthew, pierzându-şi controlul. La naiba! Ai învins. O să te sărut.

— De ce?

— Pentru că altfel nu încetezi.

— Acum e prea târziu! Ar fi trebuit să mă săruţi acolo, în salon, dar n-ai făcut-o. Iar, acum, că mi-ai spulberat orice şansă de a mai fi sărutată de altcineva, nu am de gând să mă mulţumesc cu un premiu de consolare de mâna a doua.

— De mâna a doua?

Făcuse o greşeală. Îşi dăduse seama chiar în clipa în care rostise cuvintele.

Soarta îi era de-acum pecetluită.

— N-am vrut să sune aşa, spuse Daisy, încercând să se elibereze din îmbrăţişare. N-ai vrut să mă săruţi şi de aceea…

— Ai spus *de mâna a doua*. Îi lipi trupul de al lui. Ceea ce înseamnă că am ceva de demonstrat.

— Nu, nu e nevoie, zise ea repede. Zău. Scoase un ţipăt slab când el îi cuprinse faţa în palme şi îşi lipi buzele de ale ei.

CAPITOLUL 7

Matthew ştiu că făcuse o mare greşeală chiar în clipa în care buzele li se atinseră. Pentru că nimic nu avea să egaleze senzaţia perfectă provocată de îmbrăţişarea ei. Era distrus pe viaţă. Dar Dumnezeu îi era martor că nici nu-i păsa.

Gura ei era dulce şi fierbinte, ca soarele, ca o flacără. Ea scoase un sunet când el îi atinse buza inferioară cu vârful limbii. Cu gesturi tandre, ea îi mângâia părul, coborând spre ceafă. Ar fi făcut orice ca el să nu-i dea drumul din îmbrăţişare. În niciun caz nu avea să se întâmple asta. Nimic nu-l mai putea opri.

Un tremur îl străbătu când îi ridică faţa spre el. O mângâie tandru pe obraz, urmărindu-i conturul delicat al feţei. Aroma dulce a gurii ei îl înnebunea… îi căută din nou buzele umede şi le strivi cu noi sărutări, din ce în ce mai adânci, până o auzi gemând.

Ea îşi lipise trupul de al lui. O cuprinse cu braţul pe după talie şi o strânse şi mai aproape.

Nu-şi mai dorea decât să rupă panglicile corsetului, să-i simtă pielea fierbinte.

Îşi strecură degetele prin părul ei strâns şi i-l eliberă. Căută locul în care-i văzuse vena zbătându-i-se şi începu să-l mângâie cu limba, cu mişcări uşoare. Atinsese un punct sensibil: o simţi vibrând, auzi un nou geamăt înfundat.

Aşa avea să se întâmple când ar fi făcut dragoste cu ea, se gândi el… Pielea ei avea să se înfioare şi respiraţia să i se accelereze atunci când avea să o pătrundă. Pielea ei caldă, trandafirie, mirosea a talc şi ceai. Îi găsi din nou gura, i-o deschise şi se cufundară într-un nou sărut fierbinte, umed, intim şi înnebunitor de dulce.

O simţi desfăcându-şi picioarele ca să facă loc coapsei lui, care se potrivea perfect acolo. Săruturile lui erau tot mai adânci iar trupurile li se mişcau la unison. Privirea ei exprima o dorinţă inocentă, faţa îi era roşie ca focul. Dacă ar fi înţeles exact ce voia el de la ea, n-ar mai fi roşit. Ar fi leşinat pe loc.

Matthew se desprinse din sărutare şi-şi lipi

obrazul de-al ei.

— Cred că acum ai primit răspuns la întrebarea dacă te găsesc său nu dezirabilă, zise răguşit…

Daisy găsi puterea de a se smulge de lângă el. Se întoarse cu spatele, privind la şirul de cărţi legate în piele, dar fără să le vadă. Se sprijini de etajera de mahon, încercând să respire normal.

Matthew veni lângă ea şi încercă să-i ia mâinile în ale lui. Daisy se crispă când el încercă să-i sărute lobul urechii.

— Nu. Şi se trase deoparte.

Dar Matthew nu se mai putea opri. Îşi îngropă faţa în scobitura gâtului ei. Începu să-i mângâie decolteul. Daisy îi acoperi mâna cu a ei, apăsând şi mai tare, ca şi cum ar fi fost, nevoie de efortul amândurora ca să potolească bătăile necontrolate ale inimii ei.

Matthew voia să o ridice în braţe şi să o aşeze pe sofaua de lângă ei. Să facă dragoste cu ea, să se cufunde în dulceaţa trupului ei. Dar această şansă le fusese răpită încă înainte de a se fi

cunoscut.

Nu avea nimic să-i ofere. Viaţa lui, numele lui, identitatea lui… totul era o iluzie. El nu era acel bărbat. Şi era doar o chestiune de timp până ce ea avea să descopere totul.

Îşi dădu seama că mâna îi rămăsese încleştată pe fusta ei, ca şi când s-ar fi pregătit să i-o ridice. Satinul se mototolise între degetele lui. Îşi imagină cât de plăcut ar fi fost să-i elibereze trupul de toate acele veşminte şi să o privească, goală. Să urmeze conturul corpului ei cu buzele, cu vârfurile degetelor, să descopere fiecare colţişor ascuns.

Îşi privi mâna de parcă nu i-ar fi aparţinut. Cu greu îşi deprinse degetele din faldurile de satin. O privi adânc în ochi.

— Matthew, zise ea uşor.

Era pentru prima oară când îi spunea aşa.

— Da?

— Ai spus ceva mai devreme. Nu mi-ai spus că nu vrei să te însori cu mine… ci că *nu pop* ş-o fad, orice-ar fi. De ce?

— Ce importanţă mai are, de vreme ce oricum nu se va întâmpla?

Daisy se încruntă şi îşi ţuguie buzele. Cât ar fi vrut s-o sărute I

Matthew se dădu deoparte, să-i facă loc să treacă.

Ea înţelese semnalul şi dădu să treacă pe lângă el.

Braţele li se atinseră: Era prea mult. Matthew o prinse de încheietura mâinii şi o luă iar în braţe. Nu se mai putea opri să nu-i acopere gura cu sărutări, ca şi când ea i-ar fi aparţinut, ca şi când ar fi fost înăuntrul ei.

Asta simt eu pentru tine, îi spunea el prin intermediul săruturilor care-l consumau. *Asta vreau.* Simţi valul de excitare care o străbătea şi ştiu că ar fi putut să o aducă la orgasm chiar atunci, acolo, ridicându-i rochia şi…

Nu, îşi impuse el. Mersese deja prea departe. Dându-şi seama cât de aproape era de a-şi pierde complet controlul, Matthew se smulse cu un geamăt din îmbrăţişare şi o îndepărtă de lângă el.

Ea ieşi imediat din bibliotecă. Îi mai zări doar trena, înainte de a dispărea asemenea ultimei raze de soare de la linia orizontului.

Matthew se întreba cum va reuşi să se comporte normal în prezenţa ei, de-acum încolo.

Exista o tradiţie veche care spunea că stăpâna domeniului trebuia să fie binefăcătoarea sătenilor din împrejurimi. Trebuia să-i ajute, să-i sfătuiască, să facă donaţii în haine sau hrană celor care aveau mare nevoie. Lillian se achitase cu dăruire de această sarcină. Până acum, când nu mai era posibil să o facă, dată fiind starea ei.

Nici nu se punea problema să o roage pe Mercedes să-i ia locul. Era mult prea agitată şi lipsită de răbdare pentru asta. Şi nu-i plăcea să se afle în preajma oamenilor bolnavi. Bătrânii nu se simţeau în largul lor în prezenţa ei, iar ceva din tonul ei îi făcea pe copii să izbucnească în plâns.

Daisy era deci alegerea logică. Ea nu se supăra dacă trebuia să-şi petreacă întreaga zi în astfel de vizite. Îi plăcea să mine singură trăsurica, să împartă pachete şi vase cu mâncare,

să le citească celor care nu mai vedeau şi să afle ultimele noutăţi de la săteni. Se simţea bine, mai ales că nu trebuia să se îmbrace elegant sau să ţină la etichetă.

Mai exista un motiv pentru care Daisy era bucuroasă să meargă în sat: stătea departe de conac şi avea o ocupaţie, deci nu se gândea numai la Matthew Swift.

Trecuseră trei zile de la jocul de salon, cu consecinţele sale – şi anume să fie sărutată de Matthew, până la uitare de sine. Acum ei se purta cu ea ca întotdeauna, rece şi curtenitor.

Daisy ar fi putut să creadă că fusese doar un vis, numai că de câte ori se afla în preajma lui stomacul i se strângea iar inima îi bătea să-i sară din piept.

Ar fi vrut să spună cuiva, însă îi era prea ruşine. Cumva, i se părea o trădare, deşi nu ştia de ce.

Cert era că nimic nu mai era la fel: nu putea să doamnă, era neîndemânatică şi distrată întreaga zi.

Crezând că era bolnavă, Daisy îi povestise simptomele bucătăresei şi se alesese cu o lingură de ulei de ricin. Care nu o ajutase deloc. Cel mai rău era că nu se putea concentra asupra lecturii. Citea aceeaşi pagină, iar şi iar, şi nimic nu mai părea să o intereseze.

Daisy n-avea nici cea mai mică idee când avea să-şi revină. Aşa că i se păru o idee bună să nu se mai preocupe de propria persoană şi să facă ceva pentru alţii.

Porni de dimineaţă într-o trăsurică descoperită trasă de un ponei cafeniu pe nume Hubert. Trăsura era plină cu vase din porţelan cu mâncare, roţi de caşcaval, cupoane, de flanel, şuncă, ceai şi sticle de Porto.

În general, vizitele erau plăcute iar sătenii păreau să se bucure de prezenţa lui Daisy. Unii dintre ei o făcuseră să râdă, povestindu-i vizitele din trecut pe care le făcea mama lui Westcliff.

Contesa făcea rar daruri şi se aştepta la o imensă gratitudine. Dacă o femeie nu se înclina suficient de adânc în faţa ei o întreba direct dacă

avea cumva genunchii înţepeniţi. Se aştepta să fie consultată în privinţa alegerii numelor copiilor, să-i fie împărtăşite vederile religioase şi să-i fie urmate regulile de igienă. Mai mult decât atât, le adusese o dată mai multe feluri de mâncare şi desert, amestecate în acelaşi vas.

— Ce drăguţ! exclamă Daisy, punând pe masă vasele cu mâncare şi baloţii de pânză. O vrăjitoare bătrână! Exact ca în poveste… şi îi răsplăti pe copii cu istoria lui Hansel şi Gretel. Copiii râdeau şi o priveau încântaţi.

La sfârşitul rundei de vizite Daisy umpluse un carneţel cu însemnări: puteau găsi un specialist care să-l consulte pe bătrânul domn Heamsley, a cărui vedere se înrăutăţise? Puteau să-i mai aducă doamnei Blunt o sticlă din tonicul preparat de bucătăreasa lor? îi făcuse tare bine la stomac.

Cu promisiunea că le va comunica totul lordului Westcliff şi soţiei lui, Daisy se urcă în trăsurica acum goală şi făcu cale-ntoarsă spre Stony Cross Park.

Se însera. Lungi umbre ale castanilor şi

stejarilor se profilau pe drumul nepietruit care lega satul de conac. Această parte din Anglia nu fusese încă despădurită ca să furnizeze materie primă fabricilor care răsăriseră în marile oraşe. Pădurile dese erau străbătute de drumeaguri înguste, pe jumătate acoperite de crengile care atârnau sub povara atâtor frunze. În penumbră, copacii păreau învăluiţi în aburi şi mister, precum santinelele din lumea druizilor, a vrăjitorilor şi a unicornilor.

Liniştea adâncă era tulburată doar de zgomotul roţilor trăsurii şi de sunetul metalic al potcoavelor lui Hubert. Daisy strânse ferm hăţurile, simţind cum Hubert mărise pasul. Poneiul părea nervos.

— Uşor, băiete, încercă Daisy să-l liniştească. Nu-ţi place pădurea, nu-i aşa? Nu te speria, o vom

— Depăşi curând. Dar poneiul continua să fie agitat chiar şi după ce ieşiseră din pădure. Ajunseră ia-o pajişte. Gata, Nellie cea nervoasă! se însufleţi Daisy. Ai văzut că n-aveai de ce să-ţi faci griji?

Dar se dovedi că afirmaţia ei era prematură.

Daisy auzi zgomot de crengi rupte venind dinspre pădure. Hubert nechează, întorcând capul în direcţia din care venea zgomotul. Un grohăit puternic o făcu pe Daisy să se înfioare.

Dumnezeule, ce era *asta*?

Brusc, din pădure apăru o formă uriaşă care se pregătea să atace trăsura.

Totul se petrecu prea repede pentru Daisy. Ea trase de hăţuri. Trăsura sălta şi juca precum o jucărie.

Daisy încercă în van să rămână aşezată. O roată a trăsurii căzu într-un şanţ şi o proiectă cu forţă pe pământul dur, în timp ce Hubert îşi continua cursa.

Simţea că se sufocă. Avea impresia că o creatură uriaşă, un monstru, se îndrepta cu viteză spre ea. În aer răsună o puşcă, făcându-i urechile să ţiuie.

Se auzi un sunet înfricoşător, animalic… apoi nimic.

Daisy încercă să se ridice, dar căzu înapoi, cu

faţa în jos, respirând greu. Simţea că pieptul îi era strâns într-o menghină. După câteva clipe auzi un zgomot puternic de copite, asemenea unui tunet. I se părea că pământul îi vibra sub obrazul drept. Inspiră adânc, se ridică în coate şi îi văzu.

Erau trei călăreţi – ba nu, patru – care galopau spre ea. Copitele cailor ridicau nori de praf în urma lor. Unul dintre bărbaţi sări din şaua calului înainte ca acesta să se oprească şi se repezi spre că.

Daisy clipi surprinsă când el îngenunche lângă ea şi o luă în braţe. Îşi sprijini capul de braţul lui şi se trezi uitându-se ameţită în ochii lui Matthew Swift.

— *Daisy!* spuse el cu un ton pe care nu-l mai auzise până atunci, imperios şi puţin răguşit. Cu mâna rămasă liberă căută rapid pe trupul ei urmele unor eventuale lovituri. Eşti rănită?

Daisy încercă să-i explice cum că o doborâse vântul, iar el păru că-i înţelegea sunetele incoerente.

— Bine, spuse el. Nu încerca să vorbeşti.

Respiră uşor. O simţi agitându-se în braţele lui şi o strânse uşor. Hai, sprijină-te de mine. Îi trecu mâna prin păr, îndepărtându-i câteva şuviţe care-i căzuseră pe faţă. Gata, iubito, gata. Eşti în siguranţă acum.

Daisy închise ochii pentru a-şi masca uimirea. Matthew Swift îi murmura vorbe de alint, o ţinea în braţele lui puternice. Simţi că oasele i se moaie, precum zahărul pus pe foc.

Anii de încăierări şi trânte cu fraţii mai mari o învăţaseră să-şi revină repede după o căzătură. În alte circumstanţe ar fi ţâşnit în picioare şi s-ar fi scuturat imediat de praf. Dar acum fiecare celulă a corpului ei încerca să prelungească pe cât posibil acel moment.

Matthew o mângâia uşor pe obraz.

— Iubito, uită-te la mine. Spune-mi unde te doare.

Ea ridică privirea. Faţa lui era foarte aproape dea ei. Se simţi prizoniera ochilor lui albaştri:

— Ai dinţi frumoşi, să ştii. Dar ochii sunt şi mai frumoşi…

Swift se încruntă uşor, trecându-şi degetul mare pe obrazul ei:

— Poţi să-mi spui cum te cheamă?

Ea clipi:

— Ai uitat?

— Nu, vreau să aflu dacă tiu cumva ai uitat tu.

— Chiar atât de prostuţă să fiu încât să-mi uit numele? Sunt Daisy Bowman.

— Când e ziua ta?

Ea nu-şi putu stăpâni un zâmbet:

— Pot să-ţi spun ce dată vreau. Oricum nu şti?

— Când e ziua ta, insistă el.

— Pe cincisprezece martie.

— Nu te juca cu mine, copilă.

— Bine. E pe doisprezece septembrie. De undeai ştiut?

În loc să-i răspundă, Swift ridică privirea şi le vorbi însoţitorilor lui, care se apropiaseră.

— Pupilele nu-i sunt dilatate. E conştientă. Şi n-are niciun os rupt.

— Slavă Domnului! se auzi vocea lui Westcliff.

Uitându-se peste umărul lui Matthew Swift, Daisy îl văzu pe cumnatul ei. Mardling şi lordul Llandrindon erau şi ei acolo, cu feţe îngrijorate.

Westcliff ţinea o puşcă în mână. O aşează pe jos, lângă ea.

— Ne întorceam de la vânătoare, apuse contele. A fost o întâmplare să dăm peste tine chiar în clipa în care ai fost atacată.

— Aş fi putut să jur că era un mistreţ sălbatic.

— Ei, nici aşa, zâmbi Llandrindon condescendent. Ai o imaginaţie foarte bogată, domnişoară Bowman. Nu mai există mistreţi sălbatici în Anglia de sute de ani.

— Dar am văzut… se apără Daisy.

— Aşa este, murmură Swift, strângând-o şi mai tare în braţe. Şi eu l-am văzut.

Westcliff îi privi pe amândoi aproape cu compasiune.

— Domnişoara Bowman nu se înşală în totalitate, îi spuse lui Llandrindon. Am mai avut probleme cu câteva animale care au scăpat din

ocol şi s-au sălbăticit. Iar acum au şi pui. Chiar luna trecută o doamnă călare a fost atacată de unul dintre ei.

— Vrei să spui că m-a atacat un porc furios? întrebă Daisy, încercând cu greu să stea în şezut. Swift o sprijini, apoi o lipi de trupul lui.

O ultimă rază de soare străbătu orizontul, aproape orbind-o. Daisy întoarse capul şi simţi bărbia lui Matthew atingându-i părul.

— Nu era furios, ci sălbăticit şi deci periculos, spuse Westcliff. Porcii domestici lăsaţi liberi, pot deveni cu uşurinţă agresivi. Cred că acesta avea pe puţin o sută treizeci de kilograme. Văzu privirea nedumerită a lui Swift şi preciză: cam trei sute de livre.

Swift o ajută pe Daisy să se ridice.

— Încet, murmură el. Ţi-e rău? Eşti ameţită?

Daisy se simţea perfect. Dar era atât de bine să stea acolo, în îmbrăţişarea lui, încât răspunse stins:

— Puţin…

El îi sprijini cu blândeţe capul de umărul lui.

Simţindu-se protejată de el, Daisy se simţi cuprinsă de un val de căldură. Toate astea veneau din partea lui Matthew Swift, bărbatul cel mai lipsit de romantism din câţi cunoscuse ea.

Până acum vizita lui îi provocase un şir de surprize.

— Să te duc acasă, îi şopti el la ureche. Pielea ei se înfioră, drept răspuns. Crezi că poţi sta în şa în faţa mea?

Cum se întorseseră toate cu susul în jos, îşi spuse Daisy, dându-şi seama că doar gândul acesta o umplea de nerăbdare. Se putea lipi de el, în timp ce o ducea pe calul său, putea chiar să aibă în secret o fantezie-două. Îşi putea închipui că era o aventurieră răpită de un ticălos îndrăzneţ…

— Mă tem că n-ar fi înţelept din partea voastră, îi întrerupse Llandrindon, râzând. După cum merg lucrurile între voi…

Daisy păli, crezând că făcea aluzie la momentele lor fierbinţi din bibliotecă. Dar Llandrindon n-avea de unde să ştie ce se întâmplase atunci. Ea nu spusese nimănui, iar

Swift era cât se poate de secretos cu viaţa lui intimă. Probabil că Llandrindon se referise la rivalitatea din timpul jocului de bile.

— Cred că ar fi mai bine ca *eu* să o însoţesc pe domnişoara Bowman spre casă, zise Llandrindon. Ca să nu se işte violenţe.

Daisy se uită pieziş la el, dorindu-şi să-şi fi ţinut gura. Se pregăti să protesteze, dar Swift i-o luă înainte:

— Cred că ai dreptate, domnul meu.

La naiba! Daisy se îmbufnă când Swift o îndepărtă uşor de lângă trupul lui.

Westcliff se uita în pământ, cu o expresie îndârjită.

— Trebuie să găsesc animalul şi să-l omor.

— Nu din cauza mea, sper, zise Daisy.

— Am văzut urme de sânge pe pământ. Animalul este rănit. E mai bine să-l sacrific decât să-l las să se chinuiască.

Mardling puse şi el mâna pe puşcă şi spuse:

— Vin şi eu!

Între timp, lordul Llandrindon urcase în şa.

— Dă-mi-o mie, îi zise lui Swift. O voi duce în siguranţă la conac.

Swift o obligă pe Daisy să-şi îndrepte privirea spre el. Scoase o batistă din buzunar.

— Dacă te vei mai simţi ameţită când ajungem acasă, chem doctorul, îi spuse ştergându-i urmele de noroi de pe faţă. Ai înţeles?

În ciuda cuvintelor tăioase, în privirea lui era o tandreţe care o făcu pe Daisy să-şi dorească să se cuibărească la pieptul lui.

— Vii şi tu? îl întrebă. Sau rămâi cu lordul Westcliff?

— Voi fi în urma voastră. Îşi puse batista la loc în buzunar, se aplecă şi o ridică cu uşurinţă în braţe. Ţine-te de mine.

Daisy îşi încolăci mâinile în jurul gâtului lui. O ducea în braţe de parcă ar fi fost uşoară ca un fulg. Daisy îi simţea respiraţia ritmică şi dulce bătând-o în obraz. Pielea lui mirosea a soare şi a aer liber, curat. Abia se abţinu să nu-i mângâie gâtul cu vârful nasului.

Uimită de forţa cu care se simţea atrasă de

el, Daisy rămase tăcută în timp ce Swift o încredinţa lui Llandrindon. Acesta o aşeză în faţa lui. Marginea şeii i se înfipse adânc în coapsă.

Llandrindon era un bărbat frumos, elegant, cu trăsături fine. Dar acum, când îi simţea braţele în jurul ei, mirosul, când stătea, lipită de pieptul lui… *ceva nu era în regulă.* Mâna lui pe talia ei îi părea străină, invazivă.

Lui Daisy îi venea să plângă de ciudă. De ce oare nu-l dorea pe el, în locul celuilalt, care era atât de nepotrivit pentru ea?

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Lillian când o văzu pe Daisy intrând în salon. Stătea pe un divan şi citea un ziar. Parcă te-ai fi răsturnat cu tot cu trăsură.

— M-am întâlnit cu un porc prost-crescut.

Lillian zâmbi şi lăsă ziarul deoparte.

— Cum îl chema?

— Nu era o metaforă. Era un porc *adevărat*. Daisy se aşeză pe un scaun în apropiere şi îi

— Povesti întreaga aventură, aruncând asupra ei o lumină plină de umor.

— Şi chiar te simţi bine? o întrebă Lillian îngrijorată.

— Absolut, o linişti Daisy. Şi Hubert e bine. A ajuns la grajduri în acelaşi timp cu mine şi lordul Llandrindon.

— Ce noroc!

— Da, Hubert chiar a avut noroc pentru că…

— Nu mă gândeam la ponei. Ci la faptul că te-ai întors cu lordul Llandrindon. Nu că te-aş încuraja, dar pe de altă parte…

— Dar nu cu el mi-aş fi dorit eu să mă întorc. Daisy se uita în jos, la tivul fustei pline de noroi şi încercă să culeagă un fir de păr de-al poneiului dintre faldurile de muselină.

— Nimeni nu te poate condamna pentru asta, zise Lillian. Llandrindon este drăguţ dar destul de superficial. Sunt convinsă că ai fi preferat să te conducă domnul Mardling.

— Nu, zise Daisy. Sunt chiar bucuroasă că nu m-a adus el. Cel cu care mi-aş fi dorit să vin este…

— *Nu!* Lillian îşi acoperi urechile. Nu spune asta. Nu vreau să te aud!

Daisy o privi atentă.

— Vorbeşti serios?

Lillian se strâmbă.

— Drace! murmură ea. Un nenorocit…

— După naşterea copilului va trebui să te controlezi şi să nu mai foloseşti un astfel de limbaj, îi zâmbi stins Daisy.

— Trebuie deci să profit până când va veni pe lume băiatul meu.

— Eşti sigură că va fi băiat?

— Ar face bine să fie, de vreme ce Westcliff îşi doreşte un moştenitor iar eu nu am de gând să mai trec vreodată prin aşa ceva. Lillian se frecă la ochi. „Singurul rămas ar fi Matthew Swift”, zise ea morocănoasă. Presupun că despre el este vorba.

— Da. Pentru că… mă simt foarte atrasă de el. Era o uşurare să poată spune asta cu voce tare. Până acum se simţise de parcă o strângea ceva de gâf. Putea în sfârşit să inspire adânc.

— În sens fizic?

— În toate sensurile.

Lillian îşi sprijini capul de mâna care se

transformase în pumn.

— Pentru că asta îşi doreşte tata? o întrebă. Speri să-i poţi face pe plac măcar o dată?

— În niciun caz. Să-i fac tatii pe plac ar fi chiar în dezavantajul lui Matthew. Chiar nu-mi pasă de asta. Ştiu că tata este imposibil de mulţumit.

— Dar chiar nu înţeleg cum poţi să doreşti un bărbat care este atât de nepotrivit pentru tine. Tu nu eşti o nebună zăpăcită, Daisy. Eşti impulsivă, da. Romantică, cu siguranţă. Dar şi suficient de practică şi de inteligentă ca să înţelegi care ar fi consecinţele. Cred că de fapt eşti disperată. Ai rămas ultima dintre noi care nu s-a măritat, tata ţi-a dat un ultimatum idiot şi…

— Nu sunt disperată!

— Dacă-ţi trece prin cap să te măriţi cu Matthew Swift, eu zic că eşti chiar foarte disperată.

Daisy nu avea niciodată accese de mânie – acesta era apanajul lui Lillian. Se simţi însă cuprinsă de indignare. Abia se abţinu să nu

explodeze.

O privire aruncată spre pântecul surorii ei avu darul de a o linişti. Lillian trecea printr-o perioadă marcată de disconfort şi incertitudini. Iar Daisy nu făcea altceva decât să-i sporească problemele.

— Dar nici n-am pomenit de căsătorie, replică Daisy. Vreau doar să aflu mai multe despre el. Despre ce fel de om este. Nu văd ce este rău în asta.

— Nu vei reuşi, spuse Lillian cu convingere. Asta este problema. Nu-ţi va arăta ce fel de om este cu adevărat, te va amăgi. Marele lui talent este să-şi dea seama ce anume îşi doresc oamenii şi să-şi creeze acea imagine, totul în beneficiul lui. Uită-te cum s-a transformat în fiul pe care tata şi l-a dorit dintotdeauna. Acum se va preface că este genul de bărbat pe care ţi-l doreşti tu.

— N-are de unde să ştie ce anume… încercă Daisy să spună, dar Lillian o întrerupse.

— Nu-l interesează persoana ta. Nici inima şi nici mintea ta. Vrea doar să capete controlul

asupra acţiunilor companiei, iar tu eşti mijlocul prin care poate reuşi. Bineînţeles că încearcă să te facă să-l placi… te va fermeca, te va zăpăci, iar a doua zi după nuntă vei descoperi că totul a fost doar o iluzie. Este exact ca tata, Daisy! Te va zdrobi, te va transforma şi vei ajunge aşa ca mama. Asta este viaţa pe care ţi-o doreşti?

— Bineînţeles că nu.

Era pentru prima oară când Daisy simţea că nu putea vorbi cu sora ei despre ceva important.

Erau atâtea lucruri pe care ar fi vrut să i le spună… că nu tot ce spusese sau făcuse Matthew Swift fusese calculat. Că ar fi putut să insiste ca ea să se întoarcă cu el la conac, iar el nici măcar nu protestase când Llandrindon se oferise să facă el acest lucru. Ar fi vrut să-i spună că Matthew o sărutase şi cât de mult îi plăcuse, dar şi cât o îngrijora asta.

Dar nici nu avea rost să încerce atâta, timp cât Lillian era în această stare. Între ele se aşternu tăcerea.

— Ei? o întrebă mai apoi Lillian. Ce ai de

gând să faci?

Daisy se ridică şi îşi îndepărtă un strop de noroi de pe mânecă.

— Pentru început voi face o baie.

— Ştii bine ce vreau să spun!

— Tu ce-ai vrea să fac?

— Să-i spui lui Matthew Swift că e un om de nimic, demn de dispreţ, şi că nici prin gând nu-ţi trece să te măriţi cu el!

CAPITOLUL 8

— ...apoi a plecat, spuse Lillian, vehementă, fără să-mi spună ce are de gând să facă sau cea trece cu adevărat prin cap. La naiba, ştiu sigur că nu mi-a spus chiar tot...

— Draga mea, o întrerupse Annabelle cu blândeţe, eşti sigură că i-ai dat ocazia să-ţi spună totul?

— Ce vrei să spui? Stăteam chiar, în faţa ei. Eram deplin conştientă şi aud cu ambele urechi. De ce altă ocazie ar mai fi putut avea nevoie?

Lillian, care nu putuse să adoarmă, o descoperise pe Annabelle pe care copilul o ţinuse trează. Se văzuseră din balcoanele camerelor lor şi se înţeleseseră să se întâlnească la parter. Era miezul nopţii. La sugestia lui Annabelle se plimbau prin galeria Marsden, o încăpere lungă, rectangulară, plină cu portrete mohorâte de familie şi obiecte de artă nepreţuite. Îmbrăcate încă în rochii de seară, mergeau încet, ţinându-se de braţ.

Lillian se apropiase mult de Annabelle în timpul sarcinii. Annabelle înţelegea prin ce trecea ea, pentru că avusese recent această experienţă. Iar prezenţa ei calmă o alina.

— Voiam să spun că poate ai fost atât de preocupată să-i spui ce simţi tu încât nu ai mai ascultat şi ce simte *ea.*

Lillian clocotea de indignare.

— Dar ea… dar eu… Se opri şi se gândi puţin. Ai dreptate, recunoscu. N-am ascultat-o. Eram atât de indignată de ideea că ar putea fi atrasă de Matthew Swift, încât n-am mai lăsat-o să vorbească. Voiam doar să-i spun ce să facă şi cu asta basta.

Ajunseră ia capătul galeriei, trecând pe lângă câteva peisaje.

— Crezi că a fost ceva între ei? Intim… începu Annabelle, dar se opri văzând cât de alarmată o privea Lillian. Vreau să spun, un sărut, o îmbrăţişare: …

— *Dumnezeule!* Lillian clătină din cap. Nu ştiu. Daisy este atât de inocentă! Şarpelui ăluia nu

i-ar fi prea greu să o seducă.

— O place cu adevărat, dacă vrei părerea mea. Care bărbat nu ar plăcea-o? E o dulce, e deşteaptă, drăguţă…

— Şi bogată, zise Lillian cu tristeţe.

Annabelle zâmbi.

— Averea nu strică niciodată. Dar în acest caz cred că e vorba de mult mai mult.

— De unde ştii?

— Este evident, draga mea. Am văzut cum se privesc. E ceva… în aer.

Lillian se încruntă.

— Putem să ne oprim puţin? Mă doare spatele.

Annabelle se conformă imediat şi o ajută să se aşeze pe una din canapelele din galerie.

— Nu cred să mai dureze mult până să sosească copilul, murmură Annabelle. Aş îndrăzni chiar să zic că vei naşte mai devreme decât ţi-a spus doctorul.

— Slavă Domnului! Nu-mi doresc decât să nu mai fiu însărcinată! încercă să-şi vadă vârful

pantofilor, peste burta proeminentă. Gândurile i se întoarseră la Daisy. O să-i spun cinstit părerea mea. Eu îl văd pe Matthew Swift aşa cum este, chiar dacă ea nu o face.

— Cred că-ţi ştie deja părerea, zise Annabelle sec. În ultimă instanţă este părerea ei. M-aş hazarda chiar să spun că Daisy nu a încercat să te influenţeze în niciun fel atunci când tu încercai să-ţi lămureşti sentimentele faţă de Westcliff.

— Situaţia este complet diferită, protestă Lillian. Matthew Swift este o reptilă! Şi mai mult, dacă Daisy se mărită cu el, o va lua în America şi n-o voi mai vedea niciodată.

— Iar tu ai vrea ca ea să rămână pentru totdeauna sub aripa ta, murmură Annabelle.

Lillian se întoarse spre ea:

— Vrei să spui că sunt într-atât de egoistă încât n-o las să-şi aleagă drumul în viaţă, doar ca s-o ţin lângă mine?

Annabelle nu se lăsă impresionată de tonul ei şi zâmbi:

— Aţi fost întotdeauna împreună, nu? V-aţi

ţinut mereu companie, v-aţi încurajat. Totul se schimbă, însă. Tu ai acum familia ta, un soţ, un copil. Cred că şi pentru Daisy îţi doreşti acelaşi lucru.

Lillian îşi mută privirea de la Annabelle. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Promit să-l plac pe *următorul.* Indiferent cine va fi acela. Cu condiţia să nu fie Matthew Swift.

— N-o să-l placi pe niciunul. Annabelle o cuprinse pe după umeri, cu afecţiune. Eşti foarte posesivă, draga mea.

— Iar tu eşti tare nesuferită, zise Lillian sprijinindu-şi capul pe umărul lui Annabelle. Continuă să suspine uşor, în timp ce Annabelle o îmbrăţişa calmând-o aşa cum mama ei nu reuşise niciodată s-o facă. Urăsc să plâng din orice!

— Este din cauza stării tale, o linişti Annabelle. O să-ţi revii după ce se va naşte copilul.

— Va fi cu siguranţă băiat, îi spuse Lillian, ştergându-şi ochii. Iar mai târziu vom aranja căsătoria între el şi Isabelle, care astfel va deveni

şi ea contesă.

— Parcă nu credeai în căsătoriile aranjate.

— Până acum, nu. Dar copiii noştri nu pot fi lăsaţi să ia singuri o hotărâre atât de importantă.

— Ai dreptate. Hotărâm noi pentru ei.

Chicotiră amândouă. Lillian se simţea deja ceva mai bine.

— Am o idee, zise Annabelle. Hai la bucătărie, să căutăm prin cămară. Sigur a mai rămas ceva din prăjitura cu agrişe. Ca să nu mai vorbim de tarta cu gem de căpşuni.

Lillian îşi şterse nasul.

— Chiar crezi că nişte dulciuri mă vor face să mă simt mai bine?

Annabelle zâmbi.

— Merită încercat, nu?

Lillian se gândi o clipă.

— Să mergem, zise ea şi se ridică de pe canapea, ajutată de prietena ei.

Soarele dimineţii năvăli în holul de la intrare. Servitoarele trăgeau draperiile grele de la geamuri şi le prindeau cu şnururi groase din

mătase. Daisy se îndreptă spre încăperea unde se servea micul dejun, convinsă că niciunul dintre oaspeţi nu se trezise încă. Încercase să doarmă, dar fusese cuprinsă de o stare de agitaţie. În final coborâse din pat şi se îmbrăcase.

Servitorii lustruiau argintăria şi mobilă, măturau, cărau coşuri cu aşternuturi şi găleţi cu apă. Ceva mai departe, din bucătărie, se auzea zgomotul vaselor în care se pregătea mâncarea.

Uşa biroului lui Westcliff era deschisă, aşa că Daisy aruncă o privire. Era o încăpere frumoasă, cu lambriuri şi vitralii prin care se filtra lumina dimineţii, revărsându-se pe covor. Daisy se opri văzând pe cineva aşezat la biroul masiv. După culoarea părului şi umerii laţi îl recunoscu pe Hunt, care folosea adesea biroul lui Westcliff atunci când venea la Stony Cross.

— Bună dimineaţa… începu ea dar se opri când bărbatul ridică privirea.

Nu era Hunt ci Matthew Swift.

El se ridică de pe scaun. Daisy se repezi:

— Nu te ridica, te rog. Scuze că te-am

întrerupt…

Atunci observă ceva diferit la el. Purta o pereche de ochelari cu ramă subţire, din oţel.

Ochelari, pe acea faţă cu trăsături puternice… şi părul uşor răvăşit. Toate astea, împreună cu trupul puternic şi virilitatea masculină erau uimitor de… erotice.

— De când îi porţi? reuşi Daisy să întrebe.

— De vreun an. Îi zâmbi şi-şi scoase ochelarii. Am nevoie de ei la citit. Probabil am petrecut prea multe nopţi citind contracte şi rapoarte.

— Îţi. Îţi vin foarte bine.

— Adevărat? Clătină din cap, continuând să zâmbească, de parcă nu i-ar fi dat prin cap să se preocupe de înfăţişarea lui. Îşi puse ochelarii în buzunarul vestei. Cum te simţi? o întrebă cu blândeţe.

— Foarte bine, mulţumesc. El o privea la fel ca de obicei, atent, sigur pe sine. Întotdeauna o făcuse să se simtă stânjenită. Dar acum privirea lui nu mai părea critică. De fapt se uita la ea ca şi cum nimic altceva pe lume n-ar mai fi contat. Ea

îşi aranjă cu nervozitate faldurile rochiei roz din muselină.

— Te-ai trezit devreme, zise Swift.

— Aşa mă trezesc de obicei. Nu-mi imaginez de ce unii oameni rămân în pat până târziu. Cât poţi să

— Dormi? în timp ce vorbea, Daisy îşi dădu seama că oamenii mai puteau face şi altceva în pat în afară de dormit şi roşi.

Din fericire Swift nu o luă în râs, deşi în colţul gurii îi apăruse un zâmbet. Ca să nu mai abordeze subiectul riscant al statului în pat, el începu să-şi aranjeze hârtiile de pe birou.

— Voi pleca curând la Bristol. Trebuie să pun la punct anumite lucruri înainte de a decide locul fabricii.

— Lordul Westcliff a hotărât că tu te vei ocupa de asta?

— Da. Bine, mai trebuie să obţin şi avizul unui comitet consultativ.

— Cumnatul meu trebuie să controleze totul, recunoscu Daisy. Dar de îndată ce va vedea că se

poate baza pe tine sunt sigură că va mai slăbi hăţurile.

El o privi curios:

— Pare aproape un compliment, domnişoară Bowman.

Ea ridică din umeri, încercând să pară nepăsătoare.

— Oricâte defecte ai avea, eşti recunoscut pentru seriozitatea ta. Tata spune mereu că-ţi poţi potrivi ceasul după tine, când stabileşti o întâlnire cu cineva.

Îi răspunse amuzat:

— Seriozitate. Descrierea perfectă a unui bărbat extrem de interesant.

În trecut Daisy ar fi fost de acord cu afirmaţia lui ironică. Când descria pe cineva drept „serios” era mai degrabă o critică. Dar petrecuse ultimele trei sezoane observând capriciile diverşilor domni. Se comportau iresponsabil, erau libertini şi preocupaţi doar de propria persoană. Seriozitatea era o calitate admirabilă la un bărbat. Se întreba cum de nu apreciase acest lucru până atunci.

— Domnule Swift… Daisy se străduia să pară cât mai degajată, fără să reuşească însă întru totul. Mă întrebam ceva…

— Da? El se dădu un pas înapoi în vreme ce că înaintă un pas; de parcă ar fi încercat să menţină aceeaşi distanţă între ei.

Daisy îl privea cu mare atenţie.

— De vreme ce nu există nicio posibilitate ca tu şi cu mine… să ne căsătorim… mă întrebam când ai de gând să te însori, totuşi.

El se uită la ea cu o privire goală.

— Nu mi se potriveşte căsătoria. Nu cred să mă însor vreodată.

— Niciodată?

— Niciodată.

— De ce nu? îl întrebă ea. Îţi preţuieşti libertatea într-atât de mult? Sau vrei să devii un fustangiu?

Swift râse… cu o căldură ca Fe o făcu pe Daisy să tresară înfiorată.

— Nu. Mi s-a părut întotdeauna o pierdere de vreme să alergi după o mulţime de femei, când

una şi bună ar fi suficientă.

— Cum ai defini o femeie bună?

— Mă întrebi cu ce fel de femeie m-aş căsători? Zâmbetul îi rămase întipărit pe buze mai mult decât

— De obicei. Bănuiesc că voi şti atunci când o voi întâlni.

Dorind să pară detaşată, Daisy se apropie de unul dintre vitralii. Ridică o mână, lăsând lumina colorată să se reflecte pe pielea ei albă.

— Pot să-ţi spun eu cum va arăta. Se întoarse spre Swift. Pentru început: va fi mai înaltă ca mine.

— Aşa sunt majoritate a femeilor, remarcă el.

— Va fi desăvârşită şi va şti să se facă utilă. Nu va fi o visătoare. O vor preocupa doar chestiunile practice, va şti să-şi struneasscă servitorii şi nu se va lăsa niciodată păcălită de negustorul de peşte.

— Dacă m-aş fi gândit vreodată măcar vag la însurătoare, ei bine, să ştii că acum ai alungat orice astfel de gând.

— Nu va fi foarte greu s-o găseşti, continuă Daisy. Sunt cu sutele în Manhattan. Poate chiar cu miile.

— Ce te face să crezi că-mi doresc o soţie convenţională?

Ea se încordă când îl simţi foarte aproape.

— Doar eşti exact ca tata, spuse ea.

— Nu întru totul.

— Iar dacă te-ai căsători cu o altfel de femeie decât cea descrisă de mine, ai ajunge într-un final să o consideri… un parazit.

Îi simţi mâinile pe umeri. Swift o întoarse cu faţa spre el. Ochii lui albaştri îi căutau privirea, iar Daisy avu sentimentul stânjenitor că-i putea citi gândurile.

— Prefer să cred, spuse el încet, că nu voi fi niciodată atât de crud. Sau de idiot. Privirea îi

— Înţeleg. Swift îl cunoştea pe Bowman mai bine chiar decât fiica lui. Nu-i voi spune nimic. Şi voi încercă să-ţi uşurez situaţia. Voi pleca la Bristol peste două zile, cel mult trei. Llandrindon şi ceilalţi… niciunul dintre ei nu este idiot. Toţi

ştiu de ce au fost invitaţi şi n-ar fi venit dacă n-ar fi fost interesaţi. Aşa că nu va dura mult până ce ţi se va face o propunere.

Daisy ar fi trebuit să aprecieze uşurinţa cu care el o arunca în braţele altui bărbat. În schimb, avea un gust amar. Simţi instinctiv dorinţa să-l rănească.

— Apreciez acest lucru. Mulţumesc, domnule Swift. Îmi eşti de un real ajutor. Mai ales că mi-ai oferit experienţa atât de necesară. Pe viitor, când voi săruta un bărbat – pe lordul Llandrindon, de exemplu – voi şti ce trebuie să fac.

Daisy se simţi cuprinsă de satisfacţie văzându-i buzele încleştate.

— Cu plăcere, mârâi el.

Văzând că scosese mâinile din buzunare, de parcă ar fi vrut să o sugrume sau măcar să o zgâlţâie, Daisy îi zâmbi senină şi ieşi din încăpere.

Dimineaţa însorită lăsă locul unei amiezi mohorâte. Cerul se acoperi cu nori grei şi începu să plouă molcom, transformând drumurile în şanţuri cu noroi şi trimiţând oameni şi animale în

căutare de adăpost.

Aşa era primăvara în Hampshire, mereu pusă pe farse. Dacă teşeai într-o dimineaţă umedă la plimbare înarmat cu umbrelă, ca prin magie apărea soarele. Dacă era senin şi ieşeai fără umbrelă, în câteva minute ploaia te uda până la pieţe.

Oaspeţii se împărţiseră în mai multe grupuri. Unii stăteau în camera de muzică, alţii în sala de biliard, alţii în salon, la ceai. Unele doamne brodau în timp ce domnii citeau, discutau şi beau în bibliotecă. Dar toate discuţiile aveau ca subiect vremea.

De obicei lui Daisy îi plăceau zilele ploioase. Să stea pe fotoliu, lângă şemineu, cu o carte în mână era cea mai mare plăcere a ei. Acum însă cuvintele tipărite îşi pierduseră magia. Se plimba dintr-o cameră în alta, observând cu discreţie activităţile oaspeţilor.

Rămase în pragul camerei de biliard, uitându-se la domnii care se sprijineau leneş de masă, cu tacul într-o mână şi un pahar în cealaltă. Sunetul

loviturilor bilelor de fildeş dădea un anume ritm conversaţiei lor. Atenţia i-a fost atrasă de Matthew Swift care se pregătea să execute lovitura perfectă. Renunţase la haină şi vestă; era doar în cămaşă.

Mâinile ţineau ferm tacul, privirea albastră se concentra asupra dispunerii bilelor. Şuviţele rebele îi căzuseră din nou pe frunte, iar Daisy tânjea să-şi treacă mâna prin ele. Swift trimise una dintre bile într-un buzunar lateral, stârnind câteva aplauze. Câteva monede trecură discret de la un domn la altul. Swift se îndreptă de spate şi îi făcu o remarcă oponentului său, care se dovedi a fi lordul Westcliff.

Westcliff râse la auzul comentariului. Ocoli masa, ţinând între dinţi un trabuc neaprins şi cântărind alternativele. O zări pe Daisy şi-i făcu cu ochiul. Ea se trase brusc înapoi, ca o ţestoasă care se retrage în carapace. Era chiar ridicol din partea ei să bântuie prin tot conacul, încercând să-l zărească măcar pe Matthew.

Daisy se îndreptă cu paşi repezi spre holul

principal şi de acolo spre scară. Urcă treptele în grabă şi nu se opri decât în salon.

Annabelle şi Evie erau cu Lillian care stătea aproape ghemuită pe diván. Era foarte palidă, iar fruntea îi era brăzdată de riduri subţiri. Îşi cuprinsese pântecul cu braţele-i subţiri.

— Au trecut douăzeci de minute, zise Evie privind ceasul de pe poliţa şemineului.

— Dar tot nu sunt regulate, spuse Annabelle, începu să-i perie părul lung şi să i-l împletească, cu mişcări experte.

— Ce anume? întrebă Daisy intrând în încăpere. Şi de ce vă tot uitaţi la… Brusc, înţelese. Doamne, Dumnezeule! Sunt durerile facerii, Lillian?

— Nu chiar, clătină sora ei din cap. Parcă mi se strânge stomacul. A început după prânz, durerea s-a repetat după o oră, apoi după o jumătate de oră, iar aceasta din urmă după douăzeci de minute.

— Westcliff ştie? Să mă duc să-i spun? întrebă Daisy.

— *Nu,* spuseră în cor cele trei femei.

— N-are rost să-şi facă griji de pe-acum, adăugă Lillian. Lasă-l pe Westcliff să se bucure de compania prietenilor lui. Când va afla va începe să se

— Agite şi să dea sute de ordine şi nimeni nu va mai putea sta liniştit. Mai ales eu.

— Par mama? O chem? Daisy trebuia să întrebe, deşi cunoştea răspunsul. Mercedes nu era persoana potrivită să te aline şi deşi născuse de cinci ori nu suporta nici măcar să discute despre asta.

— Mă doare deja destul de rău, zise Lillian sec. Nu-i spune nimic mamei, încă. S-ar simţi obligată să stea cu mine doar ca să salveze aparenţele. N-am nevoie decât de voi trei, deocamdată.

Întinse mâna spre Daisy şi o ţinu strâns. Naşterea era o chestie destul de înfricoşătoare, mai ales prima dată, iar Lillian nu făcea excepţie.

— Annabelle spune că ar putea dura chiar şi zile întregi, cu intermitenţe, îi spuse ea lui Daisy.

Ceea ce înseamnă că nu voi fi prea drăgălaşă cu voi.

— Nicio problemă, draga mea. Arătă-ne tot ce poţi. Daisy se aşează pe podea la picioarele ei, fără să-i dea drumul mâinii.

În cameră se lăsă tăcerea. Se auzea doar ticăitul ceasului şi zgomotul slab făcut de peria din părul lui Liilian. Cele două surori se ţineau strâns de mână. Daisy nu mai ştia dacă oferea sau de fapt primea alinare. Lui Lillian îi venise sorocul iar Daisy se temea pentru ea. Pentru posibilele complicaţii şi pentru faptul că de-acum viaţa lor avea să se schimbe.

Se uită la Evie care îi zâmbi, apoi spre Annabelle, care era foarte calmă. Fuseseră mereu apropiate, şi atunci când le fusese teamă, dar şi când avuseseră motive de bucurie. Daisy se simţi copleşită de iubire pentru ele.

— Nu voi pleca niciodată de lângă voi, spuse ea. Vreau ca noi patru să fim mereu împreună. N-aş putea suporta să o pierd pe vreuna dintre voi.

Simţi mângâierea lui Annabelle.

— Daisy… Nu pierzi niciodată un prieten adevărat.

CAPITOLUL 9

La căderea serii ploaia de primăvară se transformase într-o adevărată furtună. Rafale de vânt loveau geamurile şi puneau la pământ şirurile de gard viu tunse atât de îngrijit. Fulgerele brăzdau cerul. Cele patru prietene erau tot în salon, cronometrând contracţiile până ce acestea ajunseră la intervale de câte zece minute.

— N-ai cum să stai comod aici, spuse Annabelle, ajutând-o pe Lillian să se ridice. Haide, draga mea. Să te ducem în pat.

— Să… începu Daisy, gândindu-se că venise momentul să-l cheme pe Westcliff.

— Cred că da, zise Annabelle.

Daisy se simţea mai bine. În sfârşit făcea ceva. Nu mai putea asista neputincioasă.

— Şi apoi? E nevoie de ceva? De cearşafuri? Prosoape?

— Da, da, îi răspunse Annabelle peste umăr, în timp ce o sprijinea ferm pe Lillian. De o foarfecă şi de apă fiartă. Şi spune-i menajerei să ne trimită

ulei de valeriană şi nişte ceai de pelin negru.

În timp ce Lillian se îndrepta spre dormitor, Daisy se grăbi să coboare treptele. Intră în sala de biliard, dar aceasta era goală. Îl căută apoi în bibliotecă şi într-unul dintre saloanele mari. Westcliff nu era de găsit nicăieri. Daisy trecu pe lângă un grup de oaspeţi şi intră în biroul lui Westcliff. Răsuflă uşurată. Era acolo, împreună cu Hunt şi Matthew Swift. Erau antrenaţi într-o conversaţie animată care includea expresii precum „deficienţele sistemului de distribuţie” sau „profit pe unitatea de fabricaţie”.

Sesizându-i prezenţa, Cei trei bărbaţi îşi ridicară privirile. Westcliff se ridică.

— Aş dori să stăm puţin de vorbă, zise Daisy.

Deşi îi vorbise cu calm, ceva în expresia ei îl alertă. Se apropie imediat de ea.

— Da, Daisy?

— Este vorba de sora mea, şopti ea. Au început durerile.

Westcliff era surprins.

— Dar e prea devreme.

— Se pare că bebeluşul este de altă părere.

— Dar., programarea… Contele părea sincer uimit că înainte de a sosi pe lume copilul lui nu consultase calendarul.

— Este posibil ca doctorul să se fi înşelat asupra datei. La urma-urmei ghiceşte şi el…

Westcliff pufni.

— Mă aşteptam la ceva mai multă precizie din partea lui! E o diferenţă de o lună între… Se opri, străbătut de un nou gând. Copilul e prematur?

Chiar dacă şi pe ea o neliniştea acelaşi gând, clătină convinsă din cap.

— La unele femei sarcina este mai evidentă decât la altele. Iar sora mea este foarte subţire. Sunt sigură că bebeluşul este bine. Îi zâmbi încurajator. Durerile au început mai bine de patru-cinci ore, iar acum sunt la intervale de câte zece minute. Annabelle spune că…

— Este în travaliu de ore întregi şi nimeni nu-mi spune nimic? strigă Westcliff contrariat.

— Ei, travaliul este atunci când durerile se succed la intervale regulate, şi apoi ea ne-a spus

să nu te deranjăm până când…

Westcliff slobozi o înjurătură care o uimi pe Daisy. Se întoarse şi arătă cu degetul spre Hunt, poruncitor:

— Doctor! apoi ieşi grăbit.

Pe Simon Hunt purtarea lui primitivă nu părea să-l uimească.

— Bietul de el! zâmbi Hunt.

— De ce ţi-a zis „doctor”?

— Mai degrabă cred că vrea să trimit după doctor, îi răspunse el. Ceea ce voi face, imediat.

Din nefericire nu era prea uşor să fie adus doctorul, un bătrânel venerabil care locuia în sat. Servitorul trimis să-l aducă se întoarse cu vestea că doctorul se rănise când încercase să se urce în trăsura lui Westcliff.

— Cum asta? întrebă Westcliff, care ieşise din dormitor ca să-l chestioneze pe servitor. Daisy.

Evie, St. Vincent, Hunt şi Swift aşteptau cu toţii pe hol. Doar Annabelle rămăsese înăuntru cu Lillian.

— A alunecat pe pavajul umed şi a căzut până

să apuc să-l prind, domnule. S-a lovit la picior. Mi-a spus că nu crede să fie rupt, dar nu mai poate veni să o asiste pe lady Westcliff.

În ochii lui apăru o strălucire aproape sălbatică.

— De ce nu l-ai ţinut de braţ? Pentru numele lui Dumnezeu, e o fosilă! Era de aşteptat să i se întâmple ceva pe pietrele acelea alunecoase!

— Dacă este atât de fragil, cum i-ar fi putut veni în ajutor soţiei tale? întrebă Simon Hunt.

Contele pufni.

— Omul acesta ştie mai multe despre naşteri decât oricine altcineva. El a adus pe lume generaţii întregi din familia mea.

— După cum se vede, cel din generaţia asta va veni pe lume fără ajutorul cuiva. Se întoarse spre servitor. Ţi-a sugerat cumva cine l-ar putea înlocui?

— Da, domnule, zise acesta stânjenit. Mi-a spus că există o moaşă în sat…

— Du-te după ea! tună Westcliff.

— Am fost deja, domnule, Dar este puţin…

turmentată.

— Adu-o oricum! într-un moment ca acesta simt că nici mie nu mi-ar prinde rău un pahar-două.

— Dar, domnule… e într-o stare.

Contele îl privi neîncrezător:

— La naiba, cât e de beată?

— Are impresia că e regină. M-a ocărit că am călcat-o pe trenă.

Urmă o scurtă tăcere. Întreg grupul se gândea.

— Voi omorî pe cineva, asta-i sigur! spuse contele, fără să se adreseze cuiva în mod special. Din dormitor răzbătu un strigăt de-al lui Lillian care îl făcu să pălească.

— Marcus!

— Vin! strigă Westcliff şi se întoarse amenințător spre servitor. Găseşte pe cineva. Doctor, moaşă, ghicitoare în palmă… numai fă-o *acum!*

Westcliff dispăru în dormitor. De afară se auzi un tunet atât de puternic, încât Candelabrele

zăngăniră, iar podeaua trosni.

Servitorul aproape că izbucnise în lacrimi:

— Sunt de zece ani în serviciul domnului iar acum mă va da afară…

— Du-te înapoi la doctor, zise Simon Hunt şi vezi tiacă se simte mai bine. Dacă nu, întreabă-l dacă nu are vreun ucenic sau vreun student care să-l poată înlocui. Între timp eu mă voi duce în satul următor, poate găsesc pe cineva.

Matthew Swift, care tăcuse până atunci îl întrebă:

— Pe ce drum o iei?

— Pe cel spre est.

— Atunci eu plec spre vest.

Daisy se uita la el cu surpriză şi gratitudine. Furtuna făcea ca orice călătorie să fie foarte periculoasă şi fără îndoială inconfortabilă. Faptul că sărea în ajutorul lui Lillian, pe care nu o plăcea, îl ridica în ochii lui Daisy.

Lordul St. Vincent spuse sec:

— Mie îmi rămâne deci drumul spre sud. Bineînţeles că Lillian *trebuia* să nască în timpul

unui potop de proporţii biblicei

— Preferi să rămâi aici cu Westcliff? îl întrebă Simon Hunt sarcastic.

— Mă duc să-mi iau pălăria, răspunse amuzat St. Vincent.

Trecuseră deja două ore de când plecaseră cei trei, iar durerile lui Lillian erau acum atât de puternice, încât îi tăiau respiraţia. Se agăţase cu toată puterea de mâna soţului ei, dar el părea să nu simtă deloc strânsoarea. Răbdător, Westcliff îi ştergea fruntea cu un prosop umed, îi dădea să bea din ceaiul de pelin şi o maşa pe spate şi pe picioare, încercând să o ajute să se relaxeze.

Annabelle se dovedise chiar mai competentă decât o moaşă, era părerea lui Daisy. Îi pusese lui Lillian o sticlă cu apă caldă la spate şi o încuraja când durerile erau puternice, spunându-i că dacă până şi ea supravieţuise, Lillian nu avea de ce să se teamă.

Lillian tremura după fiecare contracţie.

Annabelle o ţinea de mână:

— Nu trebuie să taci, draga mea. Ţipă sau

înjură. Ajută, să ştii.

Lillian clătină din cap, slăbită.

— Nu mai am putere să ţip. Cred că e mai bine să-niii conserv energia.

— Aşa eram şi eu. Dar să ştii că lumea nu-ţi va arăta mai multă simpatie dacă înduri în linişte.

— Nu am nevoie de simpatia nimănui, oftă Lillian şi închise ochii, simţind că se apropia o nouă contracţie. Vreau doar… să se termine.

Privindu-l pe Westcliff, Daisy îşi spuse că avea parte din belşug de simpatie, fie că-şi dorea sau nu.

— Tu n-ar trebui să stai aici, îi spuse Lillian lui Westcliff când contracţia se sfârşi. Ar trebui să fii jos, să bei şi să dai ocol încăperii.

— Doamne, femeile exclamă Westcliff ştergându-i fruntea. Eu ţi-am făcut asta şi al naibii să fiu dacă te las să suporţi singură consecinţele!

Lillian îi zâmbi slab.

Daisy sări să deschidă uşa. Se auzise o bătaie scurtă. Îl văzu pe Matthew Swift, cu hainele şiroind, plin de noroi.

— Îţi mulţumesc, Doamne! spuse ea. Eşti primul care se întoarce. Ai găsit pe cineva?

— Da şi nu.

Din experienţă, Daisy ştia că un asemenea răspuns era doar rareori împlinirea unei dorinţe.

— Ce vrei să spui? îl întrebă temătoare.

— Vine imediat. Se spală. Drumurile sunt impracticabile, sunt gropi adânci la tot pasul, tună ca naiba – e un miracol că nu şi-a frânt calul vreun picior. Swift îşi scoase pălăria şi se şterse pe frunte cu mâneca, lăsând o dâră de noroi.

— Dar ai găsit vreun doctor? îl presă Daisy înşfăcând un prosop curat din coş şi întinzându-i-l.

— Nu. Vecinii mi-au spus că doctorul lipseşte două săptămâni. E plecat la Brighton.

— Vreo moaşă, atunci?

— E ocupată, zise Matthew sec. Alte două femei din sat sunt şi ele în travaliu. Mi-a spus că aşa se întâmplă de obicei în timpul furtunilor puternice. E ceva în aer.

Daisy îl privea nedumerită.

— Atunci pe cine ai adus?

Un bărbat chel cu ochi blânzi, căprui, apăru lângă Swift. Era ud până la piele, dar curat – mai curat decât Swift, oricum.

— Bună seara, domnişoară.

— Domnul se numeşte Merritt, îi spuse Swift lui Daisy. Este veterinar.

— Cum?

Chiar dacă uşa era aproape închisă, conversaţia lor fusese auzită de cei dinăuntru. Se auzi vocea lui Lillian:

— Mi-ai adus un doctor de animalei

— Mi-a fost recomandat cu căldură, răspunse Swift.

Asigurându-se că Lillian era complet acoperită cu cearşaful, Daisy deschise larg uşa ca Lillian să poată să-l vadă.

— Ce experienţă ai?

— Ieri am ajutat o femelă buldog să fete. Iar înainte de asta…

— E suficient, zise Westcliff grăbit. Intră.

Daisy îi dădu voie să treacă pragul apoi ieşi afară cu un alt prosop curat.

— M-aş fi dus şi în satul următor, se scuză Swift. Nu ştiu dacă Merritt îi va fi de vreun ajutor. Dar

— Râurile s-au revărsat şi nu mai aveam pe unde să trec. Şi nu voiam să mă întorc cu mâna goală.

Închise ochii preţ de o secundă. Abia atunci Daisy înţelese cât de extenuant fusese drumul prin furtună.

E de încredere, se gândi Daisy. Îşi înfăşură un colţ de prosop pe degete şi începu să-l şteargă pe faţă. Trăsăturile lui o fascinau. Ar fi vrut să-l poată mângâia.

Swift se aplecă puţin, ca ea să ajungă.

— Sper ca ceilalţi să aibă mai mult noroc.

— S-ar putea să nu se întoarcă la timp. Lucrurile au evoluat rapid în ultima oră.

El se retrase puţin:

— Nu te întorci înăuntru?

Daisy clătină din cap.

— Aş fi în plus. Lillian urăşte aglomeraţia iar Annabelle este mai pricepută decât mine. Voi sta

însă pe aproape, în caz că… în caz că mă strigă.

Swift îi luă prosopul din mână şi se şterse pe ceafă. Ploaia îi udase părul des, care acum părea şi mai negru.

— Mă întorc imediat, îi spuse. Merg să mă spăl şi să mă schimb.

— Părinţii mei şi lady St. Vincent aşteaptă în salon. Poţi sta cu ei. E mai confortabil decât să aştepţi aici.

Dar Swift se întoarse. Nu se dusese în salon. Venise la ea.

Daisy stătea pe hol, cu picioarele încrucişate, sprijinită de perete. Era adâncită în gânduri, aşa că nu-l văzu apropiindu-se. Îşi schimbase hainele, dar părul îi era încă ud.

— Îmi dai voie?

Daisy nu ştia exact la ce se referea întrebarea, dar dădu din cap aprobator. Swift se aşeză lângă ea, în aceeaşi poziţie. Ea nu mai stătuse niciodată aşa în prezenţa unui domn şi cu siguranţă nu se gândise niciodată să o facă în prezenţa lui Matthew. Acesta îi întinse un pahar cu

un lichid roşu-prună.

Daisy îl mirosi bănuitoare.

— E vin de Madeira, zâmbi ea. Mulţumesc. Deşi e prematur să sărbătorim. Copilul nu a venit încă pe lume.

— Nu sărbătorim nimic. Te va ajuta să te relaxezi.

— De unde-ai ştiut că este vinul meu preferat?

— Am ghicit, ridică el din umeri.

Dar ea ştia că nu era aşa.

Nu şi-au spus foarte multe. Au rămas alături, iar Daisy îl întreba din când în când cât este ceasul. Atunci el scotea din buzunar ceasul şi îi spunea.

Intrigată de talmeş-balmeşul din buzunarele lui, Daisy îi ceru să-i arate ce avea înăuntru.

— Vei fi dezamăgită, spuse Swift începând să-şi etaleze colecţia. Îi arunca obiectele în poală iar ea le cerceta.

— Ai de toate. Erau acolo briceagul, guta, câteva monede, o peniţă, o pereche de ochelari, o

savonieră minusculă – Bowman, bineînţeles – un pliculeţ din hârtie cerată cu praf de răscoage. Ţinând pliculeţul între degete, Daisy îl întrebă: ai dureri de cap, domnule Swift?

— Nu. Dar tatăl tău are, atunci când primeşte câte o veste proastă. Pe care i-o aduc eu, de cele mai multe ori.

Daisy râse şi arătă spre o cutie de chibrituri argintie.

— Chibrituri? De ce? Credeam că nu fumezi.

— Nu ştii niciodată când ai nevoie de un foc.

Daisy găsi o bucată de hârtie pe care erau înfipte mai multe ace şi îl privi întrebătoare.

— Le folosesc pentru a prinde diverse acte, îi explică el. Dar s-au dovedit utile şi în alte ocazii.

— Există vreo situaţie care să te găsească nepregătit, domnule Swift? îl tachină ea.

— Dacă aş avea suficiente buzunare aş putea salva lumea, domnişoară Bowman.

Felul în care o spusese, cu o aroganţă ştrengărească, o făcu să izbucnească în râs. Privi apoi un mănunchi de cărţi de vizită legate cu o

sforicică.

— Mi s-a spus să aduc cu mine în Anglia şi cărţi de vizită profesionale dar şi personale, zise Swift. Deşi nu ştiu prea sigur care este diferenţa.

— Niciodată nu laşi o carte de vizită profesională atunci când mergi în vizită la un englez, îl sfătui Daisy. Va înţelege că ai venit să-i ceri bani.

— Dar asta şi fac, de cele mai multe ori.

Daisy zâmbi. Găsi apoi un alt obiect care o intrigă. Îl ridică să-l privească mai îndeaproape.

Era un bumb. Ea se încruntă şi privi cu atenţia faţa acestuia, pe care era gravată o moară de vânt. Pe spate, sub un geam subţire, mărginit de o ramă de cupru, era o şuviţă de păr.

Swift păli şi întinse mâna după el, dar Daisy îl strânse în pumn.

— L-am mai văzut undeva. Pulsul începuse să i se accelereze. Făcea parte dintr-un set. Mama i-a comandat tatii o haină cu cinci butoni. Pe unul era gravat o moară de vânt, pe altul un copac, pe altul un pod… după care a pus înăuntru câte o şuviţă de

păr de-a fiecărui copil. Îmi aduc aminte când mi-a tăiat-o de la ceafă, ca să nu se observe.

Fără să o privească, Swift începu să-şi recupereze obiectele şi să le pună înapoi în buzunar.

Daisy aştepta în van o explicaţie. După un timp îl trase de mânecă.

— De unde îl ai?

Swift făcu o pauză atât de lungă, încât Daisy crezu că nu-i va mai răspunde. În final vorbi, cu atâta tristeţe, încât Daisy simţi că i se va frânge inima”.

— Tatăl tău a purtat haina la birou, l-a fost foarte admirată. Dar într-o zi, fiind foarte nervos, a aruncat cu călimara şi a pătat-o. Haina era distrusă. Ca să nu o supere pe mama ta, mi-a dat mie haina şi mi-a spus că pot să o arunc.

— Dar ai păstrat un buton. Inima îi bătea nebuneşte. Cel cu moara de vânt. Al meu. Ai purtat cu tine şuviţa mea, în toţi aceşti ani?

Urmă o altă tăcere lungă. Daisy nu ştia dacă sau cum avea el să-i răspundă, pentru că se auzi

vocea lui Lillian:

— Daaaisyyyy!

Ţinând încă butonul strâns în pumn, Daisy se ridică. Swift se ridică şi el cu o mişcare bruscă şi îi prinse încheietura, privind-o în ochi.

Voia butonul înapoi, îşi dădu ea seama şi schiţă un zâmbet.

— Este al meu, protestă ea. Nu pentru că l-ar fi vrut înapoi, ci pentru că i se părea straniu ca el să fi păstrat toţi aceşti ani ceva care îi aparţinea. Se temea puţin de ce putea să însemne asta.

Swift nu făcu nici ó mişcare şi nu vorbi. O aşteptă răbdător să deschidă pumnul şi să lase butonul să cadă în palma lui. El îl puse în buzunar şi îi dădu drumul.

Uluită, Daisy se grăi să ajungă la sora ei. Chiar atunci se auzi plânsul unui copil şi inima i se opri o clipă, de bucurie. Cei câţiva paşi care o despărţeau de uşă i se păreau kilometri întregi.

Annabelle o întâmpină în prag. Părea epuizată, dar zâmbea larg. În braţe ţincă un mănunchi de prosoape şi bucăţi de pânză curate.

Daisy îşi acoperi gura cu mâna.

— Dumnezeule! spuse ea zâmbind printre lacrimi şi privind feţişoara roşie a copilului:

— Spune-i bun venit nepoatei tale, spuse Annabelle cu blândeţe, întinzându-i-o.

Daisy o luă cu grijă, uimită de cât era de uşoară.

— Sora mea…?

— Lillian e bine, îi răspunse imediat Annabelle. S-a descurcat minunat.

Daisy intră în încăpere, ţinând fetiţa în braţe. Lillian se odihnea cu ochii închişi pe o grămadă de perne. Părea atât de mică în patul imens! Părul îi era împărţit în două cozi, asemenea unei copile. Westcliff era lângă ea şi părea să fi purtat de unul singur bătălia de la Waterloo.

Veterinarul se spăla pe mâini. Îi zâmbi prietenos lui Daisy, care îi răspunse la fel.

— Felicitări, domnule Merritt. Se pare că ai adăugat o nouă specie la repertoriul dumitale.

Lillian deschise ochii auzindu-i vocea:

— Daisy?

Ea se apropie:

— Oh, Lillian, este cel mai frumos copil din lume!

Sora ei zâmbi somnoroasă:

— Şi mie mi se pare la fel. Vrei să – se întrerupse ca să caşte – le-o arăţi tu părinţilor noştri?

— Bineînţeles. Cum o cheamă?

— Merritt.

— Îi pui numele veterinarului?

— Mi-a fost de mare ajutor. Iar Westcliff a fost de acord.

Contele o înveli mai bine şi o sărută pe frunte.

— Tot îţi mai trebuie un moştenitor, îi şopti Lillian. Bănuiesc că va trebui să mai încercăm o dată.

— În niciun caz! replică Westcliff răguşit. N-am de gând să mai trec niciodată prin aşa ceva!

Amuzată, Daisy o privi pe Merritt, care îi adormise în braţe.

— Merg să le-o arăt celorlalţi.

Ieşi pe hol şi constată cu surprindere că acesta era gol.

Matthew Swift plecase.*

Dimineaţa următoare, Daisy află cu uşurare că atât domnul Hunt cât şi lordul St. Vincent se întorseseră cu bine la Stony Cross Park. Drumul spre sud pe care pornise St. Vincent se dovedise imposibil de străbătut, dar Hunt avusese ceva mai mult noroc. Găsise un doctor într-un sat vecin, dar acesta se temea să plece la drum pe furtună. Hunt trebuise să recurgă la ameninţări ca să-l convingă. Odată ajunşi la Stony Cross Manor, doctorul le examinase atât pe Lillian cât şi pe Merritt. Amândouă erau într-o stare excelentă. Copilul era mic, dar complet format, cu plămâni puternici.

Oaspeţii murmurară la primirea veştii, dat fiind sexul copilului. Dar văzându-l pe Westcliff ţinându-şi fetiţa în braţe şi şoptindu-i că avea să-i cumpere ponei şi castele şi o întreagă împărăţie, Daisy ştiu că nu putea fi mai fericit nici dacă ar fi fost băiat.

Lua micul dejun împreună cu Evie şi se

simţea asaltată de emoţii diverse. În afara bucuriei pe care o simţise la naşterea nepoatei ei, se simţea cuprinsă de nervozitate. Uşoară ca un fulg. Nerăbdătoare.

Şi toate astea din cauza lui Matthew Swift.

Daisy era mulţumită că nu-l văzuse încă în ziua aceea. După descoperirile făcute cu o seară înainte nu era prea sigură de propria reacţie.

— Aş vrea să vorbesc ceva cu tine, Evie. Vii cu mine în grădină? Acum că furtuna trecuse, câteva raze de soare se iveau printre nori.

— Bineînţeles. Deşi e cam mult noroi…

— Vom merge doar pe aleile pietruite. Trebuie să ieşim afară. Este o chestiune prea intimă, ca să o pot discuta înăuntru.

Evie făcuse ochii mari. Îşi bău ceaiul atât de repede, că-şi opări limba.

Furtuna făcuse ravagii în grădină. Crengi şi frunze căzuseră pe aleile cândva imaculate. Dar în aer se simţea mirosul pământului reavăn şi a petalelor îmbibate de ploaie. Inspirând adânc, cele două prietene se plimbau pe una dintre alei. Îşi

acoperiseră umerii cu şalul, dar adierile reci le forţau să iuţească pasul.

Daisy se simţea uşurată pentru că i se destăinuise lui Evie. Îi povestise tot, despre sărut, despre butonul pe care-l purta el în buzunar.

— Evie ştia să asculte.

— Nu ştiu ce să cred, spuse Daisy cu tristeţe. Nu ştiu de ce domnul Swift mi se pare atât de diferit acum, de ce mă simt atrasă de el. Era mai simplu atunci când îl uram. Dar aseară, când arh văzut butonul acela nenorocit…

— T-înă atunci nu ţi-a trecut măcar prin cap că ar putea simţi ceva pentru tine, murmură Evie.

— Da.

— Este posibil ca acţiunile lui să fie calculate? Să încerce să te păcălească? Să fi purtat intenţionat acel bu-buton în bu-buzunar?

— Nu. Trebuia să-l vezi. Voia cu disperare ca cir să nu-mi dau seama despre ce era vorba. Oh, Evie! Cred că Matthew Swift este bărbatul pe care mi l-am dorit dintotdeauna.

— Dar dacă te măriţi cu el te va lua la New

York, spuse Evie.

— Da. Dar aşa ceva nu este posibil. Nu vreau să mă despart de sora mea şi de voi. Şi îmi place Anglia. Aici sunt eu însămi, mult mai mult decât m-am simţit vreodată la New York.

Evie cântări cu grijă problema.

— Şi dacă domnul Swift ar fi de acord să rămână aici per-permanent?

— N-are cum. La New York oportunităţile sunt incomparabile. Iar aici ar avea mereu dezavantajul de a nu fi aristocrat.

— Dar dacă ar dori măcar să încerce… insistă Evie.

— Tot nu voi fi niciodată genul de soţie de care are nevoie.

— Voi doi trebuie să purtaţi o discuţie lămuritoare, hotărî Evie. Domnul Swift este un bărbat matur, inteligent, sunt sigură că nu şi-ar dori să te transformi în altă persoană decât eşti de fapt.

— Ce rost ar avea o discuţie? spuse Daisy cu tristeţe. Mi-a spus foarte clar că nu se va însura în

niciun caz cu mine. Acestea au fost cuvintele lui.

— Care ar fi obiecţiile lui, în afară de conceptul de căsătorie în sine?

— Nu ştiu. Tot ce ştiu este că trebuie să simtă ceva pentru mine, de vreme ce poartă o şuviţă de-a mea în buzunar. Îşi aminti cum strânsese în pumn butonul şi simţi că o străbate un fior. Cum ştii că iubeşti pe cineva, Evie?

Evie se gândi la răspuns în timp ce treceau pe lângă un rond de primule ca o explozie multicoloră.

— Ştiu că acum ar trebui să spun ceva înţelept şi de mare a-ajutor, zise ea ridicând din umeri. Dar la noi a fost o situaţie diferită. Nici eu şi nici St. Vincent nu ne-am aşteptat să ne îndrăgostim. Ne-a luat pe amândoi prin surprindere.

— Da, dar cum *ai ştiut?*

— În clipa în care am înţeles că era gata să moară pentru mine. Cred că nimeni nu-l credea capabil de un asemenea sacrificiu – nici chiar el însuşi. Atunci am înţeles că o persoană pe care

crezi că o cunoşti foarte bi-bine te poate surprinde. Totul se poate schimba într-o clipă. Atunci a devenit cea mai importantă persoană din lume, pentru mine. Nu, nu importantă. *Necesară.* Oh, aş vrea să mă descurc mai bine cu cuvintele…

— Înţeleg, murmură Daisy, deşi se simţea mai degrabă melancolică decât lămurită. Se întrebă dacă avea să fie în stare vreodată să iubească astfel. Poate că investise prea mult din punct de vedere emoţional în sora şi în prietenele ei… Poate că nu mai rămăsese nimic pentru altcineva.

Ajunseră lângă un gard înalt de ienupăr care mărginea una din aripile casei. De dincolo se auzeau nişte voci angajate într-o conversaţie. Nu vorbeau tare – tonul moderat trăda un secret. Daisy îi făcu semn lui Evie să se oprească şi să nu scoată un sunet.

— …nu e ceea ce se numeşte un animal de prăsilă… spunea unul dintre ei.

Comentariul a fost întâmpinat cu obiecţii şoptite.

— La naiba! Femeia asta e în stare să

escaladeze Everestul înarmată doar cu un briceag şi un ghem de sfoară! Copiii ei vor fi nişte draci împieliţaţi!

Daisy şi Evie se priviră uimite. Recynoscuseră vocile. Le aparţineau lordului Llandrindon şi lui Matthew Swift.

— Aşa este, zise Llandrindon. Mi se pare că îi place mult literatura. O adevărată „savantă”.

— Da, îi plac cărţile. Şi aventura. Are o imaginaţie remarcabilă, însoţită de o mare plăcere de a trăi şi de o constituţie de fier. Nu vei mai găsi o fată ca ea nici aici şi nici de cealaltă parte a Atlanticului.

— Nici n-am intenţia să caut vreuna în partea aceea, îi răspunse sec Llandrindon. Englezoaicele au, toate calităţile pe care ţi le poţi dori la o femeie.

Vorbeau *despre ea,* îşi dădu seama Daisy. Rămase cu gura căscată. Pe de o parte o entuziasma descrierea pe care i-o făcuse Matthew Swift, pe de alta o indigna faptul că încerca să o vândă lui Llandrindon, de parcă ar fi fost o sticluţă

cu licoare de pe taraba unui vânzător stradal.

— Îmi doresc o soţie echilibrată, reţinută…

— Reţinută? Nu şi inteligentă, naturală? Nu vrei o soţie care să aibă încredere în ea, fără a încerca să copieze un palid ideal feminin?

— Am şi eu o întrebare, zise Llandrindon.

— Da?

— Dacă este într-atât de remarcabilă, de ce nu te însori *tu* cu ea?

Daisy îşi ţinu respiraţia ca să nu rateze răspunsul. Spre frustrarea ei, nu reuşi să audă nimic. Se îndepărtau.

— Drace! murmură ea pornind în urma lor.

Evie îi făcu semn:

— Nul şopti. Nu-ţi forţa norocul. Doar printr-o minune nu şi-au dat seama că suntem aici.

— Dar vreau să aud continuarea!

— Şi eu. Se priviră cu ochi mari. Daisy, zise Evie gânditoare, cred că Matthew Swift este îndrăgostit de tine.

CAPITOLUL 10

Daisy nu înţelegea de ce ideea că Matthew Swift ar fi putut să fie îndrăgostit de ea trebuia să-i dea peste cap toată existenţa, dar aşa se întâmpla.

— Dacă e îndrăgostit de mine de ce insistă să mă paseze lordului Llandrindon? Doar i-ar face pe plac tatălui meu. Şi ar fi răsplătit regeşte. Ce anume îl face să ezite?

— Poate vrea să afle dacă şi tu îl iubeşti?

— Nu. Mintea lui nu funcţionează aşa. Ci asemenea minţii tatălui meu. Sunt oameni de afaceri. Păsări de pradă. Dacă Swift m-ar dori, nimic nu l-ar putea opri, nu s-ar sinchisi să ceară permisiunea nimănui. Ar fi ca şi când un leu s-ar opri şi ar întreba o antilopă dacă o deranjează faptul că va fi mâncată.

— Eu tot mai cred că ar trebui să staţi de vorbă, zise Evie.

— Degeaba. Se va eschiva, aşa cum a făcut-o şi până acum. Doar dacă…

— Dacă?

— Dacă aş putea să-l fac să lase garda jos. Şi să-l oblig să fie onest cu mine. Să-mi spună dacă simte ceva pentru mine sau nu.

— Şi cum vei face asta?

— Nu ştiu. Zău, Evie ştii mult mai multe despre bărbaţi decât mine. Doar eşti măritată. Şi vezi o grămadă de bărbaţi la club. Care este cea mai rapidă cale de a-l face pe un bărbat să recunoască ceva ce n-ar vrea?

Evie părea flatată de imaginea creată „cea de femeie de lume. Se gândi puţin înainte de a-i răspunde.

— Cred că ar trebui să-l faci gelos. Am văzut bărbaţi civilizaţi atacându-se ca nişte câini turbaţi pe străduţa din spatele clubului, pentru favorurile unei anumite doamne.

— Hmm. Mă întreb dacă domnul Swift ar putea fi provocat astfel.

— Eu cred că da. Doar e bărbat, la urma urmei.

După-amiază Daisy îi ţinu calea lordului

Llandrindon în bibliotecă:

— Bună ziua, domnule, spuse ea veselă, prefăcându-se că nu remarcă privirea lui speriată. După campania susţinută de Swift la adresa ei, probabil că Llandrindon se simţea ca o vulpe încolţită de vânători.

Llandrindon îşi reveni rapid şi îi zâmbi:

— Bună ziua, domnişoară Bowman. Cum se mai simt sora dumitale şi bebeluşul?

— Se simt foarte bine amândoi, mulţumesc. Daisy se apropie să vadă ce carte alesese. *Istoria cartografiei militare.* Pare… interesant.

— Chiar este, o asigură Llandrindon. Deşi cred că multe nuanţe s-au pierdut la traducere. Trebuie să citeşti originalul, în germană, ca să o poţi aprecia cum se cuvine.

— Citeşti vreodată romane, domnule?

El părea sincer uimit de o asemenea întrebare.

— Nu, niciodată. Ştiu încă de copil că trebuie să citeşti doar acele cărţi care te instruiesc sau care îţi întăresc caracterul.

Daisy era deranjată de tonul lui superior.

— Ce păcat, murmură ea.

— Poftim?

— Ce piele! se corectă ea rapid, prefăcându-se că examina un volum scump. Eşti un cititor avid?

— Încerc să nu fiu avid în nicio privinţă. Moderaţie în toate. Acesta este unul dintre mottourile mele.

— Eu nu am niciun motto. Şi dacă aş avea, l-aş încălca imediat.

Llandrindon râse.

— Recunoşti deci că eşti o fiinţă schimbătoare?

— Prefer să cred că am o minte deschisă.

— Ah.

Daisy îi putea citi gândurile. Mintea ei deschisă nu o punea deloc într-o lumină favorabilă.

— Aş vrea să aflu după ce alte motto-uri te călăuzeşti, domnul meu. Ce-ai zice de o plimbare în grădină?

— Păi… eu… Era o îndrăzneală impardonabilă să inviţi un bărbat la plimbare. Invitaţia trebuia să vină din partea lui. Şi totuşi Llandrindon era un gentleman. Nu o putea refuza. Bineînţeles, domnişoară Bowman. Poate mâine…

— Acum ar fi perfect.

— Acum, repetă el cu glas stins. Da. Minunat.

Ea îl luă de braţ înainte ca el să i-l ofere şi îl conduse spre uşă. Să mergem.

Llandrindon nu i se putea împotrivi. Coborâră treptele terasei şi porniră pe una dintre alei.

— Trebuie să-ţi fac o mărturisire, zise Daisy. Pun la cale un mic complot şi speram să mă poţi ajuta.

— Un mic complot, repetă el. Ajutorul meu? Asta este…

— Totul este nevinovat, bineînţeles, continuă Daisy. Vreau să-l încurajez pe un anume domn care este cam reticent.

— Reticent? Llandrindon abia dacă mai putea şopti.

Nu era într-atât de inteligent precum crezuse

la început, îşi zise Daisy. Nu făcea decât să repete ca un papagal cuvintele ei.

— Da, reticent. Dar am impresia că dincolo de suprafaţă se ascund anumite sentimente.

Llandrindon se împiedică de o piatră.

— Ce anume ţi-a creat această impresie, domnişoară Bowman?

— E vorba doar de intuiţie feminină.

— Domnişoară Bowman! izbucni Llandrindon. Dacă am spus sau am făcut ceva care să-ţi fi dat impresia că… eu…

— Nu este vorba despre tine, zise Daisy sec.

— Nu? Atunci despre cine?

— Este vorba de domnul Swift.

Bucuria lui era evidentă.

— *Domnul Swift.* Da, *da.* Ţi-a ridicat osanale ore întregi. Nu că m-ar fi deranjat să le ascult, bineînţeles.

Daisy zâmbi.

— Mă tem că domnul Swift va continua să fie foarte reticent dacă nu se va întâmpla ceva care să-l provoace. Dacă ai vrea să laşi impresia că eşti

interesat de mine – o plimbare cu trăsura, un dans, două – poate că în final îmi va face o declaraţie.

— Va fi plăcerea mea, spuse Llandrindon. Rolul de conspirator îl atrăgea mai mult decât cel de ţintă matrimonială. Te asigur, domnişoară Bowman, că va fi convins că-ţi fac curte.

— Vreau să-ţi amâni călătoria cu o săptămână.

Matthew tocmai prindea cinci foi de hârtie cu un ac. Se înţepă în deget dar ignoră minuscula pată de sânge pentru că îl privea pe Westcliff fără să înţeleagă. Contele rămăsese închis în cameră împreună cu soţia şi fiica lui timp de mai bine de treizeci şi şase de ore, iar în seara dinaintea plecării lui la Bristol apăruse şi dăduse un ordin fără sens.

Matthew încercă să-şi controleze tonul.

— Pot să ştiu de ce, domnule?

— Pentru că m-am decis să te însoţesc. Iar programul meu nu-mi permite să plec de mâine.

Din câte ştia el, programul contelui era

determinat doar de fiica şi de soţia lui.

— Dar nu este nevoie, răspunse Matthew pe care insinuarea că nu s-ar fi descurcat singur îl jignea. Cunosc mai bine decât oricine această afacere şi…

— Rămâi totuşi un străin, zise Westcliff. Numele meu îţi va deschide uşi la care nici nu te-ai gândi.

— Dacă îmi pui la îndoială capacitatea de a negocia…

— Nu se pune problema aşa. Am deplină încredere în abilităţile tale, care în America ar fi mai mult decât suficiente. Dar aici ai nevoie de patronajul cuiva din înalta societate. De cineva ca mine.

— Nu mai suntem în Evul Mediu, domnule. Al naibii să fiu dacă mă voi folosi de un nobil ca să pot încheia o afacere!

— Să ştii că nici mie nu-mi face mai multă plăcere. Mai ales când am un copil abia născut iar soţia nu şi-a revenit încă.

— Nu pot aştepta o săptămână! explodă

Matthew. Am stabilit deja câteva întâlniri, de la căpitani de doc la proprietari de uzine de apă…

— Toate întâlnirile vor fi deci reprogramate.

— Dacă crezi că nu vor exista plângeri.

— Nu vor exista dacă se va afla că te însoţesc.

În gura altcuiva fraza ar fi sunat ca o aroganţă.

Spusă de Westcliff era doar o constatare.

— Domnul Bowman este la curent?

— Da. Şi a fost de acord cu mine, după ce i-am explicat.

— Iar eu ce voi face aici o săptămână?

Contele îl privi întrebător. Ospitalitatea lui nu fusese niciodată pusă la îndoială. Oameni de toate vârstele, naţionalităţile şi clasele sociale ar fi făcut orice ca să fie invitaţi la Stony Cross Park. Matthew era probabil singurul om din lume care nu-şi dorea să fie acolo.

Trecuse prea mult timp de când nu mai muncise. Se săturase de lenevit, de discuţii frivole, de aerul curat de ţară, de frumuseţea peisajului. Avea nevoie de activitate, la naiba! Trebuia să

inspire, din nou aerul oraşului, cu mirosul lui de cărbune.

Şi mai presus de toate voia să fie departe de Daisy Bowman. Era o tortură constantă să o aibă atât de aproape şi să n-o poată atinge. Îi era imposibil să o trateze cu indiferenţă când nu-şi imagina decât că o îmbrăţişa şi că o săruta în cele mai vulnerabile locuri ale trupului ei. Iar acesta avea să fie doar începutul. Îşi dorea să petreacă ore, zile, săptămâni singur cu că… voia să-i ştie toate gândurile, toate secretele. Să-şi deschidă sufletul în faţa ei.

Erau lucruri pe care nu le va avea niciodată.

— La moşie şi în împrejurimi vei găsi destule distracţii, îi răspunse Westcliff ia întrebare. Dacă îţi doreşti compania unui anume gen de femei, îţi sugerez să mergi la taverna din sat.

Matthew îi auzise pe unii oaspeţi povestind despre fetele de la tavernă. Dacă l-ar fi mulţumit şi pe el ceva atât de simplu! O ţărăncuţă zdravănă, în locul celei care îi vrăjise mintea şi inima.

Dragostea ar trebui să te facă fericit. Dar

pentru el lucrurile erau diferite. Era ca o dependenţă fără leac, o dorinţă nesăbuită. Iar el nu făcea nimic nesăbuit.

Matthew ştia că îl pândea dezastrul dacă rămânea prea mult la Stony Cross.

— Plec totuşi, zise Matthew disperat. Voi reprograma toate întâlnirile şi nu voi face nimic până la sosirea ta. Dar voi putea măcar să strâng unele informaţii despre firmele locale de transport, le voi putea vedea caii…

— Swift, îl întrerupse contele. Era ceva în tonul lui blând. Să fi fost simpatie? înţeleg motivul grabei tale.

— N-ai cum.

— Înţeleg mai mult decât îţi imaginezi tu. Şi îţi spun din experienţă că nu vei rezolva nimic evitând-o. Nu vei putea niciodată să fugi destul de departe.

Matthew rămase nemişcat uitându-se la Westcliff. Contele se referea fie la Daisy, fie la povestea trecutului lui. În ambele cazuri avea probabil dreptate.

— Câteodată fuga este singura soluţie, replică Matthew cu amărăciune şi ieşi din cameră fără să privească înapoi.

Până la urmă Matthew nu mai plecă a doua zi la Bristol. Ştia că avea să regrete această hotărâre… nu ştia încă în ce măsură.

Zilele care au urmat au fost o adevărată tortură pentru el.

În multe ocazii trecuse prin situaţii neplăcute, îndurase dureri fizice, lipsuri, foame şi mai presus de toate frică. Dar nimic nu se putea compara cu agonia prin care trecea ori de câte ori o vedea pe Daisy răspunzând atenţiilor lordului Llandrindon.

Se părea că reuşise să-i deschidă ochii lui Llandrindon. Era mereu în preajma ei, studiind-o din cap până în picioare cu o familiaritate care-l deranja. Iar Daisy părea la fel de absorbită de persoana lui, îi sorbea orice cuvânt şi lăsa totul deoparte când Llandrindon intra în încăpere.

Luni au mers la un picnic, doar ei doi.

Marţi au mers la plimbare cu trăsura.

Miercuri au mers la cules de clopoţei.

Joi au mers la lac, la pescuit şi s-au întors cu hainele ude, râzând la o glumă ştiută doar de ei doi.

Vineri au dansat la serata improvizată în salon. Păreau atât de potriviţi, că unii au remarcat că era o plăcere să-i vezi împreună.

Sâmbătă Matthew s-a trezit cu sentimentul că ar omorî pe cineva.

Starea lui de spirit s-a înrăutăţit când l-a auzit pe Thomas Bowman, după micul dejun:

— Câştigă, ticălosul, mormăi Bowman pe când se aflau în birou, purtând o conversaţie privată. Scoţianul acela, Llandrindon, îşi petrece tot timpul cu Daisy, fermecând-o cu toate prostiile acelea pe care vrea să le audă o femeie. Dacă aveai de gând să te însori cu fata meu, ei bine, cred că nu mai ai

— Nicio şansă. Ai tot evitat-o, ai fost tăcut şi distant şi toată săptămâna ai afişat o expresie care ar speria orice copil sau animal. Felul tău de a face curte unei femei îmi confirmă tot ce auzisem despre bărbaţii originari din Boston.

— Poate că Llandrindon este mai potrivit pentru ea, spuse Matthew tăios. Par să-şi poarte reciproc multă afecţiune.

— Aici nu este vorba despre afecţiune, ci despre căsătoriei Chelia lui Bowman începuse să se înroşească. Nu înţelegi care este miza?

— Alta decât cea financiară?

— Care alta ar mai putea exista?

Matthew îl privi ironic:

— Inima fiicei tale. Fericirea ei.

— Bahl Oamenii nu se căsătoresc ca să fie fericiţi! Iar dacă o fac, descoperă curând că astea sunt numai vorbe goale.

În ciuda tristeţii sale, Matthew zâmbi:

— Să ştii că nu vei reuşi să mă impulsionezi astfel.

— Dar aşa? Bowman scoase din buzunar o monedă strălucitoare, din argint, şi o aruncă în sus. Moneda făcu un arc strălucitor şi ateriză în mâna lui Matthew. Acesta închise palma, din reflex. Însoară-te cu Daisy şi vei avea mult mai multe astfel de monede. Cât nu vei putea cheltui

într-o viaţă.

— Frumos, se auzi o voce. Se întoarseră amândoi să vadă cine era.

Lillian stătea în prag, îmbrăcată într-o rochie roz, cu umerii acoperiţi cu un şal. Se uita fix la tatăl ei. Ochii îi aruncau scântei.

— Am fost vreunul dintre noi altceva decât un pion, tată? întrebă ea cu amărăciune.

— Este o discuţie între bărbaţi, răspunse Bowman, roşu la faţă de furie sau vinovăţie, sau poate de amândouă. Nu te priveşte pe tine.

— Daisy mă priveşte şi pe mine, zise ea cu voce joasă. Şi mai bine vă omor pe amândoi decât să o ştiu nefericită. Înainte ca tatăl ei să-i poată răspundă, Lillian se întoarse şi porni pe hol.

Bowman ieşi şi se îndreptă înjurând în direcţia opusă.

Rămas singur în birou, Matthew trânti cu putere moneda pe masă.

— Tot acest efort pentru un bărbat căruia nu-i pasă, îşi spuse Daisy gândindu-se la Matthew Swift.

Llandrindon stătea la o distanţă de câţiva paşi, aşezat pe marginea uneia din fântânile din grădină şi îi poza. Daisy îi schiţa portretul. Nu fusese niciodată prea talentată la desen, dar nu mai ştia ce ocupaţie să-şi mai găsească.

— Ce spuneai? o întrebă lordul.

— Spuneam că ai un păr foarte frumos.

Llandrindon era un bărbat plăcut dar foarte convenţional. Din dorinţa de a-l face gelos pe Matthew, Daisy era cât pe ce să moară de plictiseală.

Îşi acoperi gura cu dosul palmei, mascând un căscat şi încercând să pară că admira portretul.

Fusese cea mai nenorocită săptămână din viaţa ei. O plictiseală fără margini, zi după zi, şi încercarea zadarnică de a se simţi bine în compania unui bărbat care nu o interesa deloc. Nu era vina lui Llandrindon, care făcuse eforturi considerabile. Lui Daisy îi era însă clar că nu aveau nimic în comun.

Acest lucru nu părea însă să-l deranjeze prea mult pe Llandrindon. Putea discuta ore în şir fără

un subiect anume. Putea să bârfească la nesfârşit oameni de care Daisy nici nu auzise. Ţinea lungi discursuri despre nimicuri cum ar fi alegerea culorii pentru pereţii camerei cu trofee de vânătoare de la casa lui din Thurso şi îi descria în detaliu ce anume studiase la şcoală. Lui Daisy aceste poveşti nu-i spuneau nimic.

La rândul lui, Llandrindon nu părea prea interesat de ce ar fi putut avea Daisy de spus. Nu râdea când ea îi povestea şotiile făcute în copilărie, împreună cu Lillian, iar dacă ea îi spunea: „Uite ce formă are norul acela! Parc-ar fi un cocoş!” ei o privea ca pe o nebună.

Lui nu-i făcuse plăcere nici discuţia pe care o avuseseră în legătură cu „săracii merituoşi” şi cu „săracii nevrednici”.

— Mi se pare, domnule, că legea îi pedepseşte pe aceia care au de fapt mare nevoie de ajutor, spusese ea.

— Unii oameni sunt săraci din cauza alegerilor făcute în viaţă sau din cauza slăbiciunilor lor. De aceea nu pot fi ajutaţi.

— Te referi la femeile decăzute? Ele nu au avut altă…

— Nu are rost să discutăm despre ele, răspunse el. Părea îngrozit.

Conversaţiile lor erau în cel mai bun caz limitate. Lui Llandrindon nu-i era prea uşor să o urmărească pe Daisy, care sărea rapid de la un subiect la altul. La ceva timp după ce ea epuizase o anume temă el îi punea o întrebare legată de aceasta:

— Credeam că vorbim de pudelul mătuşii tale.

— Nu, asta a fost în urmă cu câteva minute. Acum îţi povesteam cum a fost la operă.

— Dar cum de-am ajuns de la pudel la operă?

Lui Daisy îi părea rău că îl rugase pe Llandrindon să o ajute, mai ales că planul se dovedise ineficient. Matthew Swift nu dăduse niciun semn de gelozie. Avea aceeaşi expresie de granit. Abia dacă îi arunca câte o privire, o dată la câteva zile.

— De ce te încrunţi, draga mea? o întrebă

Llandrindon.

Draga mea? Nu mai folosise asemenea cuvinte până atunci. Daisy îl privi peste caietul de schiţe:

— Taci! încerc să-ţi desenez bărbia.

Daisy se concentra asupra desenului. Nu era chiar rău, dar… capul lui chiar avea forma unui ou? Iar ochii îi erau chiar atât de apropiaţi? Ce ciudaţi o persoană putea să pară atrăgătoare, dar examinându-i fiecare trăsătură îşi pierdea mult din farmec. Hotărât lucru, portretele nu erau punctul ei forte. De aici încolo avea să se rezume la plante şi fructe.

— Săptămâna aceasta a avut un efect straniu asupra mea, gândi Llandrindon cu voce tare. Mă simt… altfel.

— Ţi-e rău? îl întrebă Daisy îngrijorată şi închise caietul. Îmi pare rău. Te-am ţinut prea mult timp în plin soare.

— Nu în sensul acesta. Vreau să spun… că mă simt minunat. Llandrindon o privea iar ciudat. Mult mai bine decât m-am simţit vreodată.

— Cred că este din cauza aerului de ţară. Daisy se apropie de el. Te revigorează.

— Pe mine nu aerul mă revigorează. Ci tu, domnişoară Bowman.

Daisy rămăsese cu gura căscată:

— Eu?

— Da, tu. O cuprinse pe după umeri.

Surprinsă, Daisy abia reuşi să îngaime:

— Eu… Eu… Domnule…

— Zilele petrecute în compania ta mi-au dat şansa să reflectez adânc.

Daisy se uită în jur.

— Domnul Swift este cumva în preajmă? De aceea îmi vorbeşti astfel?

— Nu. Vorbesc serios. Llandrindon o trase mai aproape. Tu mi-ai deschis ochii, Daisy. M-ai făcut să văd totul într-o lumină diferită. Acum vreau şi eu să văd norii în diferite forme, să scriu un poem, să citesc romane. Vreau ca viaţa mea să fie o aventură…

— Ce drăguţ! zise Daisy printre dinţi.

— Cu tine.

Oh, nu.

— Cred că glumeşti, spuse ea şoptit.

— Mi-ai sucit minţile.

— Inima mea nu este liberă.

— Sunt hotărât!

— Sunt… uimită.

— Draga de tine! exclamă el. Eşti exact aşa cum spunea el. Minunată. Deşteaptă, frumoasă, dezirabilă…

— Aşteaptă! Daisy îl privea uimită. Matth… Domnul Swift ţi-a spus toate astea?

— Da, da, dai înainte ca ea să se poată împotrivi, el o sărută.

Daisy scăpă caietul din mână. Rămase pasivă în îmbrăţişarea lui, aşteptând să simtă ceva.

Obiectiv vorbind, nu era nimic în neregulă cu sărutul lui. Nu era nici prea apăsat, nici prea uscat, nici cu prea multă salivă. Era…

Plicticos.

La naiba! Daisy – se trase înapoi. Se simţea vinovată că nu simţise nimic când fusese sărutată. Pe de altă parte, lui Llandrindon se părea că-i

plăcuse.

— Draga mea, murmură Llandrindon… Nu ştiam că poţi fi atât de dulce.

Încercă să o sărute iar, dar Daisy sări că arsă:

— Controlează-te, domnule!

— Nu pot. O urmări în jurul fântânii şi o prinse de mânecă. Daisy îl împinse cu putere şi se răsuci, simţind cum materialul rochiei cedează în dreptul umărului.

Se auzi un plescăit. Câţiva stropi săriră pe rochie.

Daisy se uita la locul în care stătuse Llandrindon, acum gol. Îşi acoperi ochii cu mâinile, de parcă astfel situaţia ar fi fost mai puţin gravă.

— Domnule? îl strigă ea cu blândeţe. Ai… ai căzut cumva în fântână?

— Nu, Daisy, îi răspunse el cu amărăciune. Tu mai împins.

— A fost complet neintenţionat, te asigur.

O privea în tăcere, jignit. Deodată duse mâna la buzunar. Scoase din el o broască şi o aruncă în

apă

Daisy încercă să-şi stăpânească râsul, dar cu cât încerca mai tare, cu atât îi era mai greu. În final izbucni în hohote de râs:

— Scuze, spuse ducându-şi mâinile la gură. Îmi pare atât de… Oh, Doamnei Râde a cu lacrimi.

Llandrindon zâmbi şi el. Tensiunea dintre ei dispăruse. Făcu un pas în afara fântânii.

— Am auzit ce se întâmplă în basme când săruţi o broască. Se transformă în prinţ. Se pare că în cazul meu basmul nu a funcţionat.

Daisy se simţi cuprinsă de un val de simpatie. Se apropie de el şi îl sărută pe ambii obraji.

El făcu ochii mari.

— Şi tu eşti prinţul cuiva, îi zâmbi Daisy. Numai că nu eşti al meu. Dar când femeia potrivită te va găsi… va fi foarte norocoasă.

Îşi ridică de la pământ caietul de schiţe şi se întoarse la conac.

Din pură întâmplare, Daisy a ales să se întoarcă pe aleea care trecea prin faţa unei case mai mici, numită „a burlacilor”. Această reşedinţă

era separată de conac, aproape de râu şi se bucura de o privelişte superbă. Câţiva dintre oaspeţi, cu toţii bărbaţi, aleseseră să profite de intimitatea acestei case. Acum era goală, pentru că partida de vânătoare se terminase cu o zi înainte iar participanţii plecaseră.

Cu excepţia lui Matthew Swift, bineînţeles.

Daisy era adâncită în gânduri: tatăl ei voia s-o mărite cu Swift, Lillian voia ca ea să se mărite cu oricine, numai cu el nu, iar mama ei n-ar fi fost mulţumită decât dacă se căsătorea cu un nobil. Mercedes avea să fie foarte supărată la aflarea veştii că îl respinsese pe Llandrindon.

Daisy se gândea la săptămâna care trecuse, încercările ei de a-i atrage atenţia lui Matthew nu fuseseră nici pe departe uşoare. Mai mult decât orice pe lume îşi dorea să-i poată vorbi sincer, deschis, fără să-i ascundă ceva. Nu reuşise să-l facă să-şi arate adevăratele sentimente. În schimb devenise foarte conştientă de ale ei.

Când era cu el, totul promitea să devină minunat, emoţionant.

Totul devenea *real.*

Era de necrezut că un bărbat rece, imperturbabil, se putuse transforma într-o persoană tandră şi atât de senzuală. Care avea asupra lui, mereu, şuviţa ei.

Îşi dădu seama că se apropia cineva. Ridică ochii şi se înfioră.

Matthew venea dinspre conac. Era posomorât.

Un bărbat grăbit fără vreo ţintă anume.

Când o văzu se opri brusc. Se priviră în tăcere preţ de câteva clipe.

— Domnule Swift, începu ea nesigură.

— Domnişoară Bowman. Părea să-şi dorească să fi fost oriunde altundeva. Îi luă caietul de schiţe din mână. Îl deschise şi văzu portretul lui Llandrindon. De ce l-ai desenat cu barbă? o întrebă.

— Nu e barbă. E umbră.

— Pare nebărbierit de trei luni.

— Nu ţi-am cerut părerea asupra desenului meu, ripostă ea şi încercă să-i smulgă caietul. Dă-i

drumul! zise ea, trăgând cu putere. Altfel…

— Altfel ce? O să îmi faci şi mie portretul? Dădu drumul caietului fără să o prevină. Daisy se dădu înapoi câţiva paşi.

— Nu. Orice, dar asta nu.

Daisy îl lovi în piept cu caietul. Se simţea atât de vie când era cu el! Ura acest lucru, şi faţa lui frumoasă, şi trupul lui viril, şi gura mai tentantă decât a oricărui bărbat… Le ura pe toate.

Matthew îi văzu mâneca desprinsă în dreptul umărului.

— Ce ţi s-a întâmplat?

— Nimic. Am avut o… ciocnire, dacă o pot numi aşa, cu lordul Llandrindon.

I se păruse un cuvânt absolut inocent, care descria cele întâmplate între ei. Totul fusese absolut

Îl nevinovat. Swift se schimbă însă la faţă. Ochii lui, albaştri aruncau scântei.

— Îl omori A îndrăznit să… Unde este?

— Nu. nu, zise Daisy. Ai înţeles greşit. Nu s-a întâmplat nimic. Lăsă să-i cadă caietul şi îl înlănţui

cu braţele, încercând să-l oprească. Matthew o pornise deja spre grădină. Ea ar fi putut la fel de bine să încerce să oprească un taur furios. *Aşteaptă!* Ce anume îţi dă dreptul să ceri socoteală cuiva în ceea ce mă priveşte?

Respirând greu, Matthew se opri şi îi privi faţa îmbujorată:

— Te-a atins? Te-a obligat să…

— Parcă ai fi un câine turbat! strigă Daisy. Tu nu mă vrei! Ce-ţi pasă dacă altul mă doreşte? Lasă-mă în pace şi vezi-ţi de planurile tale. Construieşte fabrici şi fă munţi de banii Sper să devii cel mai bogat om din lume. Să obţii tot ce-ţi doreşti, apoi să te uiţi în jur şi să te întrebi de ce nu te iubeşte nimeni şi de ce eşti atât de singur…

Nu: şi termină fraza, pentru că el o sărută apăsat, de parcă ar fi vrut să o pedepsească. Daisy încercă să mai spună ceva, dar el o sărută iar.

De data aceasta gura lui era mai blândă şi se potrivea perfect cu a ei. Inima lui Daisy bătea cu putere. Un val de plăcere îi străbătu venele. Îi cuprinse încheieturile, strângând cu putere. Îi

simţi pulsul, la fel de accelerat ca şi al ei.

Ori de câte ori credea că Matthew va sfârşi sărutul, el o căuta tot mai adânc. Ea îi răspundea cu ardoare. Simţea că genunchii nu o mai susţin, că avea să cadă la pământ ca o păpuşă de cârpă.

Îşi dezlipi buzele de ale lui şi îi şopti:

— Du-mă undeva, Matthew.

— Nu.

— Am nevoie… să fiu singură cu tine.

Matthew o cuprinse cu braţele şi o strânse la pieptul lui. O săruta neîncetat, pe tâmple, pe păr.

— Nu mai pot avea încredere în mine, zise el într-un final.

— Doar să stăm de vorbă. Te rog. Nu putem rămâne aici. Ne poate vedea oricine. Iar dacă pleci de lângă mine să ştii că mor.

Deşi era foarte stârnit, Matthew nu-şi stăpâni un zâmbet auzind-o:

— N-o să mori.

— Doar să stăm de vorbă, repetă ea, agăţându-se – de el. Nu te voi tenta în niciun fel.

— Iubita mea, suspină el. Simpla ta prezenţă

în aceeaşi cameră cu mine are acest dar.

Daisy simţi că nu avea rost să mai insiste. Se lipi de el, lăsând ca trupurile lor să comunice şi să-i topească orice împotrivire.

Matthew o luă de mână. Şi o porniră spre casa burlacilor.

— Dumnezeu să ne ajuta dacă ne vede cineva.

Daisy era tentată să-i spună că în acest caz ar fi fost obligat să se însoare cu ea, dar se abţinu şi urcă scările în grabă, alături de el.

CAPITOLUL 11

În casă era întuneric şi răcoare. Camerele cu lambriuri din lemn de trandafir erau înţesate de mobilă masivă iar ferestrele erau acoperite de draperii cu fir de mătase. Fără să-i dea drumul mâinii, Matthew o conduse spre o cameră din Spate.

Când Daisy trecu pragul îşi dădu seama că era dormitorul lui. Pielea i se înfioră sub corset. În cameră era ordine. Mirosea a ceară şi a soluţie de lustruit lemnul. Perdeaua crem, din dantelă, lăsa lumina să pătrundă înăuntru.

Pe măsuţa de toaletă erau aranjate câteva obiecte: un pieptăn, o periuţă de dinţi, cutiuţe cu praf de curăţat dinţii, un săpun şi un brici. Fără creme, pomezi, parfumuri, inele sau ace de cravată. Nu era nici pe departe vreun dandy.

Matthew închise uşa şi se întoarse spre ea. Părea foarte masiv, date fiind dimensiunile mici ale camerei. Daisy îl privea intens. Voia să stea lângă el, să-i simtă pielea lipită de trupul ei.

— Ce este între tine şi Llandrindon?

— Nimic. Doar prietenie. Din partea mea, cel puţin.

— Şi din a lui?

— Cred că… Părea să nu-i displacă… ştii tu…

— Da, ştiu, zise el răguşit. Şi deşi nu pot să-l sufăr pe ticălos, nu-l pot învinui că te doreşte, mai ales după cum l-ai aţâţat toată săptămâna…

— Dacă vrei să insinuezi că m-am purtat ca o femeie fatală…

— Nu are rost să negi. Te-am văzut flirtând cu el. Am văzut cum te aplecai deasupra lui când îi vorbeai… cum îi zâmbeai… ce rochii provocatoare aveai…

— Provocatoare? întrebă ea uimită.

— Ca aceasta.

Daisy lăsă privirea în jos, studiindu-şi rochia albă care îi acoperea întreg pieptul şi mare parte din braţe. Nicio călugăriţă n-ar fi putut da greş cu ea. Îi spuse ironic:

— De zile întregi încerc să te fac gelos. M-ai fi cruţat de atâta efort dacă reacţionai astfel de la

început!

— Ai încercat deliberat să mă faci gelos? explodă el. Ce-ai crezut că vei reuşi să faci? Sau ultimul tău hobby este să mă scoţi pe mine din minţi?

Daisy roşi:

— Credeam… că simţi şi tu ceva pentru mine. Şi speram să te fac să recunoşti.

Matthew deschise gura dar nu reuşi să scoată niciun cuvânt. Daisy se în Reba ce anume simţea el în acea clipă. După câteva secunde Matthew se sprijini de măsuţa de toaletă, clătinând din cap.

— Eşti furios pe mine? îl întrebă ea.

— Zece la sută din mine este.

— Şi celelalte nouăzeci?

— Acelea ar vrea să te arunce pe pat şi să… Matthew înghiţi greu. Eşti mult prea inocentă ca să-ţi dai seama în ce pericol te afli. Am nevoie de multă stăpânire ca să nu te ating. Nu te juca cu mine, iubito. Nu mă tortura, Sunt la limită. Şi ca să-ţi înlătur orice dubiu: sunt gelos pe orice bărbat care se apropie de tine. Sunt gelos pe hainele care

îţi ating pielea şi pe aerul pe care îl inspiri. Sunt gelos pe fiecare moment pe care îl petreci departe de mine.

Uimită, Daisy şopti:

— Dar nu ai dat niciodată măcar un semn că ar fi aşa.

— De-a lungul anilor am strâns mii de amintiri, fiecare privire, fiecare cuvânt pe care mi l-ai spus. Toate vizitele, toate cinele în familie, toate vacanţele – de-abia aşteptam să trec pragul şi să te văd. Zâmbi amuzat. Îmi plăcea să te văd ţinându-le piept celor din familia ta. Ai reprezentat întotdeauna orice mi-aş putea dori de la o femeie. Şi te-am dorit din secunda în care te-am cunoscut.

Daisy se simţi cuprinsă de regrete.

— Dar n-am fost nici măcar o dată drăguţă cu tine.

— A fost mai bine aşa. Chiar m-am bucurat. Altfel nu ştiu ce m-aş fi făcut.

Ea încercă să se apropie de el, dar Matthew o ţinu la distanţă.

— Nu. Ţi-am mai spus că nu mă pot căsători

cu tine, sub nicio formă. Iar acest lucru nu se va schimba. Şi nu are nicio legătură cu cât de mult te doresc. O privi atent, din cap până în picioare. Doamne, cât te doresc! şopti el.

Daisy ardea de dorinţa de a i se arunca în braţe.

— Şi eu te doresc. Într-atât de mult, încât trebuie să-mi spui care sunt motivele.

— Dacă aş fi putut, fii convinsă că aş fi făcut-o până acum.

Daisy îşi adună tot curajul de care era în stare şi îi puse întrebarea de care se temea cel mai tare:

— Eşti căsătorit?

— Nu.

Se simţi uşurată.

— Orice altceva se poate rezolva. Dacă-mi spui despre ce este vorba…

— Dacă ai şti mai multe despre viaţă n-ai folosi fraze precum „totul se poate rezolva”. Matthew se trase de cealaltă parte a măsuţei, lăsându-i liberă calea spre uşă.

Daisy rămase nemişcată şi tăcută, susţinându-i privirea. Nu-i putea oferi decât răbdare. Aşteptă fără să scoată un cuvânt, fără să clipească măcar.

Matthew îşi mută privirea de la ea. Ochii îi erau duri, asemenea cobaltului. Părea distant. Vorbi într-un târziu:

— Cu mult timp în urmă mi-am făcut un duşman foarte puternic, fără să mă ştiu vinovat cu ceva. Din cauza influenţei lui am fost obligat să părăsesc Bostonul. Şi am motive întemeiate să cred că răzbunarea lui mă va găsi într-o zi. De ani trăiesc cu sabia deasupra capului. Şi nu vreau să fii lângă mine când ea va cădea.

— Dar trebuie să se poată face ceva, zise Daisy, hotărâtă să lupte cu duşmanul necunoscut. Dă-mi mai multe detalii, spune-mi numele lui şi…

— Nu. Tonul lui o făcu să amuţească. Am fost cât se poate de onest cu tine, Daisy. Sper să nu-mi trădezi încrederea. Făcu un gest spre uşă. Iar acum trebuie să pleci.

— Aşa, pur şi simplu? îl întrebă ea uimită.

Vrei să plec, după tot ce mi-ai spus?

— Da. Încearcă să nu te vadă cineva.

— Dar nu este drept să vorbeşti numai tu, fără să mă laşi şi pe mine să…

— Viaţa este adesea injustă. Chiar şi pentru un Bowman.

Daisy îi privea gânditoare profilul ferm. Nu era numai încăpăţânare din partea lui. Era şi multă convingere. Nu voia să mă discute despre asta, nu era loc de negocieri.

— Să mă întorc deci la Llandrindon? încercă ea să-i provoace.

— Da.

Se strâmbă.

— Aş vrea să fii mai consecvent. Cu câteva minute mai devreme erai în stare să-l faci una cu pământul.

— Dacă îl doreşti nu am niciun drept să mă opun.

— Dar dacă tu mă doreşti, atunci spune ceva! Daisy se îndreptă spre uşă. De ce se spune că femeile sunt lipsite de logică când de fapt bărbaţii

sunt şi mai şi? Mai întâi vor ceva, apoi nu mai vor, apoi iau decizii iraţionale bazate pe nişte motive pe care nu le dezvăluie. Şi nimeni nu are voie să pună vreo întrebare. Decizia unui bărbat este sfântă.

Întinse mâna spre clanţă şi văzu cheia. Rămase cu mâna suspendată în aer.

Se uită spre Matthew care rămăsese lângă măsuţă, păstrând o distanţă apreciabilă între ei.

Deşi era cea mai docilă dintre toţi membrii familiei Bowman, nu era în niciun caz o laşă. Şi nu avea să se recunoască învinsă fără luptă.

— Mă obligi să iau măsuri disperate, spuse ea.

— Nu mai este nimic de făcut, îi răspunse el cu blândeţe.

Nu-i dădea de ales.

Daisy răsuci cheia în broască şi o scoase fără zgomot. Cu mişcări calme, trase puţin de marginea decolteului rochiei, ţinând cheia deasupra adânciturii dintre sâni.

Matthew făcu ochii mari. Înţelesese ce avea

era de gând să facă.

— N-ai să îndrăzneşti!

Pentru că se îndrepta deja spre ea, Daisy lăsă cheia să cadă în corset, simţind cum metalul rece îi atingea pielea.

— La naiba! exclamă Matthew ajungând lângă ea. Întinse mâna spre ea, apoi o retrase, ca şi cum l-ar fi ars. Scoate-o de-acolo! îi porunci încruntat.

— Nu pot.

— Vorbesc serios, să ştii.

— A alunecat până jos. Va trebui să-mi scot rochia.

Se citea în ochii lui că ar fi vrut să o omoare. Dar ea simţea totodată şi cât de mult o dorea. Tot corpul lui emana căldură, respiraţia îi era tot mai grea.

— Să nu faci asta! îi şopti el ameninţător.

Daisy aşteptă, răbdătoare.

Era rândul lui să facă următorul pas.

Se întoarse cu spatele la ea, strângând din pumni, ca şi cum lupta cu el însuşi. Inspiră adânc

o dată, apoi încă o dată, după care spuse cu vocea îngroşată:

— Dă-ţi rochia jos.

Încercă să nu-l provoace mai mult decât o făcuse deja. Îi răspunse, scuzându-se:

— Nu pot singură. Nasturii sunt la spate.

Matthew mormăi ceva. După un timp care lui

Daisy îi păru o eternitate, se întoarse cu faţa spre ea. Maxilarul îi era parcă împietrit:

— Să ştii că nu mă dau bătut uşor, Daisy. Pot să-ţi rezist. Am în spate ani de experienţă, întoarce-te.

Daisy îl ascultă. Îi simţea privirea alunecând pe nesfârşitul rând de nasturi confecţionaţi din perie.

— Cum reuşeşti să te dezbraci? murmură el. N-am mai văzut atâţia nasturi la o rochie.

— Asta e moda acum.

— E ridicol.

— N-ai decât să faci o plângere la G*odey's Lady's Book,* îi sugeră ea.

Pufnind, Matthew se concentră asupra

primului nasture. Încerca să-l desfacă fără să-i atingă pielea.

— E mai uşor dacă bagi mâna pe dedesubt, zise Daisy.

— Taci, o repezi el.

Ea închise gura.

Matthew se mai luptă câteva secunde cu nasturii. Cu un oftat exasperat, îi urmă sfatul şi-şi strecură două degete între rochie şi piele. Daisy îi simţi atingerea şi un tremur uşor, de plăcere, îi străbătu trupul.

Nu înainta mai deloc. Daisy îl simţea luptându-se iar şi iar cu acelaşi nasture.

— Pot să mă aşez? îl întrebă rugătoare. Am obosit de atâta stat în picioare.

— N-ai unde.

— Ba am. Se îndepărtă de el şi încercă să se suie pe patul cu baldachin. Din nefericire, acesta era un Sheraton antic foarte înalt, pentru ca să poată fi evitat curentul în timpul iernii. Salteaua îi ajungea la nivelul sânilor. Se forţă să se caţere pe pat.

Dar gravitatea o înfrânse.

— De obicei paturile astea înalte au şi scară, spuse Daisy în timp ce lupta din greu. Încercă să

— Ridice un genunchi pe marginea saltelei. Doamne, Dumnezeule! Celui care cade de-aici i-ar putea fi fatal.

Îi simţi mâinile în jurul taliei.

— Patul nu este chiar atât de înalt, zise el. O ridică de parcă ar fi fost un copil şi o aşează pe saltea. Eşti tu foarte scundă.

— Nu sunt scundă. Sunt doar… dezavantajată în plan vertical.

— Bine, bine. Stai aici Salteaua se lăsă sub greutatea lui. Continua să se ocupe de nasturii rochiei.

Simţindu-i tremurul degetelor, Daisy spuse:

— Nu m-au atras niciodată bărbaţii înalţi. Dar tu mă faci să mă simt…

— Dacă nq taci să ştii că te strâng de gât.

Daisy amuţi. Îi asculta ritmul respiraţiei, care devenea tot mai accelerat. Prin contrast, degetele lui deveniseră tot mai sigure. În sfârşit ajunse la

capătul şirului de nasturi. Rochia i se desfăcu iar mânecile îi alunecară de pe umeri.

— Unde este? o întrebă Matthew.

— Cheia?

— Da, Daisy, cheia.

— A căzut în corset. Ceea ce înseamnă… că trebuie să-l dau şi pe el jos.

Nu auzi nicio reacţie din partea lui. Nu se mişcase, nu scosese niciun sunet. Daisy se întoarse spre el.

O privea fix. Ochii îi păreau nefiresc de albaştri. Daisy înţelese că ducea o luptă crâncenă cu el însuşi ca să nu o atingă.

Simţi cum se îmbujora. O străbătu un val de căldură. Uşor jenată trase de mânecile rochiei. Lăsă rochia să alunece şi să cadă pe jos.

Matthew se uita la rochie de parcă nu mai văzuse până atunci aşa ceva. Îşi întoarse încet ochii spre Daisy şi încercă să articuleze un protest, văzând-o că îşi desfăcea corsetul.

Se simţea ruşinată dar şi uşor imorală pentru că se dezbrăca în faţa lui. O încurajau însă

privirile lui. După ce desfăcu şi ultima bridă lăsă corsetul să cadă lângă rochie. Rămase doar într-o cămăşuţă şifonată care abia dacă îi acoperea sânii.

Cheia îi căzuse în poală. O strânse în palmă şi riscă o privire în direcţia lui Matthew.

Stătea cu ochii închişi. Fruntea îi era brăzdată de riduri subţiri.

— Nu se va întâmpla una ca asta, spuse el mai mult pentru sine, decât pentru ea.

Daisy se aplecă spre el şi-i strecură cheia în buzunarul de la haină. După care îşi scoase şi cămaşa, pe deasupra capului. Era atât de emoţionată, că îi clănţăneau uşor dinţii.

— Mi-am dat şi cămaşa jos. Nu vrei să te uiţi?

— Nu.

El deschisese însă ochii. Rămase nemişcat, uitându-se la ea cum îi desfăcea nodul de la cravată şi cum îi descheia nasturii vestei. Ea roşea tot mai intens, dar nu se opri. Se ridică în genunchi ca să-i poată scoate haina.

El se mişca asemenea unui somnambul. Îşi trase uşor mâinile din mânecile hainei.

Daisy îi desfăcu larg cămaşa, admirându-i pieptul cu pielea asemenea şatenului, adăpostind muşchii puternici. Îi atinse abdomenul uşor, cu vârful degetelor…

Matthew o prinse brusc de mână. Părea indecis: să o respingă sau să o tragă lângă el?

Daisy îşi împleti degetele cu ale lui. Îl privea în ochi:

— Sunt aici, Matthew, îi şopti ea. Sunt a ta. Vreau să faci cu mine tot ce ţi-ai imaginat vreodată.

El încetă să mai respire. În final voinţa îl părăsi şi nimic nu mai conta în afara dorinţei pe care şi-o reprimase de atâta timp. Cu un geamăt o ridică în poală. Daisy simţi un val de căldură străbătând-o, dar şi ceva tare, care nu-i era deloc familiar.

Matthew îi acoperi gura cu gura lui în timp ce mâinile lui a atingeau pe tot corpul. Îi cuprinse în palmă un sân, făcând ca sângele să-i năvălească prin vene. Simţi o durere ascuţită în came. Se lupta cu cămaşa lui, încercând să i-o scoată, să i-o

smulgă de pe trup.

Matthew o lăsă uşor pe pat, apoi îşi scoase cămaşa, lăsând să se vadă minunatul contur al pieptului şi umerilor lui. Se aplecă deasupra ei iar ea gemu de plăcere când pielea lui o atinse pe-a ei. Mirosul lui familiar o învăluia. Îi puse stăpânire pe gură cu săruturi senzuale în timp ce degetele lui alunecau pe trupul ei pe jumătate îmbrăcat. Cu arătătorul desenă un cerc în jurul sfârcului ei, făcându-l să se întărească. Daisy se arcui spre el într-o rugăminte tăcută.

Matthew înţelese, se aplecă şi îi apucă sfârcul între buze. Se juca cu el, uşor, făcându-i pielea să se înfierbânte. Daisy tremură în îmbrăţişarea lui. Tot trupul ei trimitea spre el mesaje sălbatice.

— Ştii ce vreau de la tine? o întrebă el răguşit, înţelegi ce se va întâmpla dacă nu ne oprim acum?

— Da.

Matthew o privi neîncrezător.

— Nu sunt chiar atât de inocentă precum crezi, spuse Daisy. Am citit destule.

El îşi întoarse faţa iar ea avu impresia că încerca să ascundă un zâmbet. O privi din nou cu infinită tandreţe:

— Aş petrece o eternitate în iad doar pentru o oră cu tine, Daisy Bowman.

— Atâta durează? O oră?

— În clipa asta, iubito, ar fi un miracol dacă ar dura mai mult de un minut.

Ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui.

— Trebuie să faci dragoste cu mine, îi spuse ea. Pentru că dacă nu o faci n-o să ţi-o iert niciodată.

Matthew o strânse aproape de el, o sărută pe frunte şi rămaseră tăcuţi atât de mult timp că ea se temu că avea să o refuze. Mai apoi mâna lui îi mângâie uşor trupul… Daisy îi înfăşură pe degete capetele şnurului care îi susţinea juponul. Matthew trase de ele şi îl desfăcu.

Daisy simţi un val de ruşine şi începu să respire sacadat când el îşi strecură o mână sub materialul subţire. O atingea acolo, jos, se juca, o aţâţa. Vârful degetului lui atinse un loc atât de

sensibil, că ea tresări, surprinsă.

— Daisy, iubita mea, îi şopti el. Eşti atât de moale, de minunată… Unde vrei să te ating? Aici? Sau aici…

— Acolo, oftă Daisy când degetele lui ajunseră unde trebuia. Da… acolo…

El o sărută fierbinte pe gât, pe sâni, în timp ce-i desfăcea uşor picioarele. Daisy se simţi uşor descumpănită atunci când se umezi în locul secret. Nu se aşteptase la aşa ceva. Ceea ce o făcu să se întrebe dacă era într-adevăr atât de bine informată cum crezuse.

Consternată, încercă să spună ceva dar se opri brusc când îi simţi degetul pătrunzând înăuntrul ei. *Nici la asta* nu se aşteptase.

Matthew se ridicase într-un cot şi o privea atent, cu ochi arzători. Degetele lui se mişcau într-un ritm care o aduse curând pe o culme de nesuportat a plăcerii. Ea răspunse cu o fervoare necontrolată săruturilor lui.

— Îţi place? îi şopti el.

— Da, reuşi ea să articuleze. Credeam că…

doare.

— Nu din atâta lucru. Zâmbi. Ceva mai târziu, însă, s-ar putea să primesc oarece plângeri. Pe frunte îi apărură câteva broboane de sudoare. Îi simţea trupul răspunzând explorărilor lui. Nu ştiu dacă voi reuşi să fiu blând, zise el. Te doresc de prea mult timp.

— Am încredere în tine, îi şopti ea.

Matthew clătină din cap, retrăgându-şi uşor mâna.

— Judecata ta nu face doi bani. Eşti în pat alături de ultimul bărbat din lume în care ar trebui să ai încredere şi eşti pe cale să faci cea mai mare greşeală din viaţa ta.

— Aşa înţelegi tu să mă seduci?

— Mă gândeam să te avertizez pentru ultima oară. Dar de-acum soarta îţi este pecetluită.

— Bine. Daisy îl ajută să-i scoată ciorapii.

Făcu ochii mari când el începu să-şi desfacă pantalonii. Curioasă şi în acelaşi timp ruşinoasă, Daisy întinse mâna să-l ajute. El gemu când îi simţi mâna mică alunecând prin şliţul deschis. Ea

îl mângâia, îl strângea uşor, conştientă de felul în care bărbăţia lui se întărise. Îi plăcea să-i simtă tremurul uşor al trupului.

— Cum îţi place să te ating?! întrebă ea.

— Aş prefera să n-o faci, îi zâmbi el forţat.

— Am făcut ceva greşit? întrebă ea îngrijorată.

— Nu, nu… O strânse în braţe şi-i sărută obrajii, urechea, părul. Faci totul mult prea bine.

O lăsă uşor pe spate, între perne. Se dezbrăcă complet şi se aşeză deasupra ei. Daisy tremură de plăcere şi anticipare. Prea multe se întâmplau deodată. Gura lui fierbinte, degetele lungi, pricepute, felul în care părul lui îi atingea sânii…

Când îi simţi limba în adâncitura buricului îi trecu un foc prin vene. Abia conştientizând zonă pe care o explora gura lui, ea tremură necontrolat.

Matthew nu se opri însă. Aluneca tot mai jos până ce Daisy scoase un strigăt scurt.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, ridicându-se în coate.

Roşie de ruşine, Daisy abia reuşi să-i explice:

— Erai foarte aproape de… Cred că din greşeală ai…

Matthew înţelesese. Întoarse uşor capul ca ea să nu-i vadă expresia şi îi răspunse cu multă grijă:

— N-a fost din greşeală. Am vrut să fac asta.

Daisy era uluită.

— Dar erai gata să mă săruţi direct pe… Privirea ei o întâlni pe a lui. Se întrerupse văzând lumina jucăuşă din ochii lui.

El nu era nicidecum stânjenit. Era *amuzat.*

— Nu te-am şocat, nu-i aşa? o întrebă el. Doar ai citit atâtea.

— Cine ar putea să scrie despre aşa ceva?

El ridică din umeri.

— Nu ştiu. Tu eşti autoritatea în materie.

— Îţi baţi joc de mine.

— Doar puţin, şopti el şi reîncepu să o sărute pe pântec.

Ea începu să trăncănească, cuprinsă de nervozitate pentru că îi simţea buzele hoinărindu-i pe coapse:

— În unele romane pe care le-am citit există anumite pasaje, bineînţeles… Inspiră adânc simţind cum el îi muşca uşor interiorul coapsei. Erau scrise atât de eufemistic, însă, că nu am înţeles exact… Oh, *te rog… Nu* cred că ar trebui să faci asta…

— Dar asta?

— *Cu siguranţă* nici asta. Se răsuci, încercând să scape.

El îi prinse genunchii şi i-i desfăcu. Apoi începu să-i facă lucruri incredibile cu limba. Ea tremură când Matthew găsi zona sensibilă pe care o atinsese şi înainte. Gura lui era moale, fierbinte şi provocatoare. Când ea îl rugă să înceteze, el o chinui şi mai tare, tot mai adânc, până ce ea scoase un strigăt eliberator.

Abia atunci Matthew se ridică şi o luă în braţe. Ea îl înlănţui cu braţele şi-şi încolăci picioarele în jurul lui. El se aşeză între coapsele ei desfăcute larg, străduindu-se să fie blând. O dorinţă puternică îi invadă trupul. Îi şoptea cuvinte de dragoste în curbura gâtului.

Când trupurile li s-au unit pe deplin, el a rămas nemişcat de teamă să nu-i provoace durere. Îl simţea înăuntrul ei, încerca pentru prima dată senzaţia de a fi posedată, complet neputincioasă…

dar în acelaşi timp ştia că el îi aparţinea pe deplin, îi cucerise pe deplin inima şi mintea, tot aşa cum el îi poseda trupul. Voia să-i ofere aceeaşi plăcere, aşa că îşi arcui coapsele.

— Nu, Daisy. Aşteaptă.

Ea se mişcă iar şi iar. Trupurile li se mişcau într? un ritm subtil, numai de ei ştiut. Îi strivi buzele cu un sărut chiar în clipa în care ajunse la extaz.

Rămaseră apoi tăcuţi câteva minute, îmbrăţişaţi.

Matthew se trase de lângă ea şi-i acoperi buzele cu un deget, văzând că ea se pregătea să protesteze.

— Lasă-mă să am grijă de tine.

Daisy nu înţelese ce voia să spună. Rămase cu ochii închişi când el coborî din pat. Se întoarse cu o bucată de pânză umedă cu care îi şterse

transpiraţia de pe corp şi carnea fierbinte dintre pulpe.

Se culcă apoi din nou lângă ea şi trase cearşaful, acoperindu-i pe amândoi. Daisy oftă mulţumită şi se cuibări la pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii.

Probabil ar fi trebuit să se simtă ruşinată pentru că se încuiase în camera lui şi-i ceruse să o seducă, îşi zise Daisy. În loc de asta se simţea ca o învingătoare. Dar şi uşor nesigură din cauza intimităţii dintre ei care era acum mai mult decât fizică.

Voia să ştie totul despre el. Niciodată n-o mai rosese într-atât curiozitatea în legătură cu cineva.

Trebuia probabil să aibă puţină răbdare, până ce amândoi aveau să se obişnuiască cu noua situaţie.

Învăluită de căldura aşternuturilor, Daisy simţi o toropeală plăcută. Nici nu-şi imaginase cât era de plăcut să adormi în braţele unui bărbat, învăluită de aroma pielii lui, protejată de forţa lui.

— Să nu adormi, o preveni el. Nu poţi să

rămâi aici.

— Nu dorm. Doar… îmi odihnesc puţin ochii, zise ea cu un căscat.

— Bine, doar un minut. O mângâie uşor pe păr. Atât îi mai trebui ca să alunece într-o dulce uitare.

Pe Daisy o trezi zgomotul ploii care bătea în geam. Clipind, ea distinse obiectele care o înconjurau şi care îi erau străine… dar şi trupul bărbatului gol, puternic, lipit de ea. Şi respiraţia molcomă din părul ei. Rămasă nemişcată, încercând să-şi dea seama dacă Matthew se trezise. Ritmul respiraţiei lui nu se schimbă. Doar degetele lui începură să traseze uşor linii pe trupul ei.

Rămaseră îmbrăţişaţi, privind ploaia. Daisy încercă să-şi amintească dacă se mai simţise vreodată atât de mulţumită şi în siguranţă ca în acele momente. Nu, hotărî ea. Nimic nu se putea compara cu asta.

O văzu zâmbind şi îi spuse:

— Îţi place ploaia.

— Da. Îl mângâia uşor pe picior. Unele lucruri sunt mult mai plăcute pe ploaie. Cum ar fi cititul. Sau dormitul. Sau asta.

— Să stai în pat lângă mine?

Daisy dădu din cap.

— Parcă am fi doar noi doi pe pământ.

Matthew îi desenă cu vârful degetelor linia gâtului.

— Te-a durut, Daisy? Ţi-am făcut rău? îi şopti.

— A fost neplăcut atunci când… se opri, roşind. Dar mă aşteptam la asta. Prietenele mele mi-au spus că a doua oară e mai bine.

— Voi avea grijă să fie aşa, îi răspunse el zâmbind.

— Îţi pare rău că s-a întâmplat? întrebă Daisy strângând din pumni în aşteptarea răspunsului lui.

— Dumnezeule, nu! îi deschise pumnul mic cu săruturi şi-i lipi palma de obrazul lui. Este tot ce mi-am dorit mai mult în viaţa asta. Şi singurul pe care eram convins că nu-l voi obţine niciodată. Sunt surprins. Şocat, chiar. Dar nu regret.

Daisy se lipi şi mai tare de el şi îşi strecură un

picior între coapsele lui.

Ploaia continua să cadă. La gândul că trebuia să coboare din pat, Daisy se înfioră. Matthew îi acoperi umărul gol cu cearşaful.

— Unde este cheia? o întrebă Matthew fără prea multă tragere de inimă.

— Ţi-am pus-o în buzunarul hainei. Nu m-ai văzut? Păi… cred că te preocupa altceva în

— Momentul acela. Îi atinse pieptul cu palma desfăcută. Cred că eşti supărat pe mine că am încuiat uşa dormitorului.

— Sunt furios! încuviinţă el. Şi insist să faci la fel în fiecare seară după ce ne vom căsători.

— Ne căsătorim? şopti Daisy ridicând capul de pe pernă.

Vocea îi era blândă, însă în ton nu se citea nicio urmă de plăcere:

— Da, ne căsătorim. Deşi probabil că mă vei urî pentru asta, într-o zi.

— De ce te-aş urî… Oh! Daisy îşi aminti ce îi spusese el despre trecutul său. N-aş putea să te urăsc niciodată. Şi nu mă tem de secretele tale. Le

vom înfrunta pe toate împreună, orice-ar fi. Dar ar trebui să ştii că mă exasperezi atunci când faci asemenea comentarii şi nu-mi dai mai multe explicaţii.

Matthew izbucni în râs:

— Iar acesta este doar unul dintre motivele pentru care îţi par exasperant.

— Aşa este. Se aşează deasupra lui şi începu să-i mângâie pieptul cu vârful nasului, ca o pisică. Dar îmi plac mai mult bărbaţii exasperanţi decât cei amabili.

Matthew se încruntă:

— Cum ar fi Llandrindon, de exemplu?

— Da. E mult mai drăguţ decât tine. Daisy îi atinse sfârcul cu vârful limbii, jucându-se cu el. Are acelaşi efect asupra ta ca atunci când tu îmi faci asta?

— Nu. Dar să ştii că apreciez efortul. Îi ridică faţa spre el. Te-ai sărutat cu Llandrindon?

— Doar o dată.

În vocea lui răzbătu gelozia:

— Şi ţi-a plăcut?

— Aş fi vrut să-mi placă. Am încercat. Îi sărută palma care îi atingea obrazul. Dar nu a fost nici pe departe asemenea săruturilor tale.

— Daisy, îi şopti în timp ce o ajută să se cuibărească din nou lângă el. N-am plănuit să se întâmple asta. Îi mângâia buzele cu vârful degetelor. Dar acum mă întreb cum de-am rezistat atât.

— Ce se va întâmpla de-acum încolo? Vei sta de vorbă cu tata?

— Nu încă. Trebuie să încercăm să păstrăm aparenţele. Voi aştepta până mă voi întoarce de la Bristol. Până atunci vor pleca şi oaspeţii iar familia ta va putea să se obişnuiască cu gândul la o relativă intimitate.

— Tata va fi încântat. Mama va avea însă obiecţii. Iar Lillian…

— Va exploda.

Daisy oftă.

— Nici fraţii mei nu te plac prea tare.

— Adevărat? încercă el să pară surprins.

Daisy îl privi îngrijorată:

— Ce mă fac dacă te răzgândeşti? Dacă îmi vei spune la întoarcere că te-ai înşelat, că nu vrei să te însori cu mine, că…

— În niciun caz, îi răspunse el dându-i deoparte şuviţele care îi acopereau faţa. Nu mai e cale de-ntors. Ţi-am răpit inocenţa. Nu voi fugi de răspundere.

Daisy se încruntă, nemulţumită de cuvintele pe care le folosise el.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă.

— Felul în care ai spus-o… *Răspundere*… ca şi cum ai fi făcut o greşeală teribilă. Nu e cel mai romantic lucru pe care mi l-ai putea spune, mai ales în împrejurările de faţă.

— Nu sunt un romantic, iubita mea. Ai ştiut asta de la început. O sărută pe gât, apoi începu să se joace cu lobul urechii ei. Iar tu eşti de-acum responsabilitatea mea. Eu trebuie să-ţi asigur siguranţă… bunăstare… şi plăcere. Şi ştii că îmi iau foarte în serios toate responsabilităţile…

Îi săruta acum sânii, cotropindu-i sfârcurile cu fierbinţeala buzelor. Îi desfăcu cu o mână

coapsele şi începu să o mângâie cu blândeţe.

Ea scoase un geamăt de plăcere. Matthew zâmbi:

— Scoţi nişte sunete atât de dulci… îi murmură. Când te ating aşa… sau aşa.

Simţea că obrajii îi luau foc. Încercă să nu mai scoată niciun sunet, dar el reuşi să-i smulgă un alt geamăt.

— Matthew? Buzele lui ajunseseră deja pe abdomenul ei.

— Da?

— Ai de gând să faci… inspiră adânc când el îi depărtă picioarele… ce-ai făcut şi mai devreme?

— Aşa se pare.

— Dar am mai făcut o dată… Renunţă însă să se mai întrebe de ce-ar fi vrut el să facă dragoste cu ea de două ori la rând. I se abandonă pe deplin. El o mângâia cu limba, cu mişcări leneşe… jucându-se… până ce găsi locul *acela,* făcând-o să geamă: Da, acolo… *da…*

O necăjea cu delicateţe… se retrăgea pentru ca apoi să revină şi mai fierbinte, cu mişcări tot

mai rapide. Daisy se arcui sub el, tremurând de plăcere.

O aduse gradat până pe culmile extazului, deasupra furtunii, deasupra cerului… Când îşi recăpătă siguranţa de sine se trezi în braţele lui. Inima îi bătea în ritmul ploii.

CAPITOLUL 12

Pentru că majoritatea oaspeţilor de la conac urmau să plece a doua zi dimineaţă, cina din seara aceea s-a prelungit. Cele două mese lungi pe care erau aşezate cristaluri şi porţelanuri de Sèvres străluceau în lumina candelabrelor. O armată de servitori în livrele albastre cu garnituri aurii se mişcau neîncetat printre oaspeţi, umplându-le paharele cu apă sau vin şi servindu-i cu promptitudine, în linişte.

Era un adevărat festin. Din nefericire, lui Daisy nu-i păsa câtuşi de puţin de mâncare. Era păcat că nu reuşea să aprecieze meniul din care făceau parte somonul scoţian, pulpa de căprioară, cârnaţi şi momiţe de viţel, alături de legume cu sos de smântână, unt şi trufe.

La desert se serveau fructe de toate felurile: zmeură, nectarine, cireşe, piersici şi ananas, alături de o varietate de prăjituri şi tarte.

Daisy se chinuia să mănânce, să râdă şi să discute cât mai natural. Nu-i era însă uşor.

Matthew stătea la distanţă de câteva scaune, pe partea cealaltă a mesei, şi ori de câte ori li se întâlneau privirile, ea aproape că se îneca.

Conversaţia celorlalţi aluneca pe lângă ea. Răspundea când şi când, în timp ce mintea îi rămânea fixată asupra celor întâmplate cu câteva ore mai devreme. Cei care o cunoşteau foarte bine, sora şi prietenele ei, părură să observe că nu era în apele ei. Chiar şi Westcliff îi aruncă câteva priviri suspicioase.

Daisy simţea că se înăbuşă în încăperea foarte luminată şi supraaglomerată. Sângele i se urcase în Obraji. Trupul îi devenise exagerat de sensibil: dessous-urile o strângeau, corsetul devenise de nesuportat, jartierele o ciupeau de coapse. Ori de câte ori se mişca, trupul ei părea să-şi amintească de după-amiaza petrecută cu Matthew: durerea surdă dintre coapse, micile înţepături în cele mai neaşteptate locuri. Chiar şi aşa, corpul ei îşi dorea mai mult… mâinile lui, gura lui neobosită, bărbăţia lui înăuntrul ei…

Daisy simţi iar că se îmbujora şi se concentră

asupra unei felii de pâine cu unt. Se uită la Matthew care discuta cu o doamnă din stânga lui.

Simţindu-i privirea, Matthew se uită în direcţia ei. Privirea lui albastră îi înmuie inima. Îşi îndreptă din nou atenţia spre vecina lui şi păru atât de interesat de ea, încât aceasta chicoti de plăcere.

Daisy ridică paharul cu apă şi încercă să fie atentă la conversaţia care se desfăşura în stânga ei… ceva despre turul tacurilor şi despre Scoţia. Curând, mintea i se întoarse la situaţia în care se afla.

Nu regreta decizia luată… dar nu era într-atât de naivă încât să creadă că totul avea să fie uşor de-acum. Din contră. Trebuiau să decidă unde urmau să locuiască. Dacă Matthew o lua cu el la New York va putea ea oare să înveţe să fie fericită departe de sora şi de prietenele ei? Mai existau şi alte întrebări rămase deocamdată fără răspuns: dacă ea avea să fie o soţie potrivită pentru un bărbat atât de ancorat într-o lume în care ea nu-şi găsise niciodată locul. Şi în final întrebarea legată

de secretul păzit de Matthew cu atâta străşnicie.

Daisy îşi amintea însă şi vocea lui caldă care spunea: *„Eşti tot ce mi-aş putea dori la o femeie”*.

Matthew era singurul bărbat care o dorise aşa cum era. (Nu trebuia pus la socoteală lordul Llandrindon, al cărui interes se stârnise rapid, pentru ca să stingă la fel de rapid).

Din această privinţă, căsătoria ei nu s-ar îl deosebit de cea a lui Lillian şi Westcliff. Doi oameni încăpăţânaţi, cu sensibilităţi diferite, Lillian şi Westcliff se certau adesea, negociau… dar asta nu părea să le afecteze mariajul. Ba chiar dimpotrivă, căsătoria lor părea una dintre cele mai fericite.

Se gândi şi la prietenele ei… La Annabelle şi la Hunt, mereu în dispoziţii similare… La Evie şi la lordul St. Vincent, firi total diferite, ca ziua şi noaptea. Era imposibil de spus care dintre aceste cupluri era mai potrivit.

Poate că nu existau căsătorii perfecte, în ciuda a tot ce auzise până atunci. Poate că fiecare mariaj era unic în felul lui.

Era un gând reconfortant.

Şi o umplea de speranţă.

După cina interminabilă, Daisy invocă o durere de cap ca să nu fie obligată să asiste şi la ritualul ceaiului. Era pe jumătate adevărat: combinaţia de zgomote, lumini şi tensiuni emoţionale îi făcea tâmplele să zvâcnească. Îşi ceru scuze zâmbind şi se îndreptă spre scara principală.

Abia ajunse în hol când auzi vocea surorii ei:

— Daisy? Vreau să vorbesc ceva cu tine.

O cunoştea prea bine pe sora ei ca să nu recunoască enervarea din tonul ei. Sora ei mai mare era suspicioasă şi îngrijorată şi ar fi vrut să se lămurească.

Daisy nu-i făcu însă pe plac.

— Nu acum, te rog. Nu poate aştepta?

— Nu.

— Mă doare capul.

— Şi pe mine. Dar vom sta de vorbă.

Daisy era exasperată. După cât fusese de

răbdătoare cu Lillian, după anii în care o susţinuse necondiţionat, nu părea să-i ceară prea mult acum.

— Mă duc la culcare, zise Daisy susţinându-i privirea surorii ei. Nu am de gând să-ţi dau nicio

— Explicaţie, mai ales că ştiu că nu ai nici cea mai mică intenţie să mă asculţi. Noapte bună. Văzând-o cât era de şocată, Daisy adăugă pe un ton mai blând: te iubesc. Se ridică pe vârfuri, o sărută pe obraz şi începu să urce treptele.

Lillian era tentată să o urmeze. Simţi că se apropia cineva. Se întoarse şi le văzu pe Annabelle şi pe Evie care o priveau pline de înţelegere.

— Nu vrea să vorbească cu mine, le spuse ea.

Evie, care de obicei evita atingerile, o luă de braţ:

— H-hai să mergem în oranjerie, îi sugeră ea.

Oranjeria era pe departe încăperea preferată a lui Lillian. Ferestrele erau imense, iar podeaua era străbătută de o reţea complicată de metal care ajuta la încălzirea aerului. Portocalii şi lămâii umpleau camera cu mirosul proaspăt, de citrice,

în timp ce plantele tropicale adăugau arome exotice. Luminile torţelor de afară aruncau umbre subtile în încăpere.

Cele trei prietene se aşezară pe scaune. Lillian spuse posomorâtă:

— Cred că au făcut-o.

— Cine ce-a făcut? întrebă Evie.

— Daisy şi Swift, murmură Annabelle amuzată. Noi două credem că... s-au cunoscut carnal.

Evie părea uluită:

— De unde ştiţi?

— Tu stăteai la cealaltă masă, dragă, de-aia n-ai observat. Dar în timpul cinei au existat... nişte curenţi subterani.

— Foarte evidenţi, completă Lillian, A fost absolut evident. Mai rămânea doar ca Swift să se suie pe masă şi să ó declare cu voce tare.

— N-ar putea fi atât de vulgar, zise Evié. Chiar dacă este american.

Lillian se încruntă:

— Cum a rămas cu „n-aş putea fi fericită

alături de un industriaş fără inimă”? Cu „vom rămâne mereu împreună”? Nu pot să cred că Daisy a făcut asta! Totul mergea atât de bine cu lordul Llandrindon! Ce-o fi făcut-o să se culce cu Matthew Swift?

— S-o fi culcat, dar de dormit nu cred să fi fost vorba, replică Annabelle cu o privire jucăuşă.

Llandrindon îi aruncă o privire ca de gheaţă:

— Chiar îţi dă mâna să glumeşti pe tema asta, Annabelle?

— Pe Daisy n-a interesat-o niciodată lordul Llandrindon, interveni în grabă Evie. S-a folosit de el ca să-l provoace pe Swift.

— De unde ştii? o întrebară amândouă în acelaşi timp.

— P-păi eu… ridică neputincioasă din umeri. Săptărţiana trecută i-am sugerat să încerce să-l facă gelos. Şi se pare că a funcţionat.

Lillian se Înecă de indignare:

— Cât de proastă poţi să fii…

— De ce, Evie? o întrebă Annabelle cu blândeţe.

— L-am auzit pe Swift stând de vorbă cu lordul Llandrindon. Încerca să-l convingă pe Llandrindon s-o curteze, dar era absolut evident că o dorea pe Daisy doar pentru el.

— Sunt convinsă că a plănuit totul, răbufni Lillian. Şi-a dat cumva seama că îl auzeaţi. A fost un complot sinistru iar voi i-aţi căzut pradăl

— Nu cred asta, îi răspunse Evie. Mai ai de gând să mai tipi mult la mine?

Aş face-o dacă aş fi convinsă că ajută la ceva. Dar sunt aproape sigură că Daisy a întreţinut relaţii intimé cu reptila aceea, aşa că nu mai poate fi salvată. De nimeni.

— Dar poate că nu vrea să fie salvată, remarcă Evie.

— Asta pentru că a înnebunit de tot! o repezi Lillian.

Annabelle încuviinţă cu o mişcare a capului:

— Este evident. Daisy s-a culcat cu un bărbat frumos, tânăr, inteligent, care pare îndrăgostit de ea. Ce-o fi fost în capul ei? continuă fără să-i lase timp lui Lillian să riposteze. Ţii minte, draga mea,

că au existat momente când pentru mine nu conta dacă îl iubeam pe bărbatul cu care ar fi urmat să mă mărit. Părea suficient să reuşesc să-mi salvez familia dintr-o situaţie disperată. Dar gândul că urma să-mi împart patul cu soţul meu… Că urma să-mi petrec întreaga viaţă alături de el… Atunci am ştiut că nu-l puteam alege decât pe Simon.

— Făcu

— O pauză şi ochii i se inundară de lacrimi. Frumoasă, reţinuta Annabelle care plângea atât de rar! Când sunt bolnavă – continuă ea – când mi-e teamă, când am nevoie de ceva, ştiu că va răsturna pământul pentru mine. Am deplină încredere în el. Iar când mă uit la copilul nostru… Doamne, cât sunt de recunoscătoare că m-am măritat cu Simon! Noi toate am putut să ne alegem soţii, Lillian. Trebuie să-i laşi lui Daisy această libertate.

Lillian clătină iritată din cap:

— Nu este de acelaşi calibru cu soţii noştri. Nu este de aceeaşi calitate nici măcar cu St. Vincent, care o fi fost un fustangiu, dar măcar are

inimă. Făcu o pauză şi murmură: n-am vrut să te jignesc, Evie.

— Nicio problemă, îi răspunse Evie, care-şi muşca buzele să nu râdă.

— Daisy este liberă să aleagă, cu condiţia să nu greşească, zise Lillian.

— Draga mea… încercă Annabelle să o corecteze.

Evie o întrerupse:

— C-cred că Daisy este îndreptăţită să aleagă singură. Noi nu putem decât să-i oferim ajutorul nostru, dacă ni-l cere.

— Dar n-am cum s-o ajut dacă pleacă tocmai la New York! răspunse Lillian.

Evie şi Annabelle tăcură. Existau într-adevăr probleme care nu puteau fi rezolvate prin cuvinte, temeri care nu puteau fi uşor alinate. Făcură ceea ce fac de obicei prietenele adevărate: rămaseră alături de ea, în linişte, arătându-i că le păsa.

O baie fierbinte o ajută pe Daisy să se relaxeze. Rămase un timp îndelungat cufundată în apa fierbinte, până ce simţi că o lasă durerea de

cap. Revigorată, se îmbrăcă într-o Cămaşă albă de noapte cu volane şi începu să-şi perie părul. Rămase cu privirea, aţintită spre uşa deschisă care dădea spre balcon. Cerul fără stele era de culoarea prunelor.

Auzi uşa dormitorului deschizându-se în spatele ei. Crezând că era una din cameriste, care uitase să ia săpunul sau vreun prosop, continuă să privească afară.

Deodată simţi o atingere pe umăr, urmată de căldura unei mâini mari care aluneca spre decolteul ei. Speriată, sări în picioare. El o lipi de trupul lui puternic.

Vocea lui profundă îi gâdila urechea:

— La ce te gândeai?

— La tine, bineînţeles. Daisy se sprijini de ea şi-i mângâie braţul. Îşi întoarse privirea spre peisajul de afară. Aceasta era camera uneia dintre surorile contelui. Mi s-a spus că iubitul ei, care era grăjdar, escalada balconul ca să o poată vizita. Asemenea lui Romeo.

— Sper că răsplata era pe măsura riscului,

zise el.

— Tu ai fi făcut asta de dragul meu?

— Doar dacă ar fi fost singura modalitate. Dar n-are niciun sens să escaladezi cele două etaje când ai o uşă la îndemână.

— Nu e la fel de romantic.

— Nici să-ţi frângi gâtul nu este.

— Cât de pragmatic eşti! râse Daisy. Matthew mirosea a aer curat şi a tutun. Ieşise probabil cu ceilalţi domni pe terasa din spate. Se cuibări mai bine în îmbrăţişare, inspirând mirosul familiar al pielii lui. Îmi place cum miroşi, zise ea. Te-aş recunoaşte imediat şi legată la ochi, într-o cameră cu o sută de bărbaţi.

— Alt joc de salon? întrebă el.

Daisy îl luă de mână şi-i spuse:

— Vino să te întinzi pe pat lângă mine.

Matthew clătină din cap, rezistând eroic.

— Nu pot sta mai mult de câteva minute. Westcliff şi cu mine plecăm în zori. Privirea îi coborî flămândă de-a lungul cămăşii de noapte. Iar dacă ne apropiem de pat n-o să mă pot abţine să

nu facem dragoste.

— Nu mă deranjează, spuse Daisy, timid.

El o luă în braţe:

— Este prea curând. Pentru tine a fost prima oară. Trebuie să te odihneşti.

— Atunci de ce-ai venit?

Daisy simţi cum îşi lipi obrazul de creştetul ei. Chiar şi după tot ce se întâmplase între ei nu-i venea să creadă că Matthew Swift putea fi atât de tandru cu ea.

— Am vrut doar să-ţi spun noapte bună, murmură el. Şi să-ţi mai spun…

Daisy îl privi întrebător. Matthew îi fură o sărutare.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Nu mă voi răzgândi în privinţa căsătoriei noastre. Ca să fiu sincer, ţi-ar fi al naibii de greu să mai scapi acum de mine.

— Ştiu că eşti un om de cuvânt, îi zâmbi Daisy.

Matthew se forţă să se îndepărteze de ea. Se apropie ezitând de uşă. O întredeschise,

asigurându-se că nu era nimeni pe hol.

— Matthew, şopti ea.

— Da? o privi el pe după umăr.

— Să te întorci la mine. Repede.

El încuviinţă şi ieşi, cât mai era în stare să o facă.

CAPITOLUL 13

Matthew făcu curând o descoperire. Călătoria la Bristol alături de Westcliff nu se compara cu cea pe care ar fi făcut-o singur. Avusese de gând să tragă la un han din centru. Pentru că îl avea pe Westcliff drept tovarăş au fost găzduiţi de familia unui armator bogat. Matthew îşi dădea seama că Westcliff primise multe invitaţii similare de la familii prospere din zonă, toate dornice să-i ofere ospitalitate.

Toţi îi erau prieteni lui Westcliff sau îşi doreau să-i fie. Aceasta era puterea unui nume vechi, aristocrat. Dar nu numai numele şi titlul inspirau un asemenea entuziasm. Westcliff era cunoscut drept un politician cu vederi progresiste şi un om de afaceri iscusit, iar un astfel de om era rar de găsit în Bristol.

Al doilea oraş în Anglia ca volum al comerţului cunoştea o dezvoltare rapidă. Zonele comerciale se extindeau, vechile ziduri ale oraşului deveneau neîncăpătoare, străzile înguste

erau acum lărgite.

Şi cel mai important: tocmai se dăduse în folosinţă calea ferată care lega staţia Temple Mead de docuri. Nu exista un loc mai bun în toată Europa în care să deschizi o nouă fabrică.

Matthew trebuia să recunoască că prezenţa lui Westcliff făcuse ca negocierile să nu fie atât de anevoioase. Numele Westcliff nu numai că deschidea toate uşile, dar îi făcea pe oameni să-i ofere chiar şi ce nu cerea. Avea multe de învăţat de la conte, care avea un bagaj bogat de cunoştinţe în domeniul afacerilor şi al manufacturilor.

Când discutau despre locomotive, de exemplu, contele cunoştea atât principiile care stăteau la baza designului cât şi numele tuturor tipurilor de bolţuri folosite.

Fără modestie, Matthew nu mai întâlnise un alt om care să rivalizeze cu el în privinţa înţelegerii şi reţinerii unor mari cantităţi de detalii tehnice. Purtau discuţii extrem de interesante, în doi. Oricare al treilea participant la conversaţie

începea să sforăie după maxim cinci minute.

Westcliff venise la Bristol cu două scopuri: primul, cel oficial, erau afacerile. Iar al doilea era să-şi dea seama exact de intenţiile lui Matthew Swift.

Nu-i fusese uşor să o părăsească pe Lillian. Descoperise că naşterea unui copil era un moment absolut obişnuit când erau implicate alte persoane, dar devenea de o importanţă monumentală atunci când era vorba de copilul şi de soţia lui. Îl fascina tot ce era legat de fiica lui: felul cum dormea, momentul în care se trezea, prima baie, felul în care îşi mişca degeţelele de la picioare, momentele în care stătea la pieptul lui Lillian.

Deşi unele doamnele din înalta societate obişnuiau să-şi alăpteze singure copilul, în mod obişnuit era angajată câte o femeie care să facă asta. După naşterea lui Merritt, Lillian hotărâse:

— Pe mine mă vrea, îi spusese lui Marcus. Acesta nu îndrăzni să-i spună că fetiţa nu era încă în stare să ia decizii şi că s-ar fi mulţumit cu orice

dădacă.

Lillian îşi revenea cu fiecare zi care trecea, redevenind femeia sănătoasă, suplă şi viguroasă. Marcus putea răsufla uşurat. Nu simţise atâta dragoste pentru nimeni, niciodată. Nici nu-şi imagina fericirea fără Lillian. Ar fi făcut orice pentru ea. De aceea îl însoţise acum pe Matthew. Pentru că ştia cât îşi iubea Lillian sora.

Se întâlniră cu reprezentanţii companiei de căi ferate *Great Western,* cu şefii docherilor, cu diverşi consilieri şi administratori. Marcus era impresionat de comportamentul lui Swift. Până acum îl văzuse doar în compania oaspeţilor bine-educaţi de la Stony Cross. Era evident că se simţea în largul lui în compania oricărui tip de oameni, de la aristocraţii în vârstă până la muncitorii de la docuri. Când trebuia să negocieze, Matthew devenea agresiv, fără a fi prost-crescut. Era calm, ferm şi dădea dovadă de simţ al umorului, care îl ajuta adesea să-şi atingă scopul.

În tenacitatea şi fermitatea cu care îşi apăra

opiniile, Marcus sesizase influenţa pe care Thomas Bowman o avusese asupra lui Swift. Spre deosebire de Bowman, însă, Matthew avea o prezenţă plăcută şi inspira multă încredere, iar oamenii îi răspundeau intuitiv. Swift avea să se descurce perfect în Bristol, îşi zise Marcus. Era locul potrivit pentru un bărbat ambiţios. Aici avea mai multe oportunităţi decât ia Londra.

Dacă Matthew Swift era potrivit pentru Daisy… ei bine, asta era o altă discuţie. Marcus evita să emită judecăţi în astfel de privinţe, pentru că ştia din experienţă că nu era infailibil. Un argument era opoziţia iniţială faţă de căsătoria dintre Annabelle şi Simon Hunt. Trebuia însă să se lămurească, pentru că Daisy merita un soţ care să se poarte frumos cu ea.

După întâlnirea cu reprezentanţii căilor ferate, Marcus şi Swift mergeau pe Corn Street, străbătând o piaţă acoperită de fructe şi legume. Fusese pavată recent, pentru ca trecătorii să nu ce mai murdărească de noroi. De-a lungul străzii erau o mulţime de magazine cu obiecte de toaletă,

cărţi şi sticlărie”.

Se opriră la o tavernă ca să mănânce ceva uşor. Taverna era plină de oameni de toate felurile, de la comercianţi înstăriţi la marinari.

Relaxat, Marcus duse la gură o cană înaltă, cu capac, plină cu bere neagră de Bristol. Era rece şi uşor amăruie. Încerca să găsească o modalitate să deschidă subiectul care îl preocupa. Swift i-o luă înainte:

— Aş vrea să discutăm ceva.

Marcus adoptă o mină încurajatoare:

— De acord.

— Am ajuns la o înţelegere cu domnişoara Bowman. Am luat în calcul avantajele de ambele părţi şi am luat decizia pragmatică…

— De cât timp o iubeşti? îl întrerupse Marcus amuzat.

Swift oftă:

— De mulţi ani. Îşi trecu mâna prin păr, răvăşindu-l. Dar mi-am dat seama de asta abia de curând.

— Cumnata mea răspunde sentimentelor

tale?

— Cred… Swift se întrerupse şi luă o gură zdravănă de bere. Părea atât de tânăr şi de tulburat! Nu ştiu. Sper ca în timp… Oh, la naiba!

— Cred că nu-ţi va fi foarte greu să-i câştigi afecţiunea, spuse Marcus. Mi se pare că aţi făcut amândoi o alegere bună.

Swift ridică privirea spre el:

— Tyu crezi că i-ar fi mai bine cu un gentleman de ţâră care să-i dedice poezii?

— Ar fi un dezastru. Daisy nu are nevoie de un soţ care să nu fie nici el cu picioarele pe pământ… întinse mâna spre platoul din lemn dintre ei, tăie o felie de brânză Wensleydale şi o aşează între două felii groase de pâine. Îl privi cu atenţie pe Swift, încercând să înţeleagă de ce situaţia nu părea să-i facă deloc plăcere. Majoritatea bărbaţilor păreau

— Mult mai entuziasmaţi la gândul căsătoriei cu femeia iubită.

— Bowman va fi încântat, remarcă Marcus, pândindu-i reacţia.

— Nu are nicio legătură cu hotărârea luată. Iar orice astfel de insinuare nu face decât să o subestimeze pe domnişoara Bowman şi calităţile ei.

— Nu e nevoie să sari în apărarea ei, replică Marcus. Daisy este fermecătoare, ştiu. Şi foarte drăguţă. Dacă ar fi avut ceva mai multă încredere în ea şi ceva mai puţină sensibilitate, ar fi atras cu uşurinţă sexul opus. Dar, spre lauda ei, nu a considerat dragostea un simplu joc. Şi sunt puţini bărbaţi pe lume care să aprecieze sinceritatea la o femeie.

— Eu o apreciez, răspunse scurt Swift.

— Aşa mi s-a părut şi mie.

— Wlârcus simţea simpatie pentru bărbatul din faţa lui, care părea frământat de o dilemă. Chiar dacă nu mi-ai cerut-o, să ştii că te poţi baza pe mine în ceea ce priveşte căsătoria voastră.

— Chiar dacă lady Westcliff va, fi de altă părere?

Auzind numele lui Lillian, Marcus simţi că-l cuprinde dorul de ea. Îi simţea lipsa mai mult

decât ar fi crezut.

— Lady Westcliff se va consola cu gândul că nu pot ieşi toate după cum vrea ea. Iar dacă te vei dovedi un soţ bun pentru Daisy, în timp, soţia mea îşi va schimba părerea. Este o femeie inteligenţă.

Swift părea tulburat în continuare.

— Domnule… Mâna i se încleştă pe toartă. Privea fix cana din faţa lui.

Marcus. Se opri din mestecat. Instinctul îi spunea că ceva nu era în regulă. *La naiba,* îşi spuse. *Chiar tot ce este legat de familia Bowman trebuie să fie neapărat complicat?*

— Ce-ai spune despre un bărbat care şi-a clădit viaţa pe o minciună?… Iar viaţa aceasta a devenit mult mai bună decât ar fi putut să fie cea adevărată?

Marcus reîncepu să mestece. Făcu o pauză să bea din cana cu bere.

— Totul este bazat pe o minciună? întrebă el într-un sfârşit.

— Da.

— Bărbatul acesta a furat bunurile cuiva? l-a

cauzat cuiva un rău fizic sau emoţional?

— Nu. Swift îl privea direct în ochi. Dar a avut nişte încurcături cu legea.

Marcus se simţea ceva mai bine. Ştia din experienţă că nici cei mai buni dintre bărbaţi nu puteau evita, ocazional, unele probleme legale. Poate că Swift fusese atras într-o afacere discutabilă, sau comisese o indiscreţie de tinereţe care ieşise la iveală după mulţi ani.

Bineînţeles că Marcus nu putea trata cu uşurinţă chestiunile legate de onoare, iar vestea că viitorul lui cumnat avusese de-a face cu legea nu-l bucura. Pe de altă parte, Swift părea un om bun, de caracter. Iar Marcus ajunsese chiar să-l placă.

— Ar trebui să aflu mai multe amănunte. Nu-mi poţi spune şi altceva?

Swift clătină din cap:

— Îmi pare rău. Aş fi vrut să pot.

— Nici dacă îţi dau cuvântul că nu-ţi voi trăda încrederea?

— Nu, şopti Swift. Îmi pare sincer rău.

Marcus oftă şi se sprijini de spătarul scaunului.

— Nu pot rezolva sau media probleme pe care nu le cunosc bine. Pe de altă parte, cred că orice om merită o a doua şansă. Şi sunt dispus să judec un om după ce a devenit şi nu după ce a fost cândva. Acestea fiind spuse… vreau să-mi promiţi ceva.

— Da, domnule?

— Îi vei spune totul lui Daisy înainte de căsătorie. Adevărul întreg. Iar ea va hotărî dacă vrea să meargă mai departe. Nu o vei lua de soţie până ce nu-i vei mărturisi totul, fără să ascunzi ceva.

Swift nici nu clipi:

— Ai cuvântul meu.

— Bine. Marcus îi făcu semn servitoarei să vină la masa lor

După toate astea simţea nevoia să bea ceva mai tare decât berea.

CAPITOLUL 14

Casa părea anormal de liniştită, acum că Westcliff şi Matthew erau plecaţi la Bristol. Spre uşurarea lui Daisy şi Lillianr Westcliff aranjase ca părinţii lor să facă o plimbare de plăcere până la Stratford-on-Avon, împreună cu o altă familie. Aveau să ia parte la banchete, să asiste la reprezentaţii de teatru şi evenimente muzicale, toate făcând parte din festivalul care celebra două sute optzeci de ani de la naşterea lui Shakespeare. Pentru Daisy rămânea un mister cum de reuşise Westcliff să-i convingă să meargă.

— Pe mama şi pe tata nu-i interesează deloc opera Bardului, îi spuse Daisy lui Lillian în timp ce priveau caleaşca îndepărtându-se. Şi nu pot să cred că tata a ales festivalul în detrimentul Bristolului.

— Westcliff nu avea nici cea mai mică intenţie să-l lase pe tata să-i însoţească, zâmbi Lillian.

— De ce? Doar este afacerea lui!

— Da, dar când vine vorba de negocieri

limbajul tatii nu le este pe plac britanicilor. Aşa că nu ajung prea lesne la o înţelegere. Westcliff a aranjat călătoria într-un timp atât de scurt, încât tata nu a mai avut timp să obiecteze. Iar după ce i-a înşirat mamei toate familiile bune care urmau să vină şi ele la festival, tata chiar că nu a mai avut nicio şansă.

— Îmi imaginez că Westcliff şi domnul Swift se vor descurca bine la Bristol, zise Daisy.

— Fără îndoială, spuse Lillian.

De când nu le mai aveau pe prietenele lor drept tampon, cele două surori îşi cântăreau cu atenţie fiecare cuvânt pe care şi-l adresau. Lui Daisy nu-i plăcea acest lucru. Fuseseră mereu foarte sincere una cu alta. Acum evitau cu grijă anumite Subiecte.

Lillian n-o întrebase pe Daisy dacă se culcase cu Matthew. De fapt, Lillian nu părea prea dornică să discute despre el. N-o întrebase pe Daisy nici cum de se sfârşise brusc idila cu lordul Llandrindon, nici de ce pe Daisy n-o interesa deloc să se întoarcă la Londra, deşi sezonul era în toi.

Nici Daisy nu ţinea neapărat să discute despre aceste subiecte. În ciuda asigurărilor lui Matthew, era neliniştită, nesigură, şi ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era o ceartă cu sora ei.:

Se concentrau asupra lui Merritt, o ţineau pe rând în braţe, tot pe rând o schimbau, o îmbăiau, ca pe o păpuşă. Deşi avea două bone care să se ocupe de Merritt, Lillian nu se îndura să le-o încredinţeze. Îi plăcea să stea cu copilul ei.

Înainte, de a pleca, Mercedes o avertizase să nu-şi obişnuiască fetiţa numai în braţe.

— N-o răsfăţa, îi spusese ea lui Lillian. N-o să mai vrea decât în braţe.

Lillian îi răspunsese că la Stony Manor erau o mulţime de braţe care s-o ţină pe Merritt…

— Vreau ca ea nu aibă copilăria noastră, îi spusese mai târziu lui Daisy, în timp ce împingea căruciorul prin grădină. Singurele amintiri pe care le am legate de părinţii noştri sunt cu mama care se îmbrăca pentru a ieşi la cină sau cu ea intrând în biroul tatii ca să-i spună ultima noastră năzbâtie. Şi pedepsele.

— Îţi aminteşti cum ţipa mama când mergeam cu rolele şi dădeam peste oameni?

— Doar dacă era vreun membru al familiei Astor nu era nicio problemă.

— Sau când gemenii s-au ocupat de grădina de legume iar noi am scos toţi cartofii, înainte de vreme…

— Sau când mergeam la pescuit în Long Island…

— Cine ar fi zis atunci, spuse Daisy, că tu te vei mărita cu un nobil englez, iar eu… voi rămâne fată bătrână?

— Nu vorbi prostii, spuse încet Lillian. N-o să rămâi fată bătrână.

A fost singura referire la relaţia ei cu Matthew Swift. Daisy înţelese că Lillian nu voia cu niciun preţ să se despartă de ea. Iar dacă asta însemna să-l accepte pe Matthew Swift în familie, avea să o facă şi pe asta. Daisy ştia că surorii ei îi era extrem de greu să-şi schimbe opiniile. Ar fi vrut să întindă braţele şi să o îmbrăţişeze. În loc de asta, apucă mânerele căruciorului:

— E rândul meu să împing.

Daisy continuă şirul amintirilor:

— Mai ştii când am răsturnat barca pe lac?

— Cu guvernanta înăuntru, adăugă Lillian şi izbucniră amândouă în râs.

Familia Bowman s-a întors prima, sâmbătă. După cum era de aşteptat, festivalul Shakespeare fusese o adevărată tortură pentru Thotnas.

— Unde este Swift? întrebă în clipa în care intră în conac. Unde este Westcliff? Vreau să ştiu cum au decurs negocierile.

— Nu s-au întors încă, îi răspunse Lillian, întâmpinându-l în holul de la intrare. Îl privi mustrătoare pe tatăl ei. Nu mă întrebi cum mă simt? Nu vrei să ştii ce face copilul?

— Văd şi singur că eşti bine, replică Bowman. Presupun că şi copilul este, altfel m-ai fi informat deja. Când trebuie să se întoarcă Swift şi Westcliff?

— Dintr-o clipă într-alta.

Cei doi întârziau însă, probabil din cauza dificultăţilor inerente călătoriilor făcute

primăvara. Vremea era imprevizibilă, drumurile de ţară aveau nevoie acută de reparaţii, trăsurile se stricau, iar caii se răneau adesea.

Era deja seară, iar Westcliff şi Swift nu ajunseseră; Lillian hotărî să se aşeze la masă, altfel riscau să-l supere pe bucătar.

Nu erau foarte mulţi: doar membrii familiei şi alte două familii, printre care vicarul şi soţia lui. Pe la mijlocul cinei, un servitor se apropie de Lillian şi îi şopti ceva. Ea zâmbi şi se îmbujoră. Cu ochii strălucind, îi anunţă pe ceilalţi că Westcliff sosise şi că avea să li se alăture curând.

Daisy reuşi să rămână calmă. Faţa ei nu trăda nicio emoţie, de parcă ar fi fost o mască. Inima îi bătea însă cu putere. Îşi dădu seama că tacâmurile îi tremurau în mâini, aşa că le aşeză pe masă şi îşi încrucişă mâinile în poală. Era doar pe jumătate atentă la conversaţie. Ochii îi erau aţintiţi pe uşă.

Cei doi bărbaţi îşi făcură apariţia, după ce se spălaseră şi-şi schimbaseră hainele. Inima lui Daisy bătea să-i sară din piept.

Matthew îi privi pe toţi şi făcu o plecăciune,

asemenea lui Westcliff. Arătau bine, nu păreau deloc obosiţi după călătorie. Ai fi zis că lipsiseră şapte minute, nu şapte zile.

Înainte să-şi ocupe locul în capul mesei, Westcliff se apropie de Lillian. Deşi nu era adeptul manifestărilor publice, el luă faţa soţiei lui între mâini şi o sărută apăsat pe gură, uimindu-i pe toţi, dar mai ales pe Lillian. Ea roşi şi murmură ceva despre prezenţa vicarului, făcându-l pe Westcliff să râdă.

Între timp Swift se aşeză pe scaunul gol de lângă Daisy.

— Domnişoară Bowman, spuse el încet.

Daisy nu reuşea să articuleze niciun cuvânt. Ridică privirea spre el şi simţi un val de căldură cuprinzând-o. Trebuia să-şi ia privirea de la el, altfel era în pericol să facă o prostie. Era însă foarte conştientă de trupul lui, lângă ea.

Westcliff şi Matthew povesteau cum li se împotmolise trăsura în noroi. Din fericire fuseseră ajutaţi de un fermier care trecea pe acolo, într-o căruţă trasă de un bou. În timp ce încercau să

despotmolească trăsura fuseseră acoperiţi de noroi din cap până în picioare.

Conversaţia avu apoi ca subiect festivalul Shakespeare, iar Thomas Bowman începu să le povestească vizita făcută la Stratford-on-Avon. Matthew îi puse câteva întrebări, părând foarte absorbit de discuţie.

Deodată Daisy îi simţi mâna alunecând pe sub masă, în poală ei. Degetele lui le cuprinseră pe ale ei. În tot acest timp, el lua parte la conversaţie, vorbea şi zâmbea. Cu mâna rămasă liberă; ea ridică paharul şi-l apropie de buze. Luă o înghiţitură, apoi încă una şi aproape se înecă simţind cum se juca cu degetele ei.

Continuând să nu o privească deloc, Matthew îi strecură uşor ceva pe deget. Îşi retrase mâna când un servitor se apropie să le umple păhărele;

Daisy îşi privi mâna, clipind la vederea safirului galben înconjurat de mici diamante rotunde. Îşi feri faţa pentru ca ceilalţi să nu o vadă roşind de plăcere.

— Îţi place? şopti Matthew.

— Oh, da.

Doar atât şi-au spus în timpul cinei. Aveau multe să-şi spună, dar în intimitate. Daisy se gândea cu groază că urma ritualul vinului de Porto şi al ceaiului. Răsuflă uşurată când ceilalţi, inclusiv tatăl ei, îşi exprimară dorinţa de a se retrage devreme. Vicarul şi soţia lui erau şi ei gata de plecare, aşa că grupul se dispersă curând.

La ieşirea din salon, Matthew merse alături de Daisy şi îi murmură:

— Va trebui să escaladez zidul sau laşi uşa deschisă, mai târziu?

— Poţi folosi uşa, îi răspunse Daisy.

— Slavă Domnului!

Cam o oră mai târziu, Matthew apăsa cu grijă clanţa uşii ei. Camera mică era luminată doar de o singură luminare, aflată la capul patului.

Daisy era în pat, citea. Avea părul împletit într-o coadă care îi cobora pe un umăr. Era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte albă, cu o lucrătură complicată în partea din faţă. Părea atât de curată, de inocentă, că Matthew se simţi uşor

vinovat că venise acum, când dorinţa îi fremăta în vene. Când ea îşi ridică ochii din carte, îl atrase în mod irezistibil.

Daisy lăsă cartea deoparte. Pielea îi părea rece, ca de fildeş. Ar fi vrut să o încălzească cu mâinile lui.

Ea zâmbi, parcă citindu-i gândurile. Când dădu cearşaful deoparte, safirul galben îi străluci pe deget. Matthew îi ascultă chemarea şi veni lângă ea.

Rămase pe marginea patului, privind-o excitat cum îşi desfăcea şnurul cămăşii de noapte. Ea se urcă în poala lui cu agilitatea unei pisici. Aroma pielii ei îi invadă nările.

Îi puse mâinile în jurul gâtului şi spuse:

— Mi-a fost dor de tine.

Cu palmele deschise îi urmărea conturul trupului, curbele delicate, talia subţire, sânii fermi.

— Şi mie.

Daisy se juca cu degetele prin părul lui, făcându-l să simtă valuri de plăcere. Îl tachină:

— Te-ai întâlnit cu multe femei la Bristol? Westcliff a pomenit ceva de un dineu şi de o serată oferite de gazda voastră…

— Nu am dat atenţie nici unei femei. Lui Matthew îi era greu de-acum să mai gândească limpede. Tu eşti singura femeie pe care am dorit-o vreodată.

— Şi totuşi n-ai fost mereu singur, în trecut, zise ea atingându-i uşor vârful nasului cu nasul ei.

— Nu, recunoscu Matthew. Închise ochii când simţi răsuflarea ei fierbinte pe piele. Nu ştii cât de singur mă simţeam, când îmi doream ca tu să fi fost în locul femeii pe care o ţineam în braţe. După ce

— Am părăsit New York-ul, am înţeles că toate femeile cu care am fost în trecut îţi semănau, într-un fel. Una avea ochii tăi, altă avea braţele tale, alta părul tău… Am crezut că îmi voi petrece viaţa întreagă căutând-o pe cea care să-mi amintească de tine. Credeam…

Nu-l lăsă să-şi ducă mărturisirea până la capăt. Gura ei se lipi de a lui, buzele i se

desfăcură. Nu avea nevoie de o altă invitaţie pentru a o săruta. Puse stăpânire pe gura ei, explorând-o cu limba, tot mai adânc. Cu frecare respiraţie, formele moi ale sânilor ei se atingeau de pieptul lui.

El o lăsă uşor pe spate şi începu să desfacă nasturii cămăşii de noapte. Ea îl ajută lăsându-se pe o parte, ca să o poată trage pe deasupra capului. În fiecare mişcare avea o graţie care îi făcea sângele să pulseze în vene. Daisy rămase goală în faţa lui, sfioasă, în lumina lumânărilor. Matthew nu o pierdu deloc din ochi în timp ce se dezbrăca.

Se întinse lângă ea şi începu să o mângâie pe umeri, pe gât, făcând-o să uite încet-încet de timiditate. Treptat, fierbinţeala trupului lui se transferă şi asupra ei. Pielea părea să-i ia foc cu fiecare atingere de-a lui. Se lipi şi mai tare de el, gemând. Matthew îşi duse degetul la buze, făcându-i semn spre fereastra deschisă. Puteau fi auziţi.

Buzele lui îşi croiră drum spre sânii ei. Se

jucă cu sfârcurile până ce acestea se întăriră.

Într-un sfârşit, Daisy se întoarse şi îşi îngropă faţa în aşternut:

— Nu pot, zise ea tremurând. N-am cum să nu scot niciun sunet.

Matthew râse încetişor şi o sărută pe spate.

— Să ştii că n-am de gând să mă opresc, îi murmură şi o întoarse cu faţa spre el. Doar gândeşte-te ce s-ar întâmpla dacă am fi prinşi.

— Matthew, te rog…

— Şşt. Îşi lăsă limba să-i mângâie corpul, fără restricţii. Daisy îşi încleştă degetele în saltea, ca o pisică. Matthew îi şoptea vorbe de alint, promisiuni, dăruindu-i gura lui din când în când, ca să o facă să tacă. Când dorinţa deveni de nesuportat pentru amândoi, se lăsă peste ea, potrivindu-se între coapsele ei desfăcute.

Trupul i se tensionă când îl simţi înăuntrul ei, atât de intim… începu să geamă, căutând să-şi potrivească ritmul cu al lui.

— Aşa, ţine-mă strâns, îi şopti Matthew. I se încredinţă complet, pătrunzând-o tot mai adânc,

pradă unui extaz cum nu mai cunoscuse până atunci. Ea îi anticipa fiecare mişcare, oferindu-i exact ce îşi dorea, amplificând plăcerea.

Daisy îşi acoperi din nou gura cu mâna. Matthew îi apucă încheietura şi îi trase mâna deoparte. Îi deschise gura cu gura lui, explorând-o cu limba. Tremurul ei puternic îl aduse la orgasm, cu un geamăt surd.

După ce ultimele pulsaţii se domoliră, Matthew se simţi cuprins de o letargie cum nu mai cunoscuse până atunci. Numai gândul că o putea strivi pe Daisy îl făcu să se lase pe o parte. Ea scoase un mormăit de nemulţumire şi întinse mâna spre el, căutând căldura trupului lui. El o ajută să se cuibărească în scobitura braţului şi reuşi cumva să tragă cearşaful astfel, încât să-i acopere pe amândoi.

Tentaţia de a adormi era copleşitoare, dar Matthew nu putea să facă asta. Nu era sigur că se va putea trezi înainte ca servitoarea să vină să cureţe şemineul, dimineaţa.

— Trebuie să plec, îi şopti.

— Rămâi. Se întoarse cu faţa spre el, atingându-i în joacă pieptul cu vârful nasului. Rămâi toată noaptea. Rămâi pentru totdeauna.

El îi zâmbi şi o sărută pe tâmplă.

— Ştii că aşa aş face. Dar nu cred, că familia ta ar fi prea încântată să afle că te-am corupt înainte de logodnă.

— „Corupt” nu mi se pare cuvântul potrivit.

— Dar acesta este adevărul, zise Matthew.

Daisy zâmbi.

— Înseamnă că va trebui să mă mărit cu tine, totuşi. Ce ironie! Va fi pentru prima oară când îi voi face pe plac tatălui meu.

Matthew o trase pe Daisy şi mai aproape de el. Îl ştia prea bine pe Bowman, era familiarizat cu accesele lui de mânie, cu standardele înalte pe care le impunea tuturor. Înţelegea însă şi cum reuşise să clădească din nimic o avere imensă, ce sacrificii trebuise să facă. Bowman înlăturase orice stătuse în calea împlinirii scopurilor lui. Inclusiv apropierea de soţia şi de copiii lui.

— Tu eşti cea mai mare realizare a lui, îi şopti

lui Daisy în păr. Cândva îşi va da seama de asta.

Îşi dădu seama că zâmbea.

— Mă îndoiesc. Dar e drăguţ din partea ta să spui asta. Nu trebuie să-ţi faci griji. M-am împăcat demult cu felul lui de a fi.

Încă o dată, Matthew se simţi copleşit de sentimentele lui pentru Daisy. Ar fi vrut să poată face în aşa fel încât ea să fie fericită mereu.

— Spune-mi ce-ţi doreşti, îi şopti el. O să fac tot ce pot ca dorinţele să ţi se împlinească. Doar spune-mi.

Daisy se întinse leneş. Îi atinse buzele cu vârfurile degetelor.

— Vreau să ştiu care a fost dorinţa pe care ţi-ai pus-o la fântână.

— Asta e tot? îi zâmbi. Am vrut ca tu să-ţi găseşti un bărbat care să te dorească aşa cum te doresc eu. Dar ştiam că nu va fi aşa.

Ea se ridică pentru a-l privi:

— De ce nu?

— Pentru că nimeni nu te-ar putea dori aşa ca mine. Dar dorinţa ta care a fost? o întrebă el

trecându-şi degetele prin părul ei.

— Să găsesc bărbatul potrivit cu care să mă mărit. Zâmbetul ei plin de tandreţe făcu ca inima lui să se oprească în loc. Şi atunci ai apărut tu.

CAPITOLUL 15

După un somn care a durat mai mult decât de obicei, Matthew a coborât ia parter. Servitorii curăţau podelele şi covoarele, înlocuiau luminările din candelabre, lustruiau argintăria.

Matthew se apropie de camera unde se servea micul dejun. O servitoare se oferi să-i aducă tava pe terasă, dacă dorea. Pentru că ziua se anunţa frumoasă Matthew acceptă pe loc oferta.

Se aşeză la una dintre mese, privind la iepurii cenuşii care săreau pe pajiştea îngrijită.

Contemplarea tăcută i-a fost întreruptă de sunetul uşilor care se deschideau. Bănui că era servitoarea care îi aducea micul dejun. Ridică privirea şi o văzu pe Lillian Bowman. După expresia ei ştiu că Westcliff îi povestise totul, inclusiv că o sedusese pe Daisy.

Se părea totuşi că Westcliff avusese o influenţă binefăcătoare asupra ei; Lillian nu părea fericită, bineînţeles că nu… Dar nici nu se apropia

de el ţinând în mână un topor.

Încă.

Lillian îi făcu semn să rămână, aşezat. El se ridică, oricum.

Ea încercă să-şi controleze vocea:

— Nu trebuie să mă priveşti de parcă aş fi plaga din Egipt. Uneori sunt capabilă şi de conversaţii raţionale. Putem discuta ceva?

Se aşeză înainte ca el să apuce să-i tragă scaunul.

Matthew se aşeză şi el şi a aştepta să vorbească. Zâmbi chiar, în ciuda atmosferei tensionate. Văzuse adesea aceeaşi expresie pe chipul lui Thomas Bowman. Lillian era obişnuită ca totul să iasă aşa cum dorea ea, dar ştia prea bine că ţipetele nu ar fi servit la nimic.

— Ştim prea bine amândoi, zise Lillian, că deşi nu pot să împiedic această căsătorie nenorocită, pot să fac în aşa fel încât situaţia să devină foarte neplăcută, pentru toţi. Şi mai ales pentru tine.

— Sunt conştient de asta. Răspunsul lui

Matthew era lipsit de orice urmă de sarcasm. Oricare ar fi fost părerea lui despre Lillian, ştia că îşi iubea mult sora.

— Hai să nu ne ascundem după degete. Vreau să purtăm o discuţie ca de la bărbat la bărbat.

Matthew zâmbi.

— Prea bine. Şi eu vreau acelaşi lucru. Îi trecu prin minte că era chiar posibil să ajungă să o placă pe Lillian. Măcar cu ea ştiai oricând cum stăteai.

— Singurul motiv pentru care te voi tolera ca şi cumnat, continuă Lillian, este că soţul meu are o părere bună despre tine. Iar eu ţin cont de opinia lui. Deşi nici el nu este infailibil.

— Cred că este pentru prima oară când aud o asemenea remarcă la adresa lui Westcliff.

— Ei bine… Lillian îl surprinse cu un zâmbet timid. De aceea s-a însurat cu mine. Trebuia ca cineva să-l trateze aşa, ca pe un muritor, după atâta adulaţie. Ochii ei negri întâlniră privirea lui cercetătoare. Westcliff m-a rugat să încerc să fiu imparţială. Nu mi-e uşor, atâta vreme cât este

vorba de viitorul surorii mele.

— Doamnă, spuse Matthew, dacă te-aş putea asigura în vreun fel…

— Nu e cazul. Lasă-mă să-ţi spun ce am de spus, mai întâi.

Matthew rămase tăcut.

— Pentru mine, tu eşti întruchiparea a tot ce este mai rău în tatăl meu. Răceală, ambiţie, egoism. Numai că tu eşti chiar mai rău, pentru că poţi disimula aşa cum tată nu reuşeşte să o facă. Eşti ceea ce ar fi devenit tata dacă ar fi arătat la fel de bine ca tine şi dacă ar fi fost ceva mai sofisticat. Cucerindu-te pe tine, cred că Daisy simte cumva că l-a înfrânt pe tata. Se încruntă. Sora mea i-a iubit dintotdeauna pe cei pe care nimeni nu-i socoteşte demni de dragoste… abandonaţii, neadaptaţii. Dacă iubeşte pe cineva, îl primeşte mereu cu braţele deschise, indiferent de câte ori ar fi dezamăgit-o. Dar tu nu vei aprecia asta, aşa cum nu a făcut-o nici tata. Vei lua ceea ce-ţi doreşti şi îi vei da atât de puţin în loc! Iar când o vei răni, în mod inevitabil, eu te voi

aştepta. Te omor, să ştii. Te fac bucăţi, până când nu te va mai recunoaşte nimeni.

— Mulţumesc pentru imparţialitate, îi zise Matthew. Îi respecta onestitatea brutală. Îţi pot răspunde la fel de sincer?

— Sper că o vei face.

— Nu mă cunoşti într-atât de bine încât să ştii în ce măsură semăn cu tatăl tău. Nu este o crimă să fii ambiţios, mai ales când ai pornit de la zero. Şi nu uita că sunt din Boston. Ceea ce înseamnă că numi dezvălui uşor emoţiile. În ceea ce priveşte egoismul, nu sunt eu în măsură să judec câte am făcut pentru alţii. Dar al naibii să fiu dacă o să-ţi înşir acum toate faptele mele bune, doar ca să-ţi câştig simpatia. O privi cu răceală. Căsătoria va avea loc, indiferent de părerea ta. Pentru că amândoi ne dorim asta, şi eu şi Daisy. Aşa că nu am niciun motiv să te mint. Ţi-aş putea spune că nu-mi pasă câtuşi de puţin de Daisy şi tot aş obţine ceea ce vreau. Adevărul este că sunt îndrăgostit de ea. De mult timp, chiar.

— Ai iubit-o în secret? îl întrebă Lillian,

sceptică. Ce convenabil!

— Am putea să râu o numim chiar iubire. Tot ce ştiu este că de mult o… prefer.

— *O preferi?* Lillian părea scandalizată. După câteva momente pufni în râs. Doamne, chiar eşti din Boston!

— Indiferent dacă mă crezi sau nu, murmură Matthew, nu eu am ales să simt asta. Şi pentru ea ar fi fost mai bine să găsească pe altcineva. Dumnezeu ştie că nu ţineam neapărat să mă înrudesc cu familia Bowman!

— Touché. Lillian continua să zâmbească, sprijinindu-şi bărbia în palmă. Brusc, îl întrebă: cum de un Swift din Boston spune că a pornit de la zero? Eu ştiam că provii dintr-o familie înstărită.

La naiba, chiar că era inteligentă! îşi dădu seama că avusese o scăpare. Matthew îi răspunse:

— Marea lor majoritate sunt înstăriţi. Eu sunt proverbialul verişor sărac care a fost obligat să înveţe o meserie.

Ea ridică uşor sprâncenele a mirare:

— Iar rudele tale bogate au permis ca ruda

lor să se zbată în neagră sărăcie?

— Este o uşoară exagerare. Dar nu are rost să vorbim atât despre mine. Altul este subiectul discuţiei noastre.

— Cred că am atins deja subiectul, domnule Swift. Lillian se ridică în picioare, obligându-i astfel pe Matthew să se ridice la rândul lui. Încă ceva. Crezi că Daisy va fi fericită la New York?

— Nu, spuse Matthew. Surprinse mirarea din privirea ei. Este evident că tu şi prietenele ei sunteţi esenţiale fericirii ei.

— Atunci… Ai fi dispus să te stabileşti aici? în ciuda obiecţiilor tatălui meu?

— Da, dacă asta este ceea ce-şi doreşte Daisy. Nu mă tem de reacţia tatălui tău. Şi nu sunt o marionetă. Faptul că lucrez pentru el nu înseamnă că am renunţat la propria judecată sau la voinţa mea. Pot oricând să-mi găsesc o slujbă bine plătită în Anglia, fie că sunt sau nu angajatul lui *Bowman Enterprises.*

— Nici nu-ţi imaginezi cât sunt de tentată să te cred.

— Ăsta înseamnă că…?

— Înseamnă că voi încerca să mă port frumos cu tine.

— De când? o întrebă el.

— De săptămâna viitoare, poate.

— Abia aştept, murmură Matthew reluându-şi locul după plecarea ei.

După cum era de aşteptat, Mercedes nu primi prea bine vestea logodnei lui Daisy cu Matthew Swift. După ce prima ei fiică reuşise o alianţă atât de strălucită, ea sperase acelaşi lucru şi pentru cea de-a doua. Pentru Mercedes nu conta prea mult faptul că Matthew Swift urma să facă avere ocupându-se de afacerile lor de pe două continente. Conta chiar mai puţin faptul că Daisy găsise un bărbat care să-i accepte excentricităţile.

— Cui îi pasă că ştie să facă bani? mormăise Mercedes către fiicele ei pe când stăteau în salon.

Manhattanville este plin de tineri întreprinzători cu mari averi. De ce-am mai venit aici, atunci? Nu ca să găsim un gentleman englez? Aş fi vrut, Daisy, ca tu să fi reuşit să găseşti un

bărbat rafinat, de familie.

Lillian, care îşi hrănea copilul, îi răspunse ironic:

— Chiar dacă s-ar fi măritat cu ducele Luxemburgului nu ar fi schimbat faptul că nu provenim dintr-o familie cu tradiţie şi că bunica – Dumnezeu s-o odihnească – era spălătoreasă. Nu ţi se pare excesivă această preocupare pentru nobilime? Hai să ne bucurăm cu toţii pentru Daisy.

Mercedes era indignată:

— Nici tu nu-l placi pe Swift. Aici ne asemănăm.

— Nu, recunoscu Lillian franc… Dar oricât mi-ar fi de greu să recunosc, noi două suntem în minoritate. Pe Swift îl place toată lumea din emisfera nordică, inclusiv Westcliff şi prietenii lui, prietenele mele, servitorii şi vecinele.

— Exagerezi.

— …Copiii, animalele şi majoritatea plantelor, sfârşi Lillian fraza. Iar dacă legumele ar putea vorbi ţi-ar spune şi ele cât de mult îl plac.

Daisy, care stătea la fereastră, adăugă

zâmbind:

— Farmecul lui nu se extinde şi la păsări. Are o problemă cu gâştele. Zâmbetul îl deveni misterios. Îţi mulţumesc că eşti atât de înţelegătoare, Lillian. Mă aşteptam la un adevărat scandal.

Sora mai mare oftă.

— Am înţeles că mi-ar fi mai uşor să împing cu vârful nasului un bob de mazăre, de aici şi până la Londra, decât să mă pun în calea căsătoriei voastre. Şi-apoi eşti mai aproape de mine dacă locuieşti în Bristol decât dacă ai fi stat în Thurso, cu lordul Llandrindon.

Pe Mercedes aproape o bufni plânsul în auzul numelui Llandrindon.

— Se spune că priveliştile sunt minunate în Thurso. Iar istoria vikingilor este atât de interesantă! Mi-ar fi plăcut să aflu mai multe despre ei.

Lillian îi răspunse:

— De când eşti atât de interesată de nişte păgâni războinici cu acoperămintele acelea

caraghioase?

Daisy ridică ochii din carte:

— Iar vorbiţi despre bunica?

Mercedes le privi pe amândouă:

— Se pare că nu am de ales. Trebuie să accept cu graţie această căsătorie. Mă voi consola cu gândul că de data aceasta am timp să organizez nunta aşa cum se cuvine. Nu-i iertase pe Westcliff şi Lillian care fugiseră să se căsătorească la Gretna Green, lipsind-o de plăcerea organizării unor festivităţi grandioase, aşa cum visase.

Lillian îi zâmbi lui Daisy:

— Nu te invidiez deloc, draga mea.

— Nu va fi plăcut, îl avertiză ceva mai târziu Daisy pe Matthew. Stăteau amândoi pe malul lacului morii aflate destul de departe, spre marginea satului.

Ceremonia va avea un unic scop: ca toată lumea să afle cine este familia Bowman.

— Numai Bowman? o întrebă el. Eu nu contez?

— Oh, mirele este cel mai neimportant din

toată nunta, răspunse ea veselă.

Voia să-i amuze pe Matthew dar nu reuşi. El se uita fix spre apă, cu o expresie distantă.

Moara cu roata ei de aproape patru metri diametru fusese abandonată pentru una aflată mai aproape de Stony Cross. Păstra încă un farmec aparte, sporit de frumuseţea peisajului.

În timp ce Matthew arunca undiţa în apă, cu mişcări de expert, Daisy se juca cu picioarele în apă.

Îl privi pe Matthew şi simţi că îl preocupa ceva. Avea un profil puternic, nasul drept, buzele bine conturate, o bărbie severă, dar perfectă. Îi făcea plăcere să-l privească atunci când era relaxat, cu cămaşa udă pe alocuri, cu pantalonii plini de frunze uscate şi cu părul răvăşit, căzându-i pe frunte.

În Matthew sălăşluia o dualitate fascinantă pe care ea nu o mai întâlnise la un alt bărbat. Acum era afaceristul agresiv, cu privire ageră, atent la cifre, pentru ca imediat mai apoi să devină amantul tandru şi înţelegător care se dezbăra de

cinism ca de o haină veche şi intra cu ea în polemici despre mitologie sau despre leguma preferată de Thomas Jefferson. (Daisy era convinsă că era mazărea, în timp ce el susţinea cauza roşiilor).

Aveau lungi discuţii pe subiecte ca politica sau istoria. Pentru un om care provenea dintr-o familie atât de conservatoare, avea o neobişnuită deschidere faţă de reforme. De obicei, în escaladarea scării sociale oamenii de afaceri îi uitau pe cei pe care îi lăsau în urmă. Daisy considera că el dădea dovadă de caracter atunci când nu-i uită pe cei mai puţini norocoşi decât el.

Începuseră să-şi facă planuri de viitor: urmau să găsească o casă în Bristol, suficient de mare, pentru a primi lume în vizită. Matthew insista ca locuinţa să aibă vedere la mare, o bibliotecă pentru cărţile lui Daisy şi – adăugase el grav – un gard înalt, ca nimeni să nu-i vadă atunci când făceau dragoste în grădină.

Stăpâna propriei case… Daisy nu se mai gândise până atunci la asta. Ideea că putea să

aranjeze totul după placul ei, într-o casă aşa cum îşi dorea, i se părea deodată foarte atrăgătoare.

Şi totuşi comunicarea dintre ei lăsa de dorit. Deşi Matthew părea dispus să-i spună totul, Daisy simţea că adesea el rămânea inaccesibil. Uneori, conversaţia cu el, care părea o plimbare plăcută într-un decor minunat, se sfârşea brusc într-un zid.

Când îl întrebase despre trecutul lui, Matthew făcuse nişte referiri vagi la Massachusetts şi copilăria petrecută la Charles River. Nu-i dăduse nicio informaţie despre familia lui. Nu-i spusese nici măcar câţi din familia lui aveau să ia parte la căsătorie. Cu siguranţă nu avea cum să nu-şi invite familia.

Părea că existenţa lui Matthew începuse în ziua în care devenise angajatul tatălui ei, la douăzeci de ani. Daisy ar fi vrut să-i descifreze toate secretele. Relaţia lor părea desprinsă din teoriile lui Hegel… ceva care se transformă în permanenţă în altceva, fără a se desăvârşi vreodată.

Revenind cu picioarele pe pământ, Daisy se hotărî să-i recapete atenţia:

— Nu trebuie neapărat să fie o ceremonie fastuoasă. Putem apela la metoda clasică. Îi oferi în schimb tatii o vacă şi asta este. Mai există şi varianta practicată în Grecia antică: îmi tai părul şi i-l ofer zeiţei Artemis, după care urmează ritualul băii într-un râu sacru…

Se trezi întinsă pe spate, cu Matthew deasupra ei. Lăsase undiţa deoparte şi o privea jucăuş:

— Mă mai gândesc la varianta cu vaca. Dar refuz categoric să mă însor cu o mireasă cheală.

Lui Daisy îi făcea plăcere apăsarea trupului lui. Mirosul ierbii şi al florilor îi învăluia.

— Cum rămâne cu ritualul băii?

— Asta se poate. De fapt… degetele îi alunecară până la nasturii rochiei ei. Cred că ar trebui să exersezi. Te ajut eu.

Daisy se zbătea în joacă:

— Acesta nu este un râu sacru! Este un amărât de lac de moară!

Matthew persevera însă, râzând de eforturile ei de a se elibera din strânsoare. Îi ridică fusta până în talie. Făcând o concesie căldurii de afară, Daisy ieşise fără să poarte corset. Se rostogoliră amândoi, îmbrăţişaţi. Lumea se rotea odată cu ei.

El reuşi să-i tragă bluza peste cap.

— Matthew, protestă ea.

El aruncă cât colo cămaşa şi o ridică de subraţ. Pulsul i se acceleră la vederea sfârcurilor ei rozalii.

— Lasă-mă jos, insistă ea, roşind sub privirile lui lacome. Deşi făcuseră dragoste, era încă suficient de inocentă să nu se simtă în largul ei în aer liber.

Matthew o ascultă şi o lăsă uşor în jos până ce gura lui îi cuprinse un sfârc.

— Nu, nu asta am vrut… Eu… *Oh…*

Îşi folosea şi dinţii şi limba, jucându-se, mângâind-o. După ce îi scoase şi celelalte veşminte, reîncepu să o sărute. Ea întinse mâinile spre cămaşa lui, încercând să o descheie. Nu reuşea din cauza agitaţiei care pusese stăpânire

pe ea.

Matthew o ajută, după care îşi lipi pieptul gol de ea. Atingerea ei făcu să-i dispară din minte orice gând coerent. Daisy îl înlănţui cu braţele şi-şi zdrobi gura de-a lui, într-un sărut pasional.

Deschise ochii, surprinsă, pentru că îl auzi râzând:

— Ai răbdare, iubito, îi şopti. Hai să nu ne grăbim de data asta.

— De ce? întrebă ea. Îşi atinse centrul buzei superioare cu vârful limbii şi-şi coborî pleoapele.

Vocea lui devenise aspră.

— Pentru că vei avea parte de mai multă plăcere.

— Dar nu am nevoie! N-aş putea suporta mai multă!

Matthew zâmbi şi o trase şi mai aproape. Vârful limbii lui îi atinse buza inferioară şi rămase acolo preţ de câteva secunde fierbinţi, făcând-o să respire sacadat.

O lăsă uşor pe pământ, pe cămaşa lui. Aceasta păstra mirosul familiar al pielii lui. Închise

ochii în timp ce el se lăsa deasupra ei. Îşi desfăcuse partea de sus a pantalonilor, al căror material se freca uşor de picioarele ei. Excitată de senzaţia trupului ei complet gol lângă trupul lui, pe jumătate îmbrăcat, Daisy îşi desfăcu coapsele.

— Vreau să fac parte din tine, îi şopti el. Vreau să fiu mereu cu tine.

— Da, da. Încerca să-l reţină cu toate puterile, înlănţuindu-l cu braţele şi cu picioarele.

El o pătrunse uşor. Acolo unde prima oară fusese durere acum nu mai era decât plăcere. Trupul lui îl umplea pe al ei. Rezistă încercărilor ei de a-l face să se grăbească. Daisy se arcuia şi gemea, dar el o obligă să rămână nemişcată.

— Uşor… Ai puţină răbdare.

Ea îl dorea cu totul, *acum.*

— Te rog… Abia dacă mai putea articula. Nu pot să stau aşa, în timp ce tu…

— Ba poţi!

O tortură încet, în timp ce se afla înăuntrul ei. Dorinţele ei creşteau cu fiecare mângâiere, gemetele ei erau absorbite de sărutările lui, de

joaca senzuală cu buzele ei. Ea se arcui şi mai tare sub greutatea lui.

Matthew preluă controlul ritmului în care li se mişcau trupurile. Valuri de plăcere o invadară.

— Nu te grăbi, Daisy. Vocea îi devenise răguşită. Nu trebuie să… Da, aşa… Iubito, da… îşi lăsă capul pe umărul ei. Răsuflarea îi ardea pielea. Daisy îşi înfipse degetele în pământ, ca şi cum ar fi încercat să-i ancoreze pe amândoi de sol.

Se simţea ca un animal sălbatic, lipit de iarbă de ritmul primar al coapselor lui. Toată carnea ei o căuta pe a lui, simţurile îi erau concentrate pe plăcerea dată de unirea trupurilor lor.

Matthew ajunse la orgasm, tremurând în îmbrăţişarea ei dulce. Îşi odihni capul la pieptul ei, în timp ce respiraţia lui îi atingea ca o boare sânii.

Daisy ştia că o iubea… putea simţi asta cu fiecare bătaie a inimii lui. Le-o recunoscuse lui Westcliff şi Lillian, dar nu i-o spusese şi ei, încă.

Pentru Daisy dragostea nu era o emoţie pe care o trăieşti treptat. Voia să i se abandoneze întru totul, din toată inima, cu încredere şi

onestitate… iar Matthew nu părea încă pregătit pentru asta.

Într-o zi nu aveau să mai existe bariere între ei. Într-o zi…

CAPITOLUL 16

Festivalul de la Stony Cross avea loc de secole pe întâi mai. Începuse ca o celebrare păgână a sfârşitului iernii şi a revenirii la fertilitate. Acum evoluase: era vorba de trei zile de jocuri, ospeţe şi dans.

Gentilomi locali, fermieri şi orăşeni se amestecau în timpul festivalului, în ciuda protestelor reprezentanţilor bisericii şi a celor extrem de conservatori, care spuneau că aceasta era doar o scuză pentru a te îmbăta în public şi a te deda la păcate trupeşti. După cum remarcase şi Lillian, cu cât plângerile erau mai dese, cu atât participanţii erau mai numeroşi.

În mijlocul satului, pe pajişte erau aprinse torţe. Ceva mai departe, un foc imens îşi arunca fumul gros spre cerul plin de nori. Fusese înnorat întreaga zi, iar în aer se simţea umiditatea care prevestea o furtună. Din fericire furtuna fusese ţinută departe până atunci de zeităţile păgâne, iar festivităţile se desfăşurau aşa cum fuseseră

plănuite.

Cu Matthew alături, Daisy se plimba de-a lungul tarabelor ridicate pe strada principală, pline cu mătăsuri, jucării, pălării, bijuterii din argint şi obiecte din sticlă. Era hotărâtă să vadă cât mai multe în puţinul timp pe care îl avea la dispoziţie. Westcliff îi sfătuise la modul cel mai serios să se întoarcă înainte de miezul nopţii.

— Cu cât este mai târziu, cu atât petrecăreţii devin mai libertini. Sub influenţa băuturii şi sub protecţia măştilor, oamenii fac lucruri pe care nu le-ar îndrăzni la lumina zilei.

— Cât de dăunător poate fi un ritual al fertilităţii, chicotise Daisy. Nu sunt chiar atât de inocentă încât să…

— Ne vom întoarce devreme, îi răspunsese Matthew contelui.

Acum, când îşi croiau drum prin mulţime, Daisy înţelegea ce voise să le spună Westcliff. Era încă devreme, dar vinul îi făcuse pe mulţi să scape de inhibiţii. Se îmbrăţişau, râdeau. Unii lăsau coroniţe de flori lângă stejarii bătrâni, alţii le

turnau vin la rădăcină…

— Ce-i fac bietului copac? întrebă Daisy uimită.

Matthew îi întoarse capul în cealaltă direcţie.

— Nu te uita.

— Era o formă de adulaţie sau…

— Hai să-i vedem pe cei care merg pe sfoară, îi spuse el cuprins brusc de entuziasm.

Trecură pe lângă înghiţitorii de flăcări, pe lângă scamatori şi acrobaţi, oprindu-se să cumpere un burduf din piele cu vin nou. Daisy bău cu grijă, dar o picătură îi scăpă la colţul gurii. Matthew zâmbi şi duse mâna la buzunar, după batistă. Se răzgândi şi o sărută, îndepărtând astfel picătura de vin.

— Se presupune că mă ţii departe de orice semn de indecenţă, zâmbi ea. Când colo, tu mă duci în ispită.

El îi mângâie uşor faţa.

— Chiar te-aş duce în ispită, murmură. De fapt te-aş duce chiar acum în pădurea de acolo şi… Păru să-şi piardă şirul gândurilor pentru că o

privea adânc în ochi. Daisy Bowman, aş vrea să…

Ea n-a mai apucat să afle ce anume, pentru că a fost împinsă spre el de un grup care se îmbulzea. Cu toţii doreau să-i vadă pe cei doi jongleri care îşi începeau numărul. Daisy scăpă burduful din mână iar vinul curse pe jos. Matthew o cuprinse protector cu braţele.

— Am scăpat vinul, spuse cu regret Daisy.

— Mai bine. Gura lui se apropie de urechea ei. Mi s-ar fi urcat la cap. Iar apoi ai fi putut să profiţi de mine.

Daisy zâmbi şi se lipi de el, simţindu-se în siguranţă în îmbrăţişarea lui.

— Chiar atât de evidente îmi sunt intenţiile?

— Mă tem că da, îi şopti el.

Matthew o conduse prin aglomeraţie până când ajunseră într-un spaţiu mai puţin aglomerat. Îi cumpărase nuci coapte, un iepuraş din marţipan, o zornăitoare din argint pentru Merritt şi o păpuşă din cârpe pentru fetiţa lui Annabelle. În timp ce străbăteau strada principală, spre trăsura care îl aştepta, au fost opriţi de o femeie

îmbrăcată în culori vii, cu o basma de care atârnau bani din metal şi bijuterii din aur bătut.

Faţa ei îi amintea lui Daisy de păpuşile pe care le făcea în copilărie, împreună cu Lillian. Le Sculptau faţa în câte un fruct pe care îl lăsau să se usuce, până devenea brun. Ochii îi făceau din mărgele negre, părul din lână… da, arăta exact la fel.

— Vrei să-i ghicesc domnişoarei norocul? i se adresă femeia lui Matthew.

Acesta se uită întrebător spre Daisy.

Ea zâmbi, pentru că ştia că el nu credea în superstiţii, în misticism, sau în orice era legat de Supranatural. Era un tip mult prea practic, ca să creadă în lucruri care, nu puteau fi dovedite prin evidenţă.

— Doar pentru că nu crezi în magie, nu înseamnă că nu se poate întâmpla ce-ţi prezice, îi spuse Daisy jucăuş. Nu vrei să arunci o privire în viitor?

— Prefer să aştept să se întâmple, răspunse el.

— Doar un şiling, domnule, insistă ghicitoarea.

Matthew oftă şi se căută în buzunar.

— Mai bine l-ai fi cheltuit pe o panglică pentru păr sau pe un peşte afumat, îi spuse el, făcând semn spre şilingul din palmă.

— Spuse asta cel care a aruncat a monedă de cinci dolari în fântâna dorinţelor.

— Dorinţele mele nu au avut nimic de-a face cu asta. Am aruncat-o doar ca să-ţi atrag atenţia.

Daisy râse:

— Şi ai reuşit. Dar – se uită la el cu subînţeles – ţi s-a împlinit dorinţa, nu-i aşa? îi luă moneda din mână şi i-o întinse ghicitoarei. În ce ghiceşti? într-un glob de cristal, în cărţi de tarot sau în palmă?

Drept răspuns, femeia scoase o oglindă şi i-o întinse lui Daisy.

— Uită-te la reflexia ta, îi spuse cu un ton grav. Aceasta este poarta spre lumea spiritelor. Uită-te fix în ea, nu-ţi feri privirea.

Matthew oftă şi-şi ridică privirile spre cer.

Ascultătoare, Daisy se uita la propria imagine

reflectată de oglindă.

— Te uiţi şi tu, acum?

— Nu. E de ajuns să-ţi văd ochii, îi răspunse ghicitoarea.

După care… linişte. Ceva mai departe, pe stradă, oamenii cântau şi băteau la tobe. Daisy simţi cum o lumină aurie se reflecta în ochii ei, asemenea flăcărilor care se ridicau din focul aprins pe pajişte. Dacă se uita suficient de mult în oglindă, dacă se concentra, era capabilă să se autoconvingă că oglinda era poarta spre o lume mistică.

Poate era doar imaginaţia ei, dar simţea cu adevărat cu câtă intensitate se concentra ghicitoarea.

Cu o mişcare violentă, care o sperie pe Daisy, ghicitoarea îi smulse oglinda din mâini.

— N-are rost. Nu văd nimic. Vă dau şilingul înapoi.

— Nu e nevoie, răspunse Daisy. Nu e vina ta că spiritul meu e opac.

— Ai putea inventa ceva, interveni sec

Matthew.

— Cum să inventeze? protestă Daisy. Ar însemna să abuzeze de darul ei.

Studiind-o, lui Daisy i se păru că femeia părea tulburată. Probabil văzuse ceva care o deranjase. Trebuia să afle ce anume, altfel curiozitatea ar fi ros-o mult timp.

— Nu vrem banii înapoi, spuse ea. Te rog, *trebuie* să-mi spui ceva. Dacă e de rău, atunci ar fi mai bine să ştiu, nu?

— Nu întotdeauna, zise femeia.

Daisy se apropie de ea. Îi simţea mirosul, un amestec dulce de smochină şi alte ierburi. Să fi fost dafin? Sau busuioc?

— Vreau să ştiu, insistă ea.

Ghicitoarea o privi lung. În final spuse:

— Dulce a fost noaptea în care ţi-ai dăruit inima. Ziua de mâine se arată însă a fi amară. În aprilie ţi-a făcut o promisiune, în mai îţi va frânge inima.

Inimă frântă? Lui Daisy nu-i plăcea cum suna asta.

Simţi mâna lui Matthew în jurul taliei. Deşi nu-i vedea faţa, ştia că le privea cu sarcasm…

— Dacă îţi dau doi şilingi promiţi să fii mai optimistă?

Ghicitoarea îl ignoră. Ascunse oglinda între faldurile fustei şi îi spuse lui Daisy:

— Fă-ţi un talisman din usturoi legat într-o pânză. Trebuie să-l porţi pretutindeni cu tine, ca să te apere.

— De ce să mă apere? o întrebă neliniştită Daisy.

Femeia se îndepărta deja. Fustele ei multicolore se unduiau precum trestiile. Ajunsese în capătul celălalt al străzii, căutându-şi alţi clienţi.

Daisy se întoarse spre Matthew şi îl întrebă, văzându-l impasibil:

— De ce anume ar trebui să mă feresc?

— De vreme. Întinse palma desfăcută şi abia atunci Daisy îşi dădu seama că începuse ploaia.

— Ai avut dreptate. Ar fi trebuit să aleg peştele afumat.

— Daisy… Mâna rămasă liberă o mângâia uşor pe gât. Doar n-ai crezut toate prostiile alea? Baba aceea a memorat câteva fraze pe care le spune oricui în schimbul unui şiling. Motivul pentru care a făcut acele prevestiri rele a fost că nu am vrut să cred că oglinda ei era fermecată.

— Dar… Părea cu adevărat sinceră.

— Nu era nimic adevărat în tot ce a spus, Matthew o trase mai aproape, indiferent la faptul că îi putea vedea cineva. Daisy ridică privirea spre el

— Şi un strop de ploaie îi lovi obrazul, iar un altul îi poposi în colţul gurii. Nu a fost nimic real, îi repetă Matthew uşor. O sărută apăsat chiar acolo, pe stradă. *Acesta* este real.

Daisy se ridică pe vârfuri şi se lipi dornică de el. Pachetele cu cumpărături riscau să cadă, aşa că Matthew se strădui să le ţină în timp ce gura lui era ocupată cu Daisy. Un tunet puternic făcu pământul să vibreze sub picioarele lor.

Cu coada ochiului văzu oamenii care fugeau să se adăpostească.

— Hai să ne întrecem până la trăsură! îi spuse lui Matthew şi-şi ridică fusta, zbughind-o la fugă.

CAPITOLUL 17

Când au ajuns la capătul drumului pietruit, ploaia cădea deja în rafale, iar vântul clătina serios trăsura. Matthew îşi zise amuzat că în sat multe dintre pornirile amoroase fuseseră „răcorite” de ploaie.

Trăsura se opri. Auzeau zgomotul puternic făcut de ploaie în contact cu acoperişul. În mod normal i-ar fi întâmpinat un servitor cu umbrela, dar acum vântul i-ar fi smuls-o imediat din mână.

Matthew îşi scoase haina şi îi acoperi, lui Daisy umerii şi capul. Avea să fie cât de cât protejată pe drumul dintre trăsură şi uşa conacului.

— Te vei uda, protestă Daisy, uitându-se la cămaşa lui.

El râse:

— Nu sunt făcut din zahăr.

— Nici eu.

— Ba da, tu eşti, murmură el făcând-o să roşească. Zâmbi văzându-i feţişoara ivindu-se din

— Haina lui, ca o bufniţă în scorbura din pădure. Ţine haina bine. Sunt doar câţiva paşi până la uşă.

Când deschiseră uşa trăsurii văzură un servitor care se lupta cu o umbrelă. Înăuntru pătrunse. O rafală de vânt. Matthew sări din trăsură, fiind imediat udat până la piele. Îl lovi uşor pe servitor pe umăr:

— Du-te înăuntru, strigă ca să poată fi auzit. O ajut eu pe domnişoara Bowman.

Servitorul încuviinţă din cap şi se întoarse grăbit în casă.

Matthew se întoarse spre trăsură şi o luă pe Daisy în braţe. O puse uşor pe pământ şi o însoţi până la intrare. Căldura şi lumina din hol îi învăluiră. Cămaşa i se lipise de umeri. De-abia aştepta să se încălzească lângă foc.

— Dumnezeule, eşti ud fleaşcă! exclamă Daisy îndepărtându-i o şuviţă de păr din care picura apă şi care îi căzuse pe frunte.

Una dintre cameriste se apropie grăbită cu un teanc de prosoape. Matthew îl mulţumi şi îşi

şterse viguros părul. Îşi dădu seama că se apropia cineva şi privi peste umăr. Westcliff apăruse în hol. Era serios iar în ochii se citea îngrijorarea. Lui Matthew îi îngheţă sângele în vene.

— Avem nişte vizitatori neaşteptaţi, Swift, îi spuse Westcliff abia şoptit. Nu au dezvăluit motivul venirii lor neanunţate. Spun doar că au treabă cu tine.

Răceala din venele lui se transformase în ace de gheaţă.

— Cine sunt? întrebă Matthew.

— Un anume domn Wendell Waring din Boston şi doi poliţişti din Bow Street.

Matthew nu reacţionă la aflarea veştii. Un val de disperare îl cuprinse.

Cum îl găsise Waring tocmai aici, în Anglia? se întreba el. Nu mai conta, totul se sfârşise. Toţi aceşti ani în care fugise de soartă. Ar fi vrut să fugă, dar nu avea unde. Şi chiar dacă ar fi avut, se săturase să trăiască aşa, temându-se de această zi.

Simţi cum Daisy îşi strecura mâna în mâna lui dar nu-i răspunse. Se uita fix la Westcliff. Acesta

oftă:

— La naiba! E de rău, nu-i aşa?

Matthew încuviinţă din cap. Îşi trase mâna din cea a lui Daisy. Ea nu mai încercă să-l atingă. Era prea uimită.

După câteva clipe, Westcliff ridică din umeri.

— Ei bine, concluzionă el, hai să intrăm să vedem despre ce este vorba. Orice-ar fi, îţi voi sta alături. Doar sunt prietenul tău.

Neîncrezător, Matthew spuse:

— Nici nu ştii despre ce este vorba.

— Eu nu fac promisiuni deşarte. Vino. Sunt în salonul mare.

Matthew încuviinţă. Îl surprindea propria reacţie: ca şi cum nu îl afecta deloc, ca şi cum întreaga lui lume nu urma să fie spulberată. Era ca şi cum nu i se întâmpla lui, ci altcuiva. Nu mai avusese o astfel de reacţie. Poate şi pentru că nu avusese niciodată atât de multe de pierdut.

O privi pe Daisy cum mergea înaintea lui şi îl asculta pe Westcliff, care îi spunea ceva. O văzu dând scurt din cap, ca şi cum spusele lui Westcliff

reprezentau o asigurare.

Matthew îşi lăsă privirea în pământ. Imaginea ei îi străpunse inima ca un stilet.

Intrară cu toţii în salon. Matthew se simţi asemenea unui condamnat, văzându-i pe Thomas, Mercedes şi Lillian. Auzi vocea unui bărbat:

— El este!

Brusc simţi cum îi pocneşte capul iar picioarele refuzau să-l mai susţină. Se luptă din răsputeri să rămână conştient.

Îşi dădu seama că era. Întins pe jos – simţea covorul din lână atingându-i obrazul. Înghiţi cu greu, gemând. Încercă să identifice durerea: venea din zona cefei. Fusese lovit cu un obiect dur.

Se simţi luat pe sus. Se auzeau voci de bărbaţi… ţipătul ascuţit al unei femei… Matthew clipi, încercând să-şi limpezească privirea, dar ochii continuau să-i fie plini de lacrimi din cauza durerii puternice. Îşi simţea încheieturile prinse în ceva metalic. Erau cătuşe, înţelese el. Abia atunci se simţi cuprins de panică.

Începu gradat să recunoască vocile din jurul

lui. Îl auzea pe Westcliff răcnind:

— …îndrăzniţi să veniţi în casa mea şi să-mi atacaţi oaspetele… Ştiţi cine sunt eu? Scoateţi-i-le imediat! Altfel veţi putrezi cu toţii la Newgate!

Şi o voce nouă:

— Nu se poate, după atâţia anii Nu-i voi da posibilitatea să scape.

Cel care vorbise era Wendell Waring, patriarhul unei familii bogate din New England. Omul pe care Matthew îl ura cel mai tare pe lume după fiul lui, Harry.

Era ciudat cum o voce sau un miros îi puteau readuce cu uşurinţă în minte trecutul, indiferent cât de mult s-ar fi străduit să-l uite.

— *Unde* credeţi că ar putea fugi? întrebă Westcliff.

— Am permisiunea să-l reţin pe fugar cu orice mijloace. Nu aveţi dreptul să obiectaţi.

Era de la sine înţeles că Westcliff nu era obişnuit să i se spună că nu avea dreptul să facă ceva, mai ales în propria casă. Şi tot de la sine înţeles: Westcliff era înfuriat la culme.

Matthew simţi o mângâiere pe obraz. Tresări. O auzi pe Daisy murmurând:

— Nu. Stai liniştit.

Îi curăţa faţa cu o bucată de pânză. Îi şterse ochii şi gura, îi aranjă părul care îi căzuse pe frunte. El rămase aşezat, cu mâinile încătuşate în poală şi privind-o trist.

Daisy era palidă dar remarcabil de calmă. Se lăsă în genunchi în faţa lui, pe covor, examinând cătuşele.

— Matthew ridică privirea şi văzu doi poliţişti masivi îmbrăcaţi în uniforma standard: pantaloni albi, de vară şi haine negre cu guler înalt. Stăteau tăcuţi în

— Timp ce Wendell Waring, Westcliff şi Bowman se certau aprins.

Daisy se lupta cu încuietoarea cătuşelor, ajutându-se de un ac de păr. Surorile Bowman aveau experienţă, de pe vremea când părinţii încercaseră să le disciplineze. Dar îi tremurau mâinile prea tare ca să poată reuşi. Era evident că nu avea rost să încerce. Dumnezeule, se gândi el,

dacă ar fi putut să o scape de toată acea urâţenie… de trecutul lui… de el.

— Nu merită, Daisy, îi spuse încet.

— Gata, spuse unul dintre poliţişti la adresa lui Daisy. Îndepărtaţi-vă de prizonier, domnişoară. Văzând că îl ignora, se apropie de ea, cu mâinile pe jumătate ridicate: am spus…

— *Să nu pui mâna pe ea!* strigă Lillian cu o ferocitate care îi amuţi un timp pe toţi ceilalţi.

Uitându-se la poliţistul consternat, Lillian se apropie de Daisy şi o înghionti. Continuă:

— Înainte să faci un pâs în direcţia mea, nu uita ce va însemna pentru cariera voastră dacă se va afla că aţi tratat-o cu grosolănie pe lady Westcliff în propria casă.

Îşi scoase un ac din păr şi îi luă locul lui Daisy, îngenunchind în faţa lui Matthew. În câteva secunde reuşi să deschidă cătuşele care îi căzură de la mâini.

Înaiqte ca Matthew să apuce să-i mulţumească, Lillian se ridică în picioare şi îşi continuă tirada:

— Halal poliţiştii Acceptaţi ordine de la un yankeu prost-crescut şi abuzaţi de casa care v-a adăpostit de furtună. Probabil nici nu aveţi habar de sprijinul politic şi financiar oferit poliţiei de către soţul meu. Dacă vrea îi poate schimba din funcţie şi pe secretarul de stat şi pe şeful magistraturii din Bow Street. Aşa că voi…

— Ne cerem scuze, milady, dar nu am avut de ales, protestă unul dintre poliţişti. Am primit ordin să-l aducem pe domnul Phelan în Bow Street.

— Cine naiba este Phelan?

— Cel de acolo. Arătă spre Matthew.

Matthew era conştient că toată lumea se uita la el.

Daisy a fost prima care s-a mişcat. A luat cătuşele din poala lui Matthew şi s-a dus spre uşă, unde se adunaseră, curioşi, aproape toţi servitorii. După un schimb de şoapte ea se întoarse şi se aşează pe un scaun, lângă Matthew.

— Şi când te gândeşti că ne pregăteam de o seară anostă, în familie! zise Lillian sec, trăgându-şi un scaun şi aşezându-se de cealaltă parte a lui

Matthew.

Daisy îi vorbi:

— Acesta este numele tău? Matthew Phelan?

El nu reuşi să-i răspundă.

— Da, este! strigă Wendell Waring. Era unul dintre bărbaţii ai căror voci piţigăiate contrastau cu proporţiile lor. Altfel, Waring era un bărbat distins, cu păr cărunt, perciuni îngrijiţi şi barbă albă. Se vedea că provenea dintr-o familie bună din vechiul Boston, după costumul scump dar demodat din tweed şi după aerul de suficienţă pe care îl afişau doar absolvenţii de Harvard. Ochii îi erau asemenea unor pietre nefaţetate. Duri ca şi cuarţul.

Waring îi întinse lui Westcliff un teanc de hârtii:

— Iată dovada. Aveţi aici o copie după cererea diplomatică de arest preventiv, semnată de secretarul de stat american. O copie după ordinul semnat de secretarul de stat britanic, Sir James Graham, de emitere a unui mandat de arestare pe numele Matthew Phelan, alias

Matthew Swift. Copii după mărturiile sub jurământ…

— Domnule Waring, îl întrerupse, Westcliff. Mă poţi îngropa în hârtii felurite, de la mandate de arestare la *Biblia* lui Gutenberg. Asta nu înseamnă că vi-l voi preda pe acest om.

— Nu aveţi de ales! Este un criminal condamnat care va fi extrădat în Statele Unite, indiferent de obiecţiile oricui.

— *Nu am de* ales? Westcliff făcuse ochii mari şi se înroşise de furie. Nimeni nu mi-a pus astfel răbdarea ia încercare! Casa în care vă aflaţi este în proprietatea familiei mele de cinci secole. Aici eu reprezint autoritatea! Acum vă rog să-mi explicaţi, cu tot respectul de care sunteţi în stare, ce probleme aveţi cu acest om.

Lordul Westcliff furios era o privelişte impresionantă. Matthew se îndoia că Waring, obişnuit să se întâlnească cu preşedinţi şi oameni influenţi, mai întâlnise un astfel de lider înnăscut. Cei doi poliţişti păreau foarte încurcaţi.

Waring nu-l privi pe Matthew atunci când îi

răspunse, de parcă îi era prea silă să o facă.

— Cu toţii îl cunoaşteţi pe acest om drept Matthew Swift. El i-a trădat şi l-a dezamăgit pe toţi cunoscuţii lui. Lumea va fi un loc mai bun când această scursură va fi exterminată. În ziua aceea…

— Scuze, domnule, interveni Daisy, cu o politeţe care friza ironia. Aş prefera versiunea fără înfloriturі. Nu ne interesează părerea dumneavoastră despre domnul Swift.

— Îl cheamă *Phelan,* nu Swift, ripostă Waring. Şi este fiul unui irlandez beţiv. Mama lui a murit la naştere. A fost adus de mic la orfelinatul *Charles River,* iar eu l-am cumpărat când avea unsprezece ani, ca să-i fie valet fiului meu Harry.

— L-ai cumpărat? repetă Daisy. Nu ştiam că orfanii pot fi vânduţi.

— Angajat, fie… spuse Waring evitându-i privirea. Cine eşti tu, obraznico, de-ţi permiţi să întrerupi pe cineva mai în vârstă?

Thomas Bowman interveni brusc în discuţie:

— Este fiica mea! tună el. Şi va vorbi aşa cum

doreşte!

Surprinsă că tatăl ei îi luă apărarea, Daisy îi zâmbi şi se întoarse spre Waring:

— Cât timp a rămas domnul Phelan în slujba dumneavoastră?

— Timp de şapte ani. L-a însoţit pe fiul meu la internat, avea grijă de lucrurile lui, îi făcea comisioane şi veneau amândoi acasă în vacanţe. Îl privi acuzator pe Matthew.

Waring părea să fi purtat o povară, prea mult timp.

— Nu ştiam că de fapt adăposteam un şarpe, într-una din vacanţe, din seiful familiei a dispărut o adevărată avere. Bani şi bijuterii. Printre ele, un colier cu diamante care era de mai mult de un secol în posesia familiei Waring: îl cumpărase străstrăbunicul meu de la arhiducesa Austriei. Hoţul putea fi doar cineva din familie sau unul dintre servitorii de încredere, care avea acces la cheia seifului. Toate dovezile au dus spre aceeaşi persoană. Matthew Phelan.

Matthew stătea nemişcat. Se străduia să se

stăpânească, ştiind că nu avea nimic de câştigat dacă se dezlănţuia.

— De unde ştiţi că nu a fost un hoţ? întrebă Lillian.

— Seiful nu poate fi deschis decât cu cheia originală, altfel încuietoarea se blochează. Phelan ştia unde se afla cheia. Era trimis din timp în timp să ia bani sau alte bunuri din seif.

— Dar nu e un hoţi o auzi Matthew pe Daisy, răbufnind de mânie. N-ar putea fura nimic, de la nimeni! îi sări ea în apărare.

— Juriul format din douăsprezece persoane a fost de altă părere, ripostă Waring. Phelan a fost

— Condamnat pentru furt deosebit de grav şi condamnat la cincisprezece ani închisoare. A scăpat înainte de a ajunge la temniţă şi a dispărut.

Matthew fusese sigur că Daisy avea să se îndepărteze acum de el. Constată cu uimire că ea se aşează din nou lângă el. Îşi sprijinea uşor mâna pe umărul lui.

— Cum m-ai găsit? îl întrebă Matthew pe Waring.

— Oamenii mei te caută de ani. Întregi, spuse Waring pe un ton melodramatic, care li s-ar fi părut excesiv chiar şi celor născuţi în Boston. Ştiam că nu te vei putea ascunde la infinit. Când orfelinatul *Charles River* a primit o donaţie importantă, dar anonimă, am ştiut că tu trebuie să fii autorul. Mi-a fost însă imposibil să descâlcesc păienjenişul de avocaţi şi documente. Apoi m-am gândit că sigur vei încerca să-ţi regăseşti tatăl care te-a abandonat. I-am dat de urmă şi am aflat tot cei voiam să ştiu, cu preţul câtorva băuturi: noul tău nume, adresa din New York. Waring îl privi dispreţuitor. Te-a vândut pentru câteva pahare de whisky.

Lui Matthew i se tăie respiraţia. Da, îşi regăsise tatăl. Da, încercase să aibă încredere în el, în ciuda oricărei raţiuni. Simţise nevoia să regăsească pe cineva din trecutul lui. Tatăl lui era o epavă umană. Matthew nu putuse să facă prea multe pentru el, în afară de a-i găsi un adăpost şi a-i plăti cheltuielile de întreţinere.

Ori de câte ori îl vizitase, în secret, găsise

mormane de sticle pretutindeni.

— Dacă ai vreodată nevoie de mine, îi spusese punându-i un bilet în palmă, trimite-mi vorbă la adresa aceasta. Dar n-o da nimănui, ai înţeles? Iar tatăl lui îi răspunsese că da, a înţeles.

Dacă ai vreodată nevoie de mine... Matthew simţise nevoia disperată ca cineva să aibă nevoie de el.

Iar acesta era preţul pe care îl plătea acum.

— Acuzaţiile acestea sunt adevărate? îl întrebă Thomas Bowman.

— Nu în întregime. Matthew îşi roti privirile prin încăpere. Se aştepta să citească pe feţele lor teamă „furie. Dar nu văzu nimic din toate astea. Chiar şi Mercedes Bowman, care nu era o femeie prea miloasă, îl privea cu blândeţe.

Îşi dădu brusc seama că nu se mai afla în postura cu care fusese obişnuit în trecut: sărac şi fără prieteni. Pe atunci singura lui armă fusese adevărul. Slabă armă, într-adevăr! Acum avea bani, influenţă şi aliaţi puternici. Şi mai presus de toate o avea pe Daisy, care stătea lângă el,

transmiţându-i putere şi alinare.

Îl privi acuzator pe Wendell Waring. Fie că-i convenea sau nu, acesta avea să afle întreg adevărul.

CAPITOLUL 18

— Eram servitorul lui Harry Waring, începu Matthew cu glas aspru. Şi încă unul bun, deşi el mă desconsidera. În accepţia lui, servitorii erau precum câinii. Existau doar pentru a-i face lui pe plac. Eu trebuia să-mi asum toate faptele lui rele, să fiu pedepsit în locul lui, să repar tot ce strica, să-i aduc tot ce avea nevoie. Chiar de la o vârstă fragedă Harry era un pierde-vară arogant convins că nu va putea fi acuzat de nimic din cauza numelui pe care îl purta…

— Nu-ţi voi permite să-l defăimezi! izbucni Waring furios.

— Ai vorbit destul, tună Thomas Bowman. Acum este rândul lui Swift.

— Numele lui este…

— Lăsaţi-l să vorbească, interveni Westcliff.

Matthew dădu din cap în semn de mulţumire.

Atenţia i-a fost atrasă de Daisy care îşi reluase locul pe scaunul de lângă el. Îl trăsese atât de aproape, că piciorul lui stâng era practic

ascuns de faldurile rochiei ei.

— Am mers împreună cu Harry la *Boston Latin,* continuă Matthew. Apoi la *Hârvard.* Am dormit în cămăruţa servitorilor, la subsol. Am citit toate notiţele colegilor lui atunci când lipsea de la ore şi i-am scris cu mâna mea toate lucrările…

— Este o minciună! strigă Waring. Tu, care ai crescut la orfelinat! Cine te va crede?

Matthew zâmbi ironic.

— Am învăţat mai multe de la măicuţele de la orfelinat decât Harry de la toţi profesorii lui. Harry oricum spunea că nu avea nevoie de educaţie de vreme ce avea bani şi un nume. Dar eu nu aveam niciuna nici alta, aşa că şansa mea era să învăţ cât mai multe şi să ajung departe, într-o bună zi.

— Departe? Unde anume? îl întrebă Waring cu dispreţ. Erai doar un servitor – un servitor *irlandez* – fără speranţa de a ajunge vreodată un gentleman.

Daisy zâmbi la rândul ei:

— Dar exact asta s-a întâmplat la New York,

domnule Waring. Matthew şi-a câştigat un loc în societate şi printre oamenii de afaceri şi a devenit un gentleman – asta-i sigur.

— La adăpostul unei false identităţi, ripostă Waring. E un impostor, nu vedeţi?

— Nu, îi răspunse pe loc Daisy, privindu-l în ochi pe Matthew. Eu văd un gentleman.

Lui Matthew îi venea să-i sărute picioarele. Îşi luă privirea de la ea şi continuă să povestească:

— Am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca Harry să nu fie dat afară de la *Harvard* din cauza băuturii, a jocurilor de noroc… Ezită amintindu-şi de femeile care erau şi ele prezente acolo, mereu… şi a altor lucruri. Situaţia se înrăutăţea de la o zi la alta. Suma de bani pe care o primea lunar nu îi era de ajuns iar datoriile la cărţi ajunseseră atât de mari încât până şi Harry începuse să se îngrijoreze. Se temea de reacţia pe care ar fi avut-o tatăl lui la aflarea adevărului. Aşa că a căutat o soluţie uşoară de rezolvare a tuturor problemelor. Aceasta este explicaţia pentru furtul din seif din acea vacanţă de vară. Am ştiut imediat

că Harry era autorul.

— Nişte minciuni! exclamă Waring.

— Harry m-a învinovăţit pe mine. Nu putea să recunoască furtul care îi putea plăti toate datoriile. A decis să mă sacrifice ca să-şi salveze pielea. Bineînţeles că familia l-a crezut pe el şi nu pe mine.

— Vinovăţia ţi-a fost dovedită la tribunal! spuse Waring.

— Nimic nu a fost dovedit acolo. Din vocea lui Matthew răzbătea mânia pe care se lupta să o domolească. Simţi mâna lui Daisy căutând-o pe a lui şi o prinse. O strângea cu putere, ca într-o menghină, fără să se controleze.

— Procesul a fost o farsă, spuse Matthew. Avocatul meu numit din oficiu a dormit literalmente pe toată desfăşurarea lui. Nicio probă nu mă lega în vreun fel de faptă. Ba chiar un servitor al unuia dintre prietenii lui Harry a susţinut că l-a auzit pe

Harry complotând împreună cu alţi doi să mă incrimineze, numai că i-a fost teamă să depună

mărturie.

Văzând că degetele lui Daisy se albiseră, Matthew slăbi strânsoarea.

— Am avut şi un dram de noroc, continuă el. Un reporter de la *Daily Advertiser a* scris un articol în care arăta că Harry avea datorii imense şi că acestea fuseseră achitate, ce coincidenţă! imediat după jaf. Drept rezultat, procesul a fost scurtat şi nu s-au mai urmat toate procedurile.

— Ai fost condamnat, totuşi?

— Justiţia este probabil oarbă, dar cu siguranţă iubeşte sunetul banilor. Familia Waring era mult prea puternică, iar eu eram un amărât de servitor.

— Cum ai scăpat? îl întrebă Daisy.

— Şi eu am fost la fel de surprins ca toţi ceilalţi. Am fost urcat în vagonul plin cu prizonieri. Trebuia să pornim imediat după răsăritul soarelui spre închisoarea statală. Am fost opriţi pe o porţiune destul de pustie de drum. Uşa vagonului s-a deschis iar eu am fost tras afară de câţiva bărbaţi.

Credeam că veniseră să mă linşeze. Mi-au spus însă că erau cetăţeni oneşti care doreau să se facă dreptate. M-au eliberat – gărzile nu au opus niciun fel de rezistenţă – şi mi-au dat un cal. Am ajuns la New York, am vândut calul şi am început o nouă viaţă.

— Dar de ce ai ales numele Swift? îl întrebă Daisy.

— Aflasem deja ce înseamnă puterea unui nume respectat. Jar familia Swift este mare, cu multe ramuri, ceea ce îmi permitea să scap fără vreo analiză prea atentă.

Era rândul lui Thomas Bowman să vorbească:

— De ce ai venit la mine după o slujbă? Ai vrut să mă faci să cad de prost?

Matthew îl privi direct în ochi, amintindu-şi prima sa impresie despre Thomas Bowman: un bărbat puternic, dornic să-i dea o şansă şi prea preocupat de propriile lui afaceri ca să-i mai pună diverse întrebări. Greu de păcălit, încăpăţânat şi plin de tot felul de defecte. Cea mai influentă persoană de sex masculin din viaţa lui Matthew.

— Niciodată, spuse Matthew cu sinceritate. Am admirat ce realizaseşi şi voiam să învăţ cât mai multe de la tine. Iar eu… Vocea i se stinse… Am ajuns să te privesc cu respect, gratitudine şi cu o imensă afecţiune.

Bowman răsuflă uşurat. Dădu uşor din cap ca ochii strălucind.

Waring părea distrus. Îl privi pe Matthew cu multă ură:

— Încerci să pângăreşti memoria fiului meu cu minciunile tale. Nu-ţi voi permite! Chiar ai crezut că venind într-o ţară străină vei reuşi să scapi?

— Memoria lui? Matthew părea uluit. Harry e mort?

— Din cauza ta! După proces au apărut zvonuri, minciuni, îndoieli care n-au mai dispărut. Prietenii îl evitau. Onoarea îi era pătată, l-ai distrus viaţa. Dacă ţi-ai fi recunoscut vinovăţia şi ţi-ai fi ispăşit pedeapsa, Harry ar fi fost şi acum în viaţă. Dar suspiciunile murdare s-au înmulţit cu timpul iar el a început să bea şi să se poarte

nesăbuit.

— Se pare că făcea toate astea dinainte de proces, remarcă Lillian ironică.

Lillian avea talentul de a-i provoca pe oameni. Waring nu făcu excepţie:

— E un criminal condamnat! Se apropie ameninţător de ea. Cum îndrăzneşti să-l crezi pe ei şi nu pe mine?

Westcliff îl ajunse din trei paşi dar Matthew se interpusese deja între el şi Lillian, protejând-o.

— Domnule Waring, spuse Daisy, vă rog să vă controlaţi. Nu are rost să vă purtaţi astfel.

Westcliff o privi cu tristeţe:

— Fiul meu e mort. Phelan este de vină.

— Asta nu-l va aduce înapoi, spuse ea încet. Şi nici nu va servi memoriei lui.

— Îmi va aduce mie liniştea, strigă Waring.

— Sunteţi sigur de asta? îl întrebă Daisy grav.

Îşi dădeau cu toţii seamă că nu mai conta. Omul nu mai judeca limpede.

— Am aşteptat mulţi ani şi am călătorit mii de kilometri, doar ca să trăiesc acest moment. Nu mi-

l veţi putea refuza. Ai văzut documentele, Westcliff. Nici măcar tu nu eşti mai presus de lege. Poliţiştii sunt instruiţi să facă uz de forţă, la nevoie. Mi-l vei preda mie pe Phelan, chiar în noaptea asta.

— Nu prea cred. Privirea lui Westcliff era tăioasă, dură precum granitul. Ar fi o nebunie să călătoriţi într-o asemenea noapte. În Hampshire, furtunile de primăvară pot fi violente şi imprevizibile. Rămâneţi în seara asta la conac. Mâine vom vedea ce e de făcut.

Poliţiştii păreau uşuraţi. Niciun om întreg la cap nu s-ar fi aventurat afară pe un asemenea potop.

— Şi să-i dau lui Phelan posibilitatea să scape din nou? îl întrebă Waring. Nu. Trebuie să-mi încredinţezi imediat custodia lui.

— Ai cuvântul meu că nu va fugi, spuse Westcliff.

— Cuvântul tău nu are nicio valoare în faţa mea. Este evident că eşti de partea lui.

Pentru un englez, cuvântul dat era totul.

Aceasta era cea mai gravă insultă. Matthew rămase surprins că Westcliff nu reacţionă pe loc. Obrajii îi ardeau din cauza ultragiului.

— Ei, acum chiar ai făcut-o, murmură Lillian. Nici în cele mai aprinse certuri cu soţul ei nu îndrăznise să facă referire la onoarea lui.

— Îl vei lua pe acest om de aici doar peste cadavrul meu! îi spuse ameninţător Westcliff lui Waring.

În acea clipă Matthew îşi dădu seama că situaţia mersese deja prea departe. Îl văzu pe Waring căutând ceva în buzunar. Văzu chiar că avea un pistol înăuntru. Bineînţeles. Pistolul avea să-i fie de folos dacă poliţiştii se dovedea ineficienţi.

— Aşteaptă, zise Matthew. Ar fi spus sau ar fi făcut orice pentru ca pistolul să nu părăsească, buzunarul lui Waring. Odată întâmplat acest lucru situaţia ar fi scăpat de sub control. Voi merge cu voi.

— Nul strigă Daisy. Cu ei nu vei fi în siguranţă! îşi înlănţui braţele de gâtul lui.

— Putem pleca chiar acum, îi spuse Matthew lui Waring, desprinzându-se din îmbrăţişare.

— Nu voi permite ca… începu Westcliff.

Matthew îl întrerupse ferm:

— E mai bine aşa. Voia ca Waring şi cei doi poliţişti să părăsească cât mai repede Stony Cross Park. Eu voi merge cu ei şi totul se va lămuri la Londra. Nu este nici locul şi nici momentul unei astfel de dispute.

Westcliff murmură o înjurătură. Era un bun tactician şi îşi dădea seama imediat când râu era în avantaj şi trebuia să se retragă. Aceasta nu era o bătălie pe care să o câştige prin forţă. Era nevoie de bani şi de puterea pe care ţi-o dă prietenia cu politicieni influenţi.

— Vin cu voi la Londra, zise el scurt.

— Este imposibil, îi răspunse Waring. Trăsura nu are decât patru locuri.

— Atunci vă voi urma în trăsura mea.

— Te însoţesc, spuse Thomas Bowman hotărât.

Westcliff îl trase deoparte pe Matthew şi îi

puse prieteneşte o mână pe umăr în timp ce-i spunea:

— Îl cunosc bine pe judecătorul din Bow Street. Voi avea grijă să compari în faţa lui cât de curând posibil, iar la cererea mea vei fi eliberat imediat. Vei locui la reşedinţa mea privată din Londra în timp ce vom aştepta rechizitoriul ambasadorului american, între timp îţi voi angaja o armată de avocaţi şi voi face uz de toată influenţa mea din lumea politică.

Matthew abia reuşi să rostească:

— Mulţumesc.

— Vor reuşi să-l extrădeze pe Matthew, domnule? şopti Daisy.

— Cu siguranţă nu, răspunse Westcliff cu aroganţă.

Daisy râse, dar nesiguranţa nu o părăsise:

— Eu una te cred pe cuvânt, chiar dacă Waring nu o face.

— Rezolv eu şi cu Waring… murmură Westcliff, clătinând din cap. Mă scuzaţi. Mă duc să dau dispoziţie să fie pregătită trăsura.

Daisy ridică privirea spre Matthew:

— Înţeleg atâtea acum! înţeleg de ce nu ai vrut să-mi spui.

— Da, eu… Vocea îi era răguşită. Ştiam că te voi pierde în clipa în care vei afla totul.

— Chiar n-ai crezut nicio clipă că voi înţelege? îl întrebă Daisy pe un ton grav.

— Tu nu ştii prin ce am trecut. Nimeni nu m-a crezut. Faptele nu au contat. Nu mai speram să mai creadă cineva în inocenţa mea.

— Eu te voi crede mereu, indiferent de ce-mi vei spune, spuse ea cu simplitate.

— De ce? şopti el.

— Pentru că te iubesc.

Cuvintele ei avură un efect devastator.

— Nu trebuie să spui asta. Nu trebuie…

— Te iubesc, repetă Daisy. Ar fi trebuit să ţi-o spun mai demult, dar am vrut să aştept până când vei avea suficientă încredere în mine să-mi povesteşti despre trecutul tău. Acum însă ştiu tot ce a fost mai rău. Făcu o pauză. Nu există şi mai rău, nu-i aşa? Mai ai să-mi mărturiseşti ceva?

Matthew dădu din cap, uimit:

— Da. Nu. Asta e tot.

Daisy îl întrebă timidă:

— Tu nu-mi spui că mă iubeşti?

— Nu am acest drept. Până când mi se va face dreptate, până când numele meu…

— Spune-mi, repetă Daisy.

— Te iubesc, murmură Matthew. Dumnezeule, cât de bine se simţea spunând-o!

Matthew îi prinse braţele, simţind căldura pielii ei pe sub materialul rochiei. *Nu vreau să te părăsesc,* striga trupul lui.

— Te însoţesc la Londra, o auzi şoptind.

— Nu. Rămâi aici cu sora ta. Nu vreau să fii de faţă la toate astea.

— E cam târziu, nu crezi? Sunt logodnica ta, deci sunt direct interesată de deznodământul situaţiei.

Matthew îşi apropie fruntea de fruntea ei:

— Îmi va fi mult mai greu ştiindu-te acolo. Am nevoie să te ştiu în siguranţă, în Hampshire. Îi sărută cu ardoare mâna: Du-te mâine la fântâna

dorinţelor, îi şopti. Aruncă pentru mine o monedă de cinci dolari.

Degetele ei îi strânseră mâna:

— Arunc una de zece.

Poliţiştii se apropiară de el:

— Cei care încalcă legea trebuie să fie încătuşaţi când sunt duşi în Bow Street. Unde sunt cătuşele, domnişoară?

Daisy le aruncă o privire plină de inocenţă.

— Le-am dat unei servitoare, dar mă tem că este foarte uitucă. M-aş mira să mai ştie unde le-a pus.

— De unde să începem căutarea lor? o întrebă unul dintre poliţişti, nerăbdător.

Expresia ei nu se schimbă câtuşi de puţin când îi răspunse:

— V-aş sugera să începeţi cu oalele de noapte.

CAPITOLUL 19

Marcus şi Bowman au plecat în grabă, fără să-şi ia cu ei prea multe. Au reuşit să-şi împacheteze rapid câteva schimburi şi obiectele de toaletă. Stăteau în trăsură aşezaţi faţă în faţă, fără să discute prea mult. Ploaia şi vântul băteau cu putere, Iar Marcus se gândi îngrijorat la vizitiu şi la cai.

Era o nechibzuinţă să călătorească pe o astfel de vreme, dar nu avea de gând să-l lase singur pe Matthew Swift... Phelan... Şi era evident că Wendell Waring depăşise limitele raţionalului, în dorinţa sa de răzbunare.

Daisy remarcase bine: dorinţa de a face pe altcineva să plătească pentru faptele lui Harry nu avea să-l aducă pe acesta înapoi şi nici nu servea memoriei lui. Dar Waring era convins că acesta era ultimul lucru pe care putea să-l facă pentru fiul lui. Era probabil convins că dacă reuşea să obţină condamnarea lui Matthew avea să dovedească nevinovăţia lui Harry.

Harry Waring încercase să-l sacrifice pe Matthew pentru a-şi ascunde faptele murdare. Marcus nu avea de gând să-l lase pe tată să izbândească acolo unde fiul lui eşuase.

— Ai dubii în ceea ce-l priveşte? întrebă dintr-odată Bowman. Părea mai tulburat decât îl văzuse vreodată Marcus. Era fără îndoială foarte dureros pentru el, care îl iubea pe Matthew Swift ca pe un fiu. Sau chiar mai mult decât îi iubea pe oricare dintre fiii lui: Nu era de mirare că ei deveniseră atât de apropiaţi: Swift, un tânăr fără tată şi Bowman care simţea nevoia să devină mentorul cuiva.

— Mă întrebi dacă am dubii în legătură cu Swift? Nici pomeneală. Versiunea lui mi s-a părut mult mai credibilă decât a lui Waring.

— Şi mie la fel. Cunosc caracterul lui Swift. În toate afacerile noastre el a fost extrem de onest.

— E o nebuniei murmură Marcus. Trebuie să se oprească la o tavernă, cât de curând. Nu vor reuşi să ajungă prea departe. Râurile s-au revărsat şi drumurile vor fi curând impracticabile.

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să-i văd pe Waring şi cei doi idioţi de poliţişti întorcându-se la Stony Cross Manor, împreună cu Matthew Swift.

Trăsura încetini după care se opri.

— Ce s-a întâmplat? Bowman ridică perdeaua pentru a privi pe geam dar nu văzu nimic în afară de ploaia care bătea cu putere.

— La naiba! zise şi Marcus.

Se auzi o bătaie în uşă. Aceasta se deschise, lăsând să se vadă chipul palid al vizitiului.

— A avut loc un accident, milord. Trebuie să veniţi să vedeţi…

Marcus ţâşni din trăsură. Ploaia îl lovea cu o forţă nebănuită. Smulse una din lămpile trăsurii şi îl urmă pe vizitiul care o pornise înainte, spre un pârâu.

— Dumnezeule! exclamă Marcus.

Trăsura în care erau Swift şi Waring se oprise la mijlocul unui pod şubred din bârne. Unul dintre capetele podului fusese smuls iar roţile din spate ale trăsurii erau în apă, în timp ce caii se

străduiau să le tragă afară. Podul se clătina dintr-o parte în alta, ca o jucărie, amenințând să se desprindă şi de la celălalt mal.

Nu aveau cum să ajungă la trăsură. Podul se desprinsese de pe malul din dreptul lor şi ar fi fost adevărată sinucidere să încerce să se lupte cu curenţii puternici.

— Nu, Dumnezeule! îl auzi pe Bowman.

Nu puteau decât să stea pe loc şi să-l privească pe vizitiul care încerca să-şi salveze caii.

În acea clipă uşa trăsurii se deschise şi cineva se strecură afară, cu dificultate.

— Este Swift? întrebă Bowman, apropiindu-se cât putea de mult de malul râului. Swift! strigătul lui a fost însă acoperit de tunete, de zgomotul curenţilor şi de cel produs de dezmembrarea completă a podului.

Totul păru să se întâmple odată. Caii săriră, reuşind să se refugieze pe mal iar trăsura începu să se cufunde în apă. Ajunse să fie acoperită până la jumătate, pluti câteva clipe după care făcliile de pe laterale se stinseră şi trăsura alunecă complet

în adâncuri.

Daisy abia dacă reuşise să închidă ochii din cauza gândurilor care nu-i dădeau pace. Se întreba ce făcea Matthew, ce avea să i se întâmple. Se temea pentru el. Numai gândul că Westcliff îl însoţea o mai liniştea.

Retrăia clipele trăite în salon, atunci când Matthew dezvăluise secretele trecutului său. Cât de vulnerabil şi de singur îi păruse! Ce povară dusese cu el toţi aceşti ani… şi de cât curaj şi imaginaţie dăduse dovadă ca să se reinventeze!

Daisy ştia că nu va fi în stare să rămână prea mult în Hampshire, aşteptându-l. Voia cu disperare să-l revadă, să-l consoleze şi să-l apere în faţa întregii lumi, dacă era nevoie.

Ceva mai devreme Mercedes o întrebase dacă cele întâmplate îi afectaseră cumva decizia de a se mărita cu el.

— Da, îi răspunsese Daisy. Sunt mai hotărâtă ca oricând.

Lillian li se alăturase, recunoscând că era mai înclinată să-l placă acum, după tot ce aflaseră

despre el.

— Deşi mi s-ar părea normal să ştii din timp ce nume vei purta după căsătorie.

— Ce importantă are numele? spusese Daisy jucându-se distrată cu o bucată de hârtie.

— Ce faci? o întrebă Lillian. Să nu-mi spui că ai de gând să scrii scrisori *chiar acum.*

— Nu ştiu ce să fac, recunoscu Daisy. Mă gândeam să le trimit vorbă lui Evie şi Annabelle.

— Vor afla cât de curând de la Westcliff. Şi nu vor fi surprinse câtuşi de puţin.

— De ce spui asta?

— După predilecţia pe care o ai pentru întorsăturile dramatice de situaţii şi pentru personajele cu trecut misterios, concluzia firească este că nu ţi se poate face curte în linişte, aşa cum se face în mod obişnuit.

— Poate că este adevărat, dar acum chiar mi-aş dori să pot fi curtată aşa cum se întâmplă în mod tradiţional, în linişte.

Daisy se trezi din somnul ei neliniştit pentru că auzise pe cineva intrând în cameră. Crezu că

era servitoarea care venise să cureţe şemineul, dar era mult prea devreme. Nu se iviseră încă zorii.

Era sora ei.

— Bună dimineaţa, îi spuse Daisy, ridicându-se şi întinzându-se. De ce te-ai trezit atât de devreme? A păţit ceva copilul?

— Nu, doarme. Lillian era îmbrăcată într-un halat greu, de catifea, iar părul îi era împletit într-o

— Coadă. Se apropie de pat ţinând în mâini o cană aburindă. Uite, ţi-am adus asta.

Daisy o ascultă, urmărind-o bănuitoare cum se aşeza pe marginea patului. Se întâmplase ceva, era sigură de asta.

— Ce este? întrebă simţind cum o străbătea un fior rece.

Lillian făcu un semn spre cana de ceai.

— Mai poate aştepta până ce te trezeşti de-a binelea.

Era prea devreme pentru veşti de la Londra, îşi spuse. Nu putea să aibă legătură cu Matthew.

Poate că mama se îmbolnăvise. Poate că se întâmplase ceva groaznic în sat.

După ce luă câteva înghiţituri, Daisy puse cana pe noptieră.

— M-am trezit. Acum poţi să-mi spui.

Lillian îşi drese glasul:

— Tata şi Westcliff s-au întorşi

— Cum? Daisy era uimită. De ce nu sunt la Londra, cu Matthew?

— Nici el nu a ajuns la Londra.

— Atunci de ce nu s-au întors cu toţii?

Lillian clătină cu tristeţe din cap:

— Nu mă pricep deloc să explic… Aşa că îţi voi spune direct: la scurt timp după ce au părăsit Stony Cross, Westcliff şi tata au fost nevoiţi să se oprească pentru că în faţa lor avusese loc un accident. Ştii podul acela vechi pe care trebuie să-l treci ca să ieşi în drumul principal?

— Cel de peste pârâul acela subţire?

— Da. Numai că acum pârâul nu era nicidecum subţire. A devenit un râu în toată regula, din cauza ploii. Se pare că podul a fost

slăbit de curenţi iar când trăsura în care se afla Swift a încercat să-l treacă, a cedat.

Daisy îngheţă. *Podul a cedat*. Îşi repeta cuvintele în gând, dar parcă îi era imposibil să le înţeleagă. Parcă ar fi fost rostite într-o limbă care îi era străină.

— S-au salvat cu toţii?

— Toţi în afară de Matthew. Lui Lillian îi tremura vocea. Nu a reuşit să iasă din trăsura înghiţită de ape.

— Înseamnă că nu a păţit nimic, spuse Daisy, deşi inima i se zbătea în piept ca un animal încolţit.

Ştie să înoate. Probabil a reuşit să ajungă pe mal. Trebuie să pornim în căutarea lui.

— Asta se face deja, peste tot. Westcliff a organizat întreaga operaţiune. L-a căutat toată noaptea. Abia s-a întors. Nici urmă de Matthew. Iar unul dintre poliţişti i-a mărturisit lui Westcliff… Se opri. Îi dăduseră lacrimile. A recunoscut că… Făcu un efort să poată continuă: Matthew avea mâinile legate.

Daisy îşi strânse genunchii la piept.

— De ce? şopti ea. Nu era nevoie.

— Au spus că le era frică să nu le scape, date fiind antecedentele lui. Dar eu cred că Waring a insistat.

Lui Daisy îi era teamă dar în acelaşi timp se simţea bizar de detaşată. Cu ochii minţii îl văzu pe Matthew luptându-se să supravieţuiască în apa întunecată, cu mâinile prinse în cătuşe.

— *Nu,* îşi spuse apăsându-şi tâmplele cu mâinile. Nici nu mai putea respira. N-a avut nicio şansă, nu-i aşa?

Lillian clătină din cap şi îşi feri privirea. Lacrimile i se prelingeau pe obraji.

Ce ciudaţi îşi zise Daisy. Ea nu plângea, doar capul părea să-i pocnească. Lacrimile erau parcă în aşteptarea unui cuvânt sau unui gând care să le descătuşeze.

Daisy continua să-şi apese tâmplele cu degetele. Durerea aproape că o orbise. Întrebă:

— Plângi pentru Matthew?

— Da. Lillian scoase o batistă din mâneca

halatului. Dar mai ales pentru tine. O luă în braţe, ca şi cum ar fi putut-o proteja astfel de toate relele din lume. Te iubesc, Daisy.

— Şi eu te iubesc, îi răspunse ea, cu inima zdrobită.

Căutarea a continuat întreaga zi şi noaptea care a urmat. Westcliff nu a fost de acord ca Daisy să participe şi ea.

— Nu ne vei fi de ajutor în niciun fel, îi spuse. Westcliff, prea obosit pentru a da dovadă de tact. E foarte periculos pentru că apele sunt foarte

— Crescute. În cel mai rău caz vei reuşi doar să te răneşti.

Daisy ştia că el avea dreptate dar asta n-o împiedică să se simtă jignită.

Exista posibilitatea ca trupul lui Matthew să nu fie găsit niciodată. Acest gând i se părea de nesuportat. Cumva dispariţia lui i se părea mai rea decât moartea. Ca şi cum el nu ar fi existat în realitate, pentru că nu avea un trup pe care să poată plânge. Nu înţelesese până atunci de ce oamenii simţeau nevoia să vadă trupul neînsufleţit

al celui drag. Acum înţelegea. Era singura, modalitate de a pune capăt coşmarului şi poate de a elibera zăgazul lacrimilor.

— Îmi tot spun că aş şti dacă ar fi mort, îi spuse lui Lillian pe când stătea aşezată în salon, lângă foc. Era învăluită într-un şal gros şi moale, din lână. În ciuda căldurii emanate de foc, a hainelor groase şi a ceaiului cu coniac din mână, nu reuşea să se încălzească. Ar trebui să simt asta. Dar nu simt nimic, parcă aş fi complet amorţită. Vreau să mă pot ascunde undeva. Nu vreau să trec prin asta. Nu vreau să fiu puternică.

— Nici nu trebuie să fii, spuse cu blândeţe Lillian.

— Ba trebuie. Altfel mă dezintegrez în mii de bucăţi.

— Te adun eu. Bucată cu bucată.

— Ce m-aş face fără tine, Lillian?

— Nu vei fi nevoită niciodată să afli.

Numai la insistenţele mamei şi surorii ei, Daisy a reuşit să ia câteva înghiţituri, la cină. A băut însă un pahar de vin întreg, sperând să o

ajute să uite.

— Westcliff şi tata trebuie să se întoarcă din clipă în clipă. Nu s-au odihnit deloc şi cred că nici nu au mâncat nimic.

— Să mergem în salon, sugeră Mercedes. Am putea încerca să citim dintr-una din cărţile preferate de Daisy, să mai treacă timpul.

Daisy se scuză:

— Nu pot, îmi pare rău. Aş prefera să fiu singură, în camera mea.

După ce s-a spălat şi s-a schimbat în cămaşă de noapte, Daisy rămase uitându-se lung spre pat. Deşi se simţea extrem de obosită, mintea ei refuza să accepte ideea de somn.

Casa era cufundată în linişte atunci când intră în salon, străbătând desculţă covoarele groase. Era aprinsă o singură lampă care arunca în jur o lumină galbenă. Lumina se reflecta în cristalele candelabrelor şi de acolo în tapetul din mătase înflorată. Lângă canapea erau adunate o mulţime de nimicuri: ziare, romane şi un volum de poezii umoristice din care îi citise cu voce tare lui

Matthew, urmărindu-l cum zâmbea slab.

Cum de se schimbase totul atât de repede?

Daisy se aplecă şi începu să le aranjeze: un teanc cu cărţi care trebuiau duse în bibliotecă, un altul pe care să-l ducă în sat, la prima vizită. Probabil că nu era înţelept din partea ei să facă asta după ce băuse paharul cu vin. Cele două teancuri se risipiră la loc în jurul ei, asemenea unor visuri abandonate.

Daisy îşi încrucişă picioarele şi se sprijini de canapea. Degetele ei atinseră o carte îmbrăcată în pânză. O privi cu ochii întredeschişi. Cartea fusese mereu o poartă spre o altă lume, mai interesantă decât cea reală. De curând descoperise însă că viaţa putea fi încă şi mai minunată decât o fantezie.

Şi că dragostea putea umple lumea reală cu magie.

Matthew fusese tot ce-şi dorise. Şi îşi petrecuseră atât de puţin timp împreună!

Ceasul de pe şemineu ticăia încet. Timpul abia se scurgea. Daisy îşi lăsă capul pe braţul

canapelei, pe jumătate adormită. Auzi uşa deschizându-se.

Un bărbat intrase în cameră.

Rămase în prag privind-o cum stătea pe jos, printre cărţi.

Daisy îşi ridică privirea spre el. Îngheţă.

Era Matthew, îmbrăcat în haine aspre, care nu-i aparţineau. Statura lui părea că umple încăperea.

De teamă ca imaginea să nu dispară, Daisy rămase complet nemişcată. Ochii i se umpluseră de lacrimi dar refuza să-i închidă, rugându-se să rămână.

Se apropie de ea cu mare grijă. O contempla cu imensă tandreţe, dar şi cu îngrijorare.

— Eu sunt, iubita mea, îi zise încet. Totul este bine.

Daisy reuşi să şoptească:

— Dacă eşti o fantomă… Sper să mă bântui pentru totdeauna.

Matthew o prinse de mâinile reci ca gheaţa:

— Ce fantomă ar folosi uşa? o întrebă

apropiindu-i degetele de obrajii bine bărbieriţi.

Atingerea o făcu pe Daisy să iasă în sfârşit din amorţeală. Îşi dădu frâu liber emoţiilor şi încercă să-şi acopere ochii. Plângea în hohote. Matthew o lipi de el, alinând-o încet. Daisy continua să plângă aşa că el o strânse şi mai tare în braţe.

— Fii adevărat, te rog. Să nu fii, doar un vis, suspină ea.

— Sunt adevărat, zise Matthew cu voce joasă. Nu mai plânge, iubito, nu trebuie… Daisy, dragostea mea. Îi luă capul în palme şi-şi lipi buzele de obrazul ei, şoptindu-i cuvinte care să o liniştească. O întinse uşor pe podea, folosindu-şi greutatea pentru a o domina.

Degetele lui le înlănţuiră pe ale ei. Daisy întoarse capul şi-i privi încheieturile roşii şi umflate.

— Ai avut mâinile legate, spuse ea cu o voce pe care abia dacă şi-o recunoscu. Cum ai reuşit să te eliberezi?

Matthew se aplecă să-i sărute obrajii scăldaţi

de lacrimi.

— Briceagul, zise el scurt.

Daisy făcu ochii mari, continuând să-i privească încheieturile:

— Ai reuşit să scoţi briceagul din buzunar şi să tai frânghiile în timp ce trăsura se scufunda?

— A fost mai uşor decât să mă iau la trântă cu gâsca, crede-mă.

Ea chicoti, dar curând reîncepu să suspine. Matthew îi acoperi gura cu un sărut.

— Am început să tai frânghiile încă de la primele semne că urma să avem necazuri. Am avut la dispoziţie câteva minute înainte ca trăsura să se scufunde.

— Dar de ce nu te-au ajutat ceilalţi? îi întrebă Daisy furioasă, ştergându-şi lacrimile cu mâneca.

— Erau prea ocupaţi să-şi salveze pielea. Deşi aş fi crezut că meritam ceva mai multă atenţie decât caii. Când trăsura a început să se scufunde, eu îmi eliberasem, deja mâinile. După ce trăsura s-a sfărâmat în mii de bucăţi, am sărit în râu şi am început să înot spre mal, dar apoi cred că m-am

lovit la cap pentru că nu mai ştiu ce s-a întâmplat. M-a găsit un bătrân care îşi căuta câinele. M-a luat la el acasă şi m-a îngrijit, împreună cu soţia lui. Îmi pierdusem cunoştinţa. Mi-am revenit după o zi şi jumătate.

— Am crezut că ai murit. Vocea i se frânse. Am crezut că n-o să te mai văd niciodată.

— Nu, nu… Matthew îi mângâia părul, îi săruta obrajii, ochii, buzele tremurânde. Mă voi întoarce întotdeauna la tine. Te poţi baza pe mine, ştii asta.

Numai că acum va trebui să-mi dovedesc nevinovăţia.

— Eu te-am iertat deja, încă înainte să aflu exact ce s-a întâmplat.

— Iubita mea dulce, şopti Matthew, mângâind-o cu buzele şi cu vârful degetelor. Ea se agăţa orbeşte de el. Matthew o îndepărtă uşor şi o privi cercetător. Acum că toată urâţenia a ieşit la iveală va trebui să-mi recâştig reputaţia. Mă vei aştepta, Daisy?

— Nu.

Suspinând încă, ea începu să-i desfacă nasturii hainei de împrumut.

— Nu? Matthew o privea întrebător. Ai hotărât că nu merit asta?

— Am hotărât că viaţa este prea scurtă ca să mai irosesc o zi măcar. Se încruntă, luptându-se cu cămaşa lui. Să-i ia naiba de nasturi!

Îi acoperi mâinile cu ale lui, oprind-o.

— Nu cred că familia ta va fi foarte încântată să te mărite cu un fugar.

— Tata ar fi în stare să-ţi ierte orice. Şi apoi nu vei fi fugar pentru tot restul vieţii. Totul va lua o altă turnură atunci când adevărul va fi făcut public. Daisy îşi eliberă mâinile din strânsoare şi se lipi de el: hai să fugim la Gretna Green. În seara aceasta. Aşa s-a măritat şi sora mea. Şi Evie. Fuga este practic o tradiţie la noi. Haide…

— Şşt… Matthew o cuprinse cu braţele. De-aici încolo nu mai fug. Îmi voi înfrunta trecutul. Este

— Adevărat că mi-ar fi fost mult mai uşor dacă nemernicul de Harry Waring n-ar fi murit.

— Dar mai există oameni care ştiu ce s-a întâmplat, zise Daisy. Prietenii lui, servitorul de care pomeneai…

— Da, ştiu. Hai să nu mai vorbim acum despre asta. Vom avea timp suficient în zilele care vor urma.

— Vreau să mă mărit cu tine, insistă ea. Nu mâine, nu mai târziu. Acum. După câte s-au întâmplat… am crezut că n-o să te revăd niciodată. Nimic altceva nu mai contează. Un sughiţ îi întrerupse ultimele cuvinte.

Matthew îi mângâie părul şi-i şterse lacrimile.

— Gata, linişteşte-te. Voi vorbi cu tatăl tău. Te rog, Daisy, nu mai plânge.

Ea nu-şi mai putea înfrâna lacrimile, care acum erau de bucurie. Un nou tremur îi cuprinse tot corpul.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

— Mi-e atât de frică!

El scoase un sunet scurt, involuntar şi o strânse şi mai tare în braţe:

— De ce ţi-e frică, draga mea?

— Mă tem că totul este un vis. Că mă voi trezi şi… Urmă un alt sughiţ. Şi că voi fi din nou singură…

— Sunt aici. Şi nu mai plec. Începu să-i desfacă cu mişcări încete cămaşa de noapte. Lasă-mă să te fac să te simţi mai bine, iubito. Lasă-mă să…

Palmele îi urmăreau conturul trupului, atingerile lui o înfierbântau. Scoase un geamăt.

Auzind-o, Matthew inspiră adânc, încercând să-şi recapete autocontrolul. Nu reuşi. În ei era numai dorinţă. O dezbrăcă chiar acolo, pe podea. Când se aplecă deasupra ei, Daisy văzu preţ de o clipă cum lumina lumânării se reflecta în părul lui închis la culoare. Matthew o copleşi cu sărutări… pe picior, pe pântec, pe sâni…

Ea oftă şi se relaxă sub atingerile dulci ale mâinilor şi gurii lui. Încercă să-i scoată cămaşa, cu gesturi grăbite. Matthew o ajută. Pânza aspră căzu per podea, dezvelindu-i pieptul. Într-un fel se simţi uşurată văzându-i rănile: însemna că totul era real, că nu visa. Îşi apropie buzele de una

dintre ele, atingând-o cu limba.

Matthew îşi strecură mâna pe sub talia ei, arcuindu-i trupul spre el. Daisy oftă, de plăcere dar şi de disconfort. Covorul îi zgâria pielea sensibilă.

Înţelegând care era problema, Matthew o ridică şi o aşeză în poala lui. Ea îşi lipi sânii de pieptul lui, şoptind:

— Nu te opri.

— Te răneşte covorul.

— Nu-mi pasă. Vreau doar… Vreau…

— Asta?

O aşeză mai bine în poală. Încurcată dar şi excitată, Daisy închise ochii, în timp ce el o mângâia, provocându-i senzaţii de nesuportat pe carnea fierbinte.

Îl cuprinse pe după gât cu braţele. Dacă n-ar fi făcut-o, n-ar mai fi fost în stare să se ţină pe picioare. Toate simţurile i se concentrau asupra locului unde o atingea el.

— Nu te opri, se auzi repetând.

Făcu ochii mari când Matthew îşi strecură

două degete înăuntrul ei, apoi trei. Dorinţa creştea în ea necontrolat.

— Tot te mai temi că visezi? şopti Matthew.

Ea clătină din cap:

— Eu… nu visez niciodată aşa ceva.

El zâmbi amuzat şi îşi retrase degetele, lăsând-o tremurând, golită. Daisy îşi sprijini capul de umărul lui, căutând siguranţa pe care i-o inspira el.

Se agăţă de el iar vederea i se împăienjeni, până când camera deveni un mozaic de lumini galbene şi umbre negre. Se trezi luată pe sus. O acoperi cu trupul lui şi o pătrunse, împingând din ce în ce mai adânc. Cu ochii închişi, Daisy simţea valuri de plăcere care culminară cu dulcea senzaţie de uşurare.

Ceva mai târziu, Matthew o ajută să-şi pună cămaşa de noapte şi o purtă în braţe până în camera ei. O aşeză uşor pe pat, în timp ce ea îi şoptea să rămână:

— Nu, iubita mea. Se aplecă deasupra ei, prin întuneric. Oricât de mult mi-ar plăcea, nu pot

merge atât de departe cu îndrăzneala.

— Nu vreau să dorm fără tine. Sau să mă trezesc fără tine alături.

— Într-o zi… O sărută apăsat pe gură. Voi putea să vin la tine oricând, noapte sau zi, şi să te ţin în braţe cât de mult vei dori. În voce i se citea emoţia. Poţi conta pe asta.

Jos, Westcliff, extenuat, stătea pe sofa cu capul în poala soţiei lui. După două zile de căutări neobosite şi prea puţin somn, Marcus se resimţea. Era însă recunoscător pentru că tragedia fusese evitată şi logodnicul lui Daisy se întorsese.

Marcus era puţin surprins de agitaţia care o cuprinsese pe soţia lui. De cum sosise la conac, Lillian i-a adus sandvişuri şi rachiu fiert, i-a şters petele de noroi de pe faţă cu un prosop umed, i-a pus alifie pe zgârieturi şi i-a pansat rănile. Îi scosese chiar şi cizmele din picioare.

— Arăţi mult mai rău decât Swift, îi răspunsese Lillian auzindu-l că protesta şi o asigura că se simţea bine. Din câte am înţeles, el a stat) a adăpost în aceste două zile, în timp ce tu ai

cercetat pădurile, prin noroi şi ploaie.

— N-a fost chiar aşa, îi răspunse Marcus. Era rănit.

— Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Tu nu te-ai odihnit deloc şi aproape că n-ai mâncat nimic în tot acest timp.

Lui Marcus îi făcea plăcere să o vadă cum se agita în jurul lui. După ce a terminat cu bandajatul, Lillian i-a făcut semn să-şi lase capul în poala ei.

Marcus oftă, mulţumit, în timp ce degetele ei îi mângâiau părul. Îi spuse lui Westcliff:

— A trecut ceva vreme de când Swift a plecat în căutarea lui Daisy. Şi e suspect de multă linişte. Nu te duci până la ei, să vezi ce fac?

— Pentru nimic în lume. Cine ştie din ce-i întrerup.

— Dumnezeule! Lillian părea scandalizată. Doar nu crezi că…

— Nu m-ar surprinde câtuşi de puţin. Marcus făcu deliberat o pauză înainte de a continua: îţi aminteşti cum eram şi noi?

Cuvintele lui îşi atinseră scopul.

— Şi acum suntem la fel, protestă Lillian.

— N-am mai făcut dragoste de dinainte de naşterea copilului. Marcus se ridică şi îşi privi soţia a cărei faţă era scăldată în lumina şemineului. Fusese şi avea să fie mereu cea mai ispititoare femeie din câte cunoscuse. Spuse, uşor răguşit: cât trebuie să mai aştept?

Lillian îşi sprijini cotul în braţul sofalei şi îi zâmbi uşor, în semn de scuză.

— Doctorul a zis să mai aşteptăm cel puţin două săptămâni. Îmi pare rău. Râse văzându-i expresia. Chiar *foarte* rău. Hai să mergem la culcare.

— Dacă tot nu facem nimic, ce sens are? mormăi Marcus.

— Te ajut eu să-ţi faci baie. Te frec şi pe spate.

Intrigat de ofertă, Marcus o întrebă:

— Doar pe spate?

— Sunt deschisă la negocieri, îi spuse Lillian, provocatoare. Ca de obicei.

Marcus o strânse la piept, oftând.

— Mă mulţumesc cu orice.

— Bietul de tine! Continuând să zâmbească, Lillian se întoarse spre el şi îl sărută.

— Nu uita… Unele lucruri merită aşteptarea.

EPILOG

S-a dovedit că Matthew şi Daisy s-au putut căsători abia spre sfârşitul toamnei. Ţinutul Hampshire purta veşminte portocalii şi roşii iar ultimele fructe fuseseră culese deja.

Toată vara şi bună parte din toamnă Daisy fusese despărţită de Matthew, care făcuse dese călătorii la Londra pentru a-şi rezolva problemele cu justiţia. Cu ajutorul lui Westcliff, cererea de extrădare semnată de guvernul american a fost blocată şi astfel lui Matthew i s-a permis să rămână în Anglia. Şi-a angajat doi avocaţi pricepuţi cărora le-a prezentat toate detaliile cazului, după care i-a trimis la Boston, să facă apel.

Între timp Matthew călătorea şi muncea fără odihnă, supraveghind construcţia fabricii din Bristol, angajând muncitori şi înfiinţând reţele de distribuţie în întreaga ţară. Lui Daisy i se părea că Matthew se schimbase după ce secretele trecutului lui fuseseră dezvăluite. Era cumva mai liber, mai sigur pe sine, mai carismatic.

Văzând cu câtă energie se dedica muncii tui şi câte realizări avea, Simon Hunt îi spusese că era binevenit la *Consolidated Locomotive* dacă se sătura să mai lucreze pentru Bowman. Acest lucru l-a determinat pe Thomas Bowman să-i ofere un procent mai mare din profitul fabricii de săpun.

— Voi deveni milionar înainte de a împlini treizeci de ani, îi spusese Matthew lui Daisy. Asta dacă reuşesc să scap de închisoare.

Daisy constatase cu surprindere că întreaga ei familie se raliase în apărarea lui Matthew. Chiar şi mama ei. Iar Thomas Bowman, altă dată atât de sever cu oricine, îl iertase imediat pe Matthew pentru că îl decepţionase. Părea chiar că îl privea acum cu mai multă consideraţie decât înainte. Sau

decât pe oricare dintre fiii lui.

— Cred că dacă Matthew ar comite o crimă cu sânge rece, tata ar spune imediat: „Trebuie să fi avut un motiv foarte întemeiat!”.

Daisy descoperise că timpul trecea mai repede când era ocupată, aşa că a început să caute o casă în Bristol. S-a hotărât asupra unei case mari, cu fronton triunghiular, aşezată chiar pe malul mării, care aparţinuse unui armator şi familiei acestuia, însoţită de mama şi de sora ei, cărora cumpărăturile le făceau mai mare plăcere decât ei, Daisy a cumpărat piese mari de mobilă şi draperii groase, viu colorate. S-a asigurat bineînţeles că în cât mai multe dintre încăperi să existe rafturi pentru cărţi.

Matthew clădea o fugă până la ea ori de câte ori putea. Între ei nu mai existau secrete, temeri sau constrângeri. Purtau discuţii lungi şi se plimbau, bucurându-se unul de compania celuilalt. Iar nopţile în care Matthew venea în dormitorul ei şi făceau dragoste îi umpleau simţurile de infinită plăcere şi inima de bucurie.

— Am încercat din răsputeri să mă ţin departe de tine, îi şopti el într-o noapte.

— De ce? îi răspunse Daisy tot în şoaptă, ghemuindu-se la pieptul lui.

— Pentru că n-ar fi trebuit să vin aşa la tine, înainte de căsătorie, îi răspunse Matthew jucându-se cu părul ei.

Daisy îl amuţi cu un sărut. Ridică uşor capul ca să-l privească în ochi:

— Totul sau nimic, murmură. Asta vreau de la tine.

În final au primit veşti de la avocaţi. O comisie formată din trei judecători din Boston au examinat înscrisurile rămase de la proces şi au anulat condamnarea. Au dat de asemenea verdictul că nu exista posibilitatea rejudecării, spulberând orice speranţă a familiei Waring de a-i prelungi calvarul.

Matthew a primit vestea cu mult calm, a acceptat felicitările tuturor şi le-a mulţumit sincer lui Westcliff şi Bowman pentru ajutor. Abia când au rămas doar ei doi şi-a dat frâu liber bucuriei.

Iar acum sosise ziua căsătoriei lor.

Ceremonia a avut loc la capela de la Stony Cross. A fost nemilos de lungă, vicarul fiind hotărât să-i impresioneze pe cei prezenţi, invitaţi importanţi sosiţi de la Londra şi New York. Slujba interminabilă a cuprins un număr nemaiauzit de imnuri şi trei recitări din scriptură.

Daisy a aşteptat răbdătoare în rochia grea din satin de culoarea şampaniei, deşi pantofii cu toc înalt cusuţi cu mărgele nu erau deloc confortabili. Nici nu vedea prea bine prin voalul din dantelă Valencienne, bordat cu perle. Nunta a fost un exerciţiu de răbdare. A încercat să păstreze un aer solemn şi a aruncat pe furiş o privire spre Matthew, înalt şi chipeş, într-un costum negru elegant şi cu o cămaşă albă, apretată… şi inima i-a tresărit de fericire.

După ce au rostit jurămintele, în ciuda lui Mercedes care era de părere că mireasa nu trebuia sărutată, aşa cum se» obişnuia de fapt în înalta societate… Matthew a luat-o pe Daisy pe sus şi a sărutat-o apăsat pe buze, în văzul tuturor.

Din mulţime s-au auzit câteva murmure şi unele râsete prietenoase.

Daisy şi-a privit soţul în ochii-i care străluceau:

— Te comporţi scandalos, domnule Swift, îi şopti.

— Şi asta nu-i nimic, îi răspunse Matthew cu subînţeles. Îmi păstrez cele mai scandaloase gesturi pentru diseară.

Invitaţii s-au îndreptat spre conac. După ce a întâmpinat o mulţime de oameni care i s-au părut a fi o mie, după ce a zâmbit încontinuu până ce obrajii i-au amorţit, Daisy a lăsat să-i scape un oftat lung. Au urmat însă micul dejun, menit parcă să hrănească jumătate din populaţia Angliei, apoi ore întregi de toasturi şi de gesturi de rămas-bun. Nu-şi dorea decât să poată rămâne singuri, ea şi soţul ei.

— Nu te plânge, se auzi vocea amuzată a surorii ei. Una dintre noi trebuia să aibă parte de o nuntă aşa cum se cuvine. Şi ai fost tu aceea.

Daisy se întoarse şi le văzu pe Lillian, Evie şi

Annabelle chiar în spatele ei.

— Nu aveam de gând să mă plâng, răspunse ea. Mă gândeam numai cât de simplu ar fi fost dacă am fi fugit la Gretna Green.

— Nici nu este de imaginat una ca asta, de vreme ce şi eu şi Evie am făcut-o, înaintea ta.

— A fost o ceremonie frumoasă, spuse şi Annabelle cu drăgălăşenie.

— Şi lungă, completă Daisy. Mă simt de parcă aş fi stat în picioare şi aş fi vorbit ore întregi.

— Asta ai şi făcut, îi spuse Evie. Vino cu noi. Trebuie să ne întrunim de urgenţă numai noi, fetele.

— Acum? o întrebă intrigată Daisy. Nu putem. Suntem aşteptate.

— Oh, lasă-i pe toţi să aştepte, zise Lillian veselă, o luă de braţ şi o împinse spre holul principal.

În timp ce se îndreptau spre oranjerie se întâlniră cu lordul St. Vincent care venea din direcţie opusă.

Fermecător şi elegant în costumul formal, el

făcu o pauză şi o privi zâmbind pe Evie.

— Mi se pare mie sau încercaţi să fugiţi de noi? remarcă el.

— Fugim, e adevărat, îi răspunse Evie.

St. Vincent îşi strecură mâna în jurul taliei soţiei lui:

— Unde vă duceţi?

Evie făcu o pauză ca să se poată gândi:

— Într-un loc în care Daisy să-şi poată pudra nasul…

Lordul o privi bănuitor pe Daisy:

— Şi ai nevoie de toate trei? Pentru un nas atât de mic?

— Nu lipsim mai mult de câteva minute, spuse Evie. Vrei să ne scuzi în faţa invitaţilor?

St. Vincent râse.

— Am o rezervă nesfârşită de scuze, draga mea. Înainte să-i dea drumul o întoarse cu faţa spre el şi o sărută pe frunte. Preţ de o clipă, mâna lui îi atinse uşor pântecul. Gestul nu a fost remarcat de ceilalţi.

Daisy văzu însă. Ştiu imediat ce însemna.

Evie are un secret, îşi spuse şi zâmbi.

Au intrat în oranjeria în care lumina caldă a toamnei se strecura prin geamuri iar aromele de citrice pluteau în aer. Lillian îi scoase cununiţa din flori de portocal şi voalul greu şi le aşeză deoparte, pe un scaun.

Pe măsuţa din apropiere erau patru pahare înalte de cristal şi o sticlă de şampanie, aşezate pe o tavă din argint.

— Un toast special pentru tine, draga mea, spuse Lillian în timp ce Annabelle turna lichidul în pahare şi le întindea pe rând fiecăreia. Pentru sfârşituri fericite. Şi pentru că tu ai aşteptat cel mai mult dintre toate, meriţi întreaga sticlă. Zâmbi. Numai că tu o vei împărţi cu noi, vrând-nevrând.

Daisy ridică paharul.

— Ar trebui să fie un toast pentru toate patru. La urma urmei, cu trei ani în urmă perspectivele de a ne căsători erau extrem de proaste. Nu eram invitate nici măcar la dans. Şi uite ce bine s-au aranjat toate, acum.

— Nu a fost nevoie de-decât de-cî-câteva mici scandaluri, ici-colo, zise Evie.

— Şi de prietenie, adăugă Annabelle.

— Pentru prietenie! exclamă Lillian.

Şi ciocniră cele patru pahare, sincronizându-se perfect.

SFÂRŞIT